

TÁC GIẢ SERIES "NHẬT KÝ CÔNG CHUÂN"

MEG CABOT

Airhead

Tập 3:

Runaway
Trốn chạy

TỦ SÁCH
TEEN
THẾ KỶ 21
CỦA BÁO
**hoa
học trò**

**hoa
học trò**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Trốn Chạy

Meg Cabot

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

MỘT	
HAI	
BA	
BỐN	
NĂM	
SÁU	
B	
TÁM	
CHÍN	
MƯỜI	
MƯỜI MỘT	
MƯỜI HAI	
MƯỜI BA	
MƯỜI BỐN	
MƯỜI LĂM	
MƯỜI SÁU	
MƯỜI BẢY	
MƯỜI TÁM	
MƯỜI CHÍN	
HAI MƠI	
HAI MƯƠI MỐT	
HAI MƯƠI HAI	

Chuyện gì đã xảy ra ở “Bieng Nikkki” – Trở thành siêu mẫu?

Câu chuyện bắt đầu với Emerson Watts, hay đúng hơn là bộ não của Emm ở trong cơ thể của cô người mẫu Nikki, sống cuộc sống của một siêu mẫu. Rất nhiều rắc rối đã nảy sinh. Steven, anh trai của Nikki “thật”, thông báo rằng mẹ của họ (tức là mẹ của Niki và Steven) đã mất tích. Emm cố thuyết phục Steven rằng cô chẳng biết gì cả, nhưng tất nhiên là anh ta không tin.

Không những thế, Emm phát hiện ra rằng mình bị theo dõi từng bước một, và nhận ra thực tế phũ phàng: Rất có thể cô sẽ không thể quay trở lại cuộc sống cũ của mình được nữa.

Trong lúc này, Christopher lập kế hoạch “xử” tập đoàn Stark vì đã giết Emm. Cậu ấy nói rằng có thể giúp tìm ra mẹ của Nikki nếu Nikki (Emm) có thể lấy cho cậu ấy một cái tên tài khoản và mật mã của một nhân viên thuộc Stark. Hơi do dự, nhưng Emm cũng đồng ý giúp.

Sau một vụ lộn xộn với một người mẫu thuộc tập đoàn Stark, Emm được đưa đến chỗ bác sĩ Higgins. Lợi dụng tình huống này, Emm đã lấy trộm được tên và mật khẩu của bác sĩ dùng để đăng nhập trang web dành cho nhân viên của Stark và cung cấp cho Christopher.

Trong buổi tiệc của Lulu, Christopher bất ngờ xuất hiện và đề nghị gặp riêng Nikki (Emm). Hóa ra, cậu đã hack máy chủ của Stark, xem các tài liệu và biết... Nikki chính là Emm. Christopher cũng thổ lộ rằng mình đã luôn yêu Emm.

Vừa lúc ấy, Brandon con trai của chủ tập đoàn Stark, ập vào phòng và bảo Emm rằng cô em gái Frida của cô – mặc cho sự phản đối của chị gái, cố tình đến dự tiệc – đang bị nôn ọe do nốc rượu. Trong một tình huống rối ren sau đó, Emm phát hiện ra các tin nhắn của Nikki Howard (thật) gửi cho Justin và lần theo dấu vết. Những tin nhắn đó được gửi đi từ nhà của Jonathan Fong, bác sĩ giải phẫu thần kinh của tập đoàn Stark, sống ở Westchester. Khi tất cả tới nơi, họ phát hiện ra rằng mẹ của Nikki và cả Nikki (não của Nikki trong cơ thể một người khác) vẫn đang còn sống. Bác sĩ Fong đã phải giải thích lý do mà ông làm tất cả những điều này, và nói rằng ông phải giấu Nikki và mẹ của cô, nếu không Stark sẽ giết cả ba...

Mời các bạn đọc tiếp tập 3: Runaway – Trốn chạy.

MT

Theo như các tờ tin tức lá cải thì mình đang có một kỳ nghỉ lãng mạn bí mật (nhưng giờ thì không còn gì gọi là bí mật nữa, nhờ vào tờ US Weekly đấy) với Brandon Stark, con trai độc nhất và cũng là người thừa kế duy nhất của tỷ phú Robert Stark – nhân vật giàu thứ tư thế giới, chỉ đứng sau Bill Gates, Warren Buffett, và Ingvar Kamprad (ông chủ của tập đoàn IKEA đình đám).

Bên ngoài căn biệt thự ven biển nơi Brandon và mình đang trú ngụ đã bị paparazzi bao vây tứ phía. Người ý tứ một chút thì nấp sau các cồn cát dọc bãi biển, còn lại là cứ ngang nhiên nổi đuôi nhau xếp hàng dài dọc bên đường dẫn vào căn biệt thự, ống tê-lê luôn ở trong tư thế sẵn sàng chụp ảnh mình bất cứ lúc nào.

Mình thậm chí còn phát hiện ra có người leo lên mấy ngọn cây gần đó chỉ để chụp được vài bức hình mình cùng Brandon Stark ra ngoài mua đồ ăn ở tiệm tạp hóa.

Xem ra dân tình cũng quan tâm tới cái tin “Gương mặt đại diện của Stark và người thừa kế duy nhất của tập đoàn đi nghỉ Đông cùng nhau” lắm! Lulu vừa nhắn tin hỏi chiều buồn với mình rằng mỗi bức ảnh mình và Brandon đi cùng nhau có thể bán được với giá hơn 10.000 đô la, nếu chụp được đúng lúc mình đang mỉm cười, mặt hướng về phía máy ảnh.

Theo lời Lulu thì đến nay chưa tờ báo nào đăng tải nổi một tấm hình có mặt mình đang mỉm cười và hướng về phía máy ảnh hết. Kể cả trên mạng cũng tuyệt nhiên không có.

Chắc hẳn dân tình đang băn khoăn lắm đây. Dù gì trong mắt mọi người chẳng phải mình là người đang có tất cả mọi thứ đó sao? Này nhé: Một con chó púc nhỏ xíu trắng muốt, như cục bông vô cùng đáng yêu luôn quanh quẩn bên chân mình; một mái tóc vàng mềm mại óng ả mà ai nhìn thấy cũng phải ước ao thêm muốn; một thân hình hoàn hảo tới từng centimet; một người bạn trai tuyệt vời luôn sẵn sàng rút thẻ không tiếp tiền vung tay trang bị cho mình mọi thứ – kể cả việc mua nguyên một tiệm quần áo (theo số đo của mình) cho mình chỉ vì mình nói không thể xuống nhà ăn tối cùng anh ta do không có quần áo phù hợp để mặc.

Cũng chính người bạn trai tuyệt vời đó hiện đang đi đi lại lại bên ngoài cửa phòng mình, nóng lòng chờ câu trả lời đồng ý đi ăn tối của mình.

“Em sao rồi?” – Anh ta gõ cửa lần thứ một trăm lẻ một lên cửa phòng mình, giọng đầy sốt ruột.

“Không ổn lắm” – Mình cố làm cho khàn tiếng đi – “Em nghĩ em bị sốt rồi”.

“Thế à?” – Brandon lo lắng hỏi lại. Ai không biết sẽ nghĩ mình là người bạn gái may mắn trên đời này mất – “Hay để anh gọi bác sĩ nhé”.

“Ôi thôi thôi” – Mình nói vọng ra – “Không nghiêm trọng đến mức đó đâu. Em nghĩ em cần nghỉ ngơi một chút là ổn thôi. Có lẽ tối nay em nên nằm lại trên phòng thì hơn”.

Nếu ai đó đang chứng kiến cảnh này – ví dụ như qua ống kính tê-lê siêu tân tiến và hiện đại chẳng hạn – chắc sẽ nhủ mày tự hỏi *Cô gái này bị làm sao thế không biết?* Bởi vì mình đang giả bệnh để trốn không phải xuống nhà ăn tối cùng cậu con trai độc nhất của một trong những nhân vật giàu nhất nước Mỹ, tại căn biệt thự nguy nga tráng lệ được xây dựng theo phong cách của kiến trúc sư nổi tiếng Frank Lloyd Wright. Mình kết nhất là bể bơi nước nóng ngoài trời được thiết kế vô cùng độc đáo, mới thoáng nhìn qua mình cứ ngỡ nước trong bể đang trôi thẳng ra phía chân trời cơ đấy. Kể đến phải kể tới cái bể cá cảnh khổng lồ chiếm trọn một bức tường của tòa nhà dành riêng cho mấy em cá mập và cá đuối gai độc yêu quý của Brandon (ai mà nghĩ một gã như Brandon Stark lại có cái thú nuôi cá mập làm cảnh chứ?), một rạp chiếu phim trong nhà đủ chỗ cho 20 người và một ga-ra ô tô rộng thênh thang với bộ sưu tập xế hộp thể thao đồ sộ nh nguyên chiếc từ châu Âu của riêng Brandon, đặc biệt là “cục cưng” Lamborghini Murciélago màu vàng chanh mới coong, món quà đắt tiền từ ông bố giàu có nhân dịp Giáng sinh vừa rồi.

Dám cá bất kỳ cô gái nào cũng sẽ gật đầu cái rụp nếu được đề nghị đổi chỗ với mình.

À... có thể là có một người.

“Đừng nghĩ tôi sang đây thế này vì quý mến gì cậu đâu nhá” – Nikki đẩy cửa xông vào phòng mình từ căn phòng đôi kế bên, loẹt quẹt trong chiếc váy đầm dài Maxi-dress và chiếc áo khóa da mô-tô, trên cổ lủng lẳng quả dây chuyền ấn tượng bản to (xin lỗi chứ trông không khác như vừa bị ai đó ói lên trên ngực ý).

“Đừng lo” – Mình gật đầu. Mấy ngày qua Nikki đã không biết bao nhiêu lần nhấn mạnh rằng cô ta rất ghét mình – và rằng nếu không phải vì hoàn cảnh bắt buộc thì cô ta cũng không hề mong muốn liên quan gì với mình hết.

“Tại phòng bên này gương to hơn phòng bên kia” – vừa nói cô nàng vừa tí tớn chạy tới ngắm nghía trước tấm gương lớn ở góc phòng – “mà tôi đang cần ngắm xem mình mặc bộ này trông thế nào”.

“Cậu trông xinh lắm” – mình nói.

Tất nhiên, đó là một lời nói dối.

Nhưng mình thoáng thấy Nikki khẽ mỉm cười trước lời khen ngợi của mình. Hú hồn! Đây cũng là lần đầu tiên cô ta mỉm cười với mình – hay chí ít là về phía mình – kể từ khi chiếc máy bay tư nhân của nhà Brandon chở chúng mình đáp cánh xuống khu nghỉ dưỡng cận nhiệt đới sang trọng đắt tiền này mấy ngày trước.

Cũng khó trách thái độ cáu bẳn, gắt gỏng của Nikki với mọi người, bởi có ai mà không khó chịu khi ngày ngày cứ phải quanh quẩn trong nhà như thế này, dù cho nó có nguy nga và tráng lệ tới đâu. Nikki không thể thò mặt ra ngoài bởi nhờ chẳng may bị mấy tay paparazzi chụp được ảnh thì hỏng hết chuyện.

Mặc dù có thể đám phóng viên và những người trong giới không biết cô ta là ai thật, nhưng biết đâu có ai đó là người quen trước đây với thân xác mà Nikki đang chiếm giữ nhận ra thì sao. Và họ sẽ đặt câu hỏi tại sao một người được cho là đã chết tự dưng vẫn phồn phơ đi lại với chiếc dây chuyền ấn tượng to bản xấu mù thế kia.

Điều mà mọi người không biết đó là: Giống như mình, Nikki là thành viên của hội Những cây ma biết đi.

Nhưng không giống như mình, cơ thể của Nikki được cho là đã chết và chôn sâu dưới lòng đất rồi.

“Cậu nghĩ vậy sao?” – Nikki điều đà với tay vuốt tóc ra sau tai, chăm chú ngắm nghía mình trong gương, phía sau lưng cô ta là Đại Tây Dương đang phản chiếu qua những tấm kính cửa sổ lớn, kéo dài từ trần nhà xuống tới sàn gỗ.

“Hừm” – đột nhiên mặt cô ta xịu xuống – “Làm vậy cũng có ích gì chứ? Tại sao mình phải cố cơ chứ?”.

“Cậu đang nói gì thế?” – mình hỏi – “Trông cậu tuyệt lắm mà”.

OK, mình đang tăng bốc cô ta thật. Nhưng chỉ là một chút thôi. Khách quan mà nói, nếu Nikki trang điểm lại cho phù hợp với màu da mới của mình, từ bỏ nỗ lực làm cho tóc thẳng đơ ra, và mặc thứ gì không phải là đồ thừa nhặt được từ đồng quần áo Brandon mới tậu về cho mình – vừa chật vừa dài với cơ thể mới của cô ta – thì Nikki trông sẽ cực kỳ dễ thương.

Tuy nhiên mình không ngu gì nói ra những lời thiếu tính khích lệ như thế. Mình đang muốn kéo Nikki về phe mình còn hơn Brandon ý chứ.

“Nhưng cậu có nghĩ anh Brandon sẽ thích mình trong bộ đồ này không?” – Nikki lo lắng hỏi lại.

Đây chính là mấu chốt của vấn đề: Lý do tại sao mình phải giả vờ ốm... để Nikki có toàn bộ thời gian một mình bên Brandon, mà không bị mình chiếm mất sự chú ý của Brandon.

“Tất nhiên rồi” – mình nói dối không chớp mắt.

Tốt hơn hết là Brandon nên như thế. Mình hiểu Nikki đang thêm khát sự chú ý của

Mình cũng không trách cô ta được. Trên đời này có cô gái nào mà không yêu Brandon Stark cơ chứ? Anh ta có tất cả mọi thứ mà các cô gái mong muốn ở một người con trai: phong độ, đẹp trai, sở hữu nguyên một bộ sưu tập xe ô tô thể thao đắt tiền, một căn biệt thự nghỉ dưỡng sang trọng, một căn nhà trên bãi biển nhiệt đới, đây là còn chưa kể đến chiếc thuyền cơ tư nhân luôn trong tư thế sẵn sàng đưa đón bạn đi bất cứ đâu.

Brandon sẽ là mẫu bạn trai lý tưởng của hầu hết các cô gái.

Nếu họ không biết tới bản chất đê tiện và lá mặt lá trái của anh ta.

Mình nhìn chăm chăm vào gáy của Nikki lúc cô ta quay người lại ngắm mình trong gương lần nữa. Theo phản xạ, mình cũng đưa tay lên sờ vào gáy mình, nơi mà hơn 3 tháng về trước, các bác sỹ phẫu thuật của Khoa thần kinh và ngoại thần kinh của bệnh viện Stark đã mở toang hộp sọ ra lấy đi bộ não của Nikki và nhét bộ não của mình vào.

Chuyện này nghe không khác gì mấy kịch bản phim truyền hình mà mình vẫn thường ngồi dán mắt vào TV xem trong các buổi chiều Chủ Nhật ảm đạm, với một bát bỏng ngô to ụch trên tay...

... mà không ngờ có ngày nó xảy ra với mình ở ngoài đời thực như thế này.

Điều khó tin nhất chính là vào đúng thời điểm thời điểm người ta đang ghép não mình vào trong cơ thể của Nikki, một vị bác sĩ tốt bụng trong ê-kíp phẫu thuật đó đã bí mật lấy đi bộ não của Nikki và ghép vào trong cơ thể của cô gái đang đứng trước mặt mình lúc này đây.

Trong khi trên giấy tờ, bộ não của Nikki được nhận định là đã chết.

Và bí mật mà cô ta nắm giữ đáng ra cũng đã phải chết theo.

Thật không may cho ông Stark – nhưng may mắn cho Nikki – là Nikki vẫn đang sống rất khỏe mạnh. Cả bộ não và cơ thể của cô ta. Chỉ có điều chúng đang ở hai chỗ khác nhau.

Còn cái bí mật mà cô ta đang nắm giữ? Hiệ vẫn đang là một bí mật.

Tất cả là tại Brandon! Thay vì tìm cách dỗ ngọt cô ta để moi tin, anh ta lại phí thời gian và tiền bạc đi dỗ ngọt mình.

Và hậu quả là Nikki vốn đã không ưa gì mình nay càng căm ghét mình hơn, đến nói một câu tử tế với mình còn khó, nghĩ gì tới chuyện cô ta chịu tiết lộ bí mật ra cho mình nghe.

“Có lẽ cậu nói đúng” – mặt Nikki vác ngược lên – “Anh Brandon vốn luôn thích màu xanh mà”.

Ơ thế à? Giờ mình mới biết đấy.

Mà không phải chuyện này thôi đâu, mình phát hiện ra còn rất nhiều điều về anh chàng bạn trai cũ của Nikki mà mình không hề hay biết gì. Màu sắc yêu thích của anh ta chỉ là một trong số đó.

Không ngờ Brandon dám vùng tiền bí mật mua nguyên một căn biệt thự ven biển đồ sộ như thế này, chỉ vì muốn dụ dỗ thích đưa ai về thì đưa, không lo sợ bị bố kiểm soát hay cấm đoán. Hơn nữa việc anh ta đưa gia đình Nikki về đây đâu phải xuất phát từ lòng tốt gì cho cam, mục đích của anh ta là dụ dỗ và moi tin tức từ Nikki để dùng nó chống lại chính bố đẻ của mình và giành lấy quyền kiểm soát công ty. Mình gọi anh ta là con rắn độc không oan tí nào!

“Emmmmm!” – Brandon dấm thùm thụp vào cửa thêm một lần nữa.

“Gì? Sợ thế!” – mình giật mình, sẵn giọng gắt lên. Giờ thì mình thấy như phát ốm thật rồi, chứ không phải giả vờ giả vịt gì nữa.

“Anh nghĩ anh đã tìm được liều thuốc chữa cho căn bệnh của em rồi” – Brandon dịu giọng nói.

Lại điên đây, tôi có ốm gì đâu.

“Thế à? Là gì?” – mình ngạc nhiên hỏi lại.

“Đó là: Em khôn hồn thì ra đây mau” – anh ta đổi ngay giọng trong nháy mắt – “bằng không em sẽ phải ân hận đấy

Nguyên văn nhé, anh ta chẳng phải là hạng tử tế gì.

Tin tức mấy ngày qua đã sai hoàn toàn.

Mình không phải đang bí mật đi nghỉ với bạn trai.

Có thể bây giờ mình không phải đang ngồi sau song sắt thật. Cũng không phải đang đeo còng số 8. Thậm chí xung quanh cũng không có bóng dáng một tay nhân viên an ninh mặc đồ đen thỉnh thoảng lại giơ tay nói chuyện với cái bộ đàm nhỏ xíu gắn trong ống tay áo.

Nhưng mình đang không khác gì là tù nhân của Brandon Stark.

HAI

Mình mở cửa phòng đứng ì một chỗ không nhúc nhích trong chiếc váy dạ hội nhung dài thướt tha màu đen mà Brandon đã đích thân chọn riêng cho bữa tối nay – một bữa tiệc thịnh soạn do đầu bếp trứ danh được đào tạo tại trường Cordon Bleu, nổi tiếng trong lĩnh vực khách sạn, nhà hàng, đích thân đứng bếp. Nghe đồn anh ta đã phải trả một số tiền không nhỏ để thuê được vị bếp trưởng này từ một khách sạn năm sao có tiếng trong vùng, trong suốt một tuần bọn mình nghỉ ở đây.

Một điểm nổi bật ở Brandon Stark: Anh ta luôn biết cách phải là sao để gây ấn tượng với người con gái mà anh ta đang để mắt tới.

Nhưng vấn đề là: Anh ta không biết chọn đúng người để mà gây ấn tượng. Lúc này người anh ta cần phải chiếm được cảm tình là Nikki, chứ không phải mình.

Mà Brandon cũng đâu cần tốn quá nhiều công sức với Nikki đâu. Chỉ cần anh ta bỏ ra cho Nikki *một nửa* chỗ thời gian và nỗ lực dành cho mình thôi là đã thừa sức nắm gọn cô nàng trong lòng bàn tay rồi.

Tại sao Brandon không hiểu

Có lẽ vì anh ta dần dần chẳng? Giống như khi anh ta quyết định chọn cái áo thun Ed Hardy nhớ những hôm đi chơi với đám sao của show truyền hình thực tế trên chiếc du thuyền triệu đô của ông bố giàu có.

Nhưng đồng thời trong người anh ta lại tồn tại song song một mặt xấu xa mà ít người biết tới.

Hai cái đó khi kết hợp với nhau sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm. Ít nhất là đối với mình.

Trong một phút, Brandon không thốt lên được lời nào, chỉ biết đứng ngây người nhìn mình không chớp mắt.

Xem ra phương án B – mình đã nhanh trí lên kế hoạch từ trước để đối phó phòng trường hợp phương án A “giả vờ ốm” bị phá sản – đã có tác dụng. Nhìn bề ngoài trông mình có vẻ chân yếu tay mềm thế này thôi nhưng thực ra mình luôn thủ sẵn bên mình một vài “vũ khí” để phòng xa.

Một trong số đó chính là chiếc váy Armani đắt tiền mà mình đang mặc đây. Đây là chiếc váy mà mình ưng ý nhất trong tủ quần áo toàn đồ thiết kế mà Brandon mua tặng riêng cho mình ngay khi vừa đặt chân tới căn biệt thự này. Hy vọng rằng buổi tối nay nó sẽ là “trợ thủ” đắc lực giúp mình dắt mũi được gã công tử nhà giàu lắm thủ đoạn kia.

Mấy tháng trước mình vẫn còn mù tịt về thế giới thời trang và bị coi là vịt con xấu xí của khối 11 trường Trung học Tribeca Alternative.

Nhưng mình vẫn luôn là một đứa học hỏi nhanh.

“Anh Brandon” – mình đóng cửa phòng lại và bước ra ngoài (để Nikki không nghe được những gì mình sắp sửa nói với Brandon sau đây). Cái hành lang ộp kính hai bên (để người đi qua có thể ngắm nhìn đại dương và cồn cát bên ngoài, khi trời không quá tối) vốn đã dài nay càng trở nên dài hơn khi chỉ có hai đứa bọn mình với nhau. Có vẻ như mấy tay an ninh mà Brandon thuê để dẹp yên đám paparazzi đã làm tốt nhiệm vụ của mình.

Trước đây mình đã từng thử cãi lý với Brandon nhưng không mấy hiệu

Để thử lại lần nữa với cái váy Armani này xem sao.

“Này, quên rồi à?” – mình nói – “Người anh cần thuyết phục là Nikki cơ mà, đâu phải em. Cô ta mới là người đang nắm giữ bí mật khiến bố anh phải sai người hạ sát để bịt miệng đấy. Phải biết được bí mật đó anh mới có thể loại bỏ được bố mình và giành lấy quyền kiểm soát công ty chứ”.

Nhưng Brandon vẫn cứ đứng ngây người ra nhìn mình. Xét về độ thông minh thì Brandon chắc cũng cỡ Jason Klein, vị-vua-không-ngai của hội Những thầy ma biết đi ở trường mình.

Có điều anh ta giàu hơn và ít đạo đức hơn.

“Em cần quay lại thành phố” – mình cố gắng thuyết phục anh ta bằng cái giọng ngọt nhạt nhất có thể. “Mấy ngày nữa là đến buổi trình diễn thời trang Thiên thần của Stark rồi. Anh biết là em không thể vắng mặt buổi hôm đó mà. Dù sao đám phóng viên báo chí cũng đã tin vào kỳ nghỉ lãng mạn này của anh và em rồi còn gì”.

Ôi mình thật không dám nghĩ tới phản ứng của mẹ khi đọc được mấy cái tin này nữa. Vì thế nên mình nào có dám nghe điện thoại của mẹ đâu. Toàn bộ các cuộc gọi đến của mẹ đều bị mình cho vào hộp thư thoại tuốt. Bởi chỉ cần nghe thấy cái giọng thất vọng của mẹ thôi – *Là thật sao, Emm? Con đi nghỉ cả một tuần liền với một cậu con trai? Đầu óc con có còn tỉnh táo không thế hả?* – là mình có cảm giác như bị ai đó cầm dao đâm cho vài nhát vào ngực rồi.

Và điều đáng buồn hơn là ngoài mẹ ra, không còn một ai – trừ Lulu và người đại diện của mình, chị Rebecca liên tục tra tấn mình cứ vài phút một lần – gọi điện cho mình.

Khi mình nói “không còn một ai” ý muốn nói cái người mà mình lo lắng sẽ bị tổn thương nhất khi phải chứng kiến cảnh mình phũ phàng bỏ đi cùng Brandon Stark.

Đúng vậy: Christopher Maloney, tình yêu của đời mình, không hề gọi lấy một lần.

Không hiểu sao mình vẫn còn nuôi hy vọng là cậu ấy sẽ gọi cho mình, sau những gì mình đã làm cho cậu ấy – đó là nói ối: Rằng mình không còn yêu cậu ấy nữa... và rằng giờ mình đang yêu Brandon. Mình đâu có *xứng đáng* để nhận điện thoại của Christopher. Thậm chí là email hay tin nhắn mình cũng đều không có quyền đòi hỏi.

Giờ mình chỉ mong nhận được một phản ứng gì đó từ Christopher... dù là một bản cáo trạng nhiec móc mình cũng được. Đành rằng chẳng ai muốn nhận được email *Emm thân mến: Cảm ơn vì đã phá hỏng cuộc đời tôi* nhưng vẫn còn hơn sự im lặng lạnh lùng đáng sợ này...

Christopher đâu có biết vụ Brandon ép mình phải nói ra những điều mà mình không hề muốn đó.

Thôi tốt hơn hết là đừng có nghĩ về chuyện đó lúc này làm gì cho mệt đầu.

Giá mà mình mắc chứng mất trí nhớ thật có phải là tốt hơn không.

“Nhưng sớm muộn gì” – mình ép bản thân tiếp tục nài nỉ Brandon – “những người quen biết em cũng sẽ nghi ngờ. Họ biết mối quan hệ của chúng ta... không hề giống như những gì anh đang cố tỏ ra cho mọi người thấy”.

Tất nhiên, đó không phải là sự thật... bởi những người xung quanh mình chẳng ai biết gì về chuyện mình không hề yêu Brandon cả, cũng như sự thật là mối quan hệ giữa mình và anh ta hoàn toàn là một sự sắp đặt, có tính toán. Hơn nữa, kể từ sau khi nào mình được ghép vào cơ thể siêu mẫu này, mình hầu như không thể kiểm soát được hành động của chính mình, nhất là mỗi khi đối mặt với những anh chàng điển trai, lịch lãm. Đến bản thân mình còn không hiểu nổi, làm sao hy vọng người khác biết được trái tim mình đang thực sự hướng về anh chàng nào? Nói tóm lại là mình đang rơi vào mớ bòng bong cho chính mình tạo ra.

Vì thế, chỉ mình mới cứu được mình ra mà thôi.

Và đó là điều mình đang cố làm lúc này đây. Nhưng xem ra không hề dễ dàng gì.

“Em cần phải quay lại thành phố” – mình cố kéo dài thời gian – “Anh hãy để cho em...”

Brandon đặt một ngón tay lên môi mình và cứ giữ

“Suyt” – anh ta đứng dậy tiến tới một bước.

Cuối cùng thì anh ta cũng đã chịu mở lời.

Giờ Brandon đứng cách mình chỉ chưa đầy một gang tay, cúi xuống nhìn mình với ánh mắt thật khó đoán định.

Thú thật là nó khiến mình có chút cảm giác bất an, bởi Brandon mà mình thấy lúc này đây không phải là gã công tử nhà giàu vô dụng, đầu đất như mọi người vẫn nghĩ.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi” – Brandon ngọt ngào dỗ dành mình – “Anh biết rất rõ mình đang làm gì mà”.

“Ừm” – mình nghiêng đầu cố né ngón tay đang đặt trên môi kia – “Em thì lại nghĩ là anh không biết. Bởi vì Nikki sẽ không đời nào chịu hé lộ bất cứ điều gì với anh, chừng nào anh vẫn còn quá quan tâm tới e như thế này, thay vì để ý tới...”.

Brandon rút tay lại, không nói không rằng từ từ nghiêng đầu ghé sát vào môi mình.

Ồi giời! Lại nữa?

Tự dưng cả người mình nổi hết gai ốc, và mình biết lý do không phải vì mình đang mặc váy ngắn tay hay vì điều hòa trong phòng có vấn đề gì.

Nói qua cũng phải nói lại, Brandon không phải là người duy nhất có lỗi ở đây. Mọi chuyện sẽ không trở nên rối ren như thế này nếu ngay từ đầu mình không chơi trò mèo vờn chuột, ồm ờ với Brandon, lợi dụng anh ta để đạt được những điều mình muốn. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng sự thật là kể từ sau khi trở thành Nikki, mình đã biến thành một con người như thế đấy.

Thật may, cuối cùng mình cũng đã tỉnh ngộ và mình biết phải làm gì để thay đổi cục diện “cuộc chơi”.

Đó là điều mà những người làm nghề người mẫu như tụi mình luôn phải làm: Giả bộ như rất thoải mái trong bộ trang phục mình đang khoác trên người, hay thích thú với bất cứ món ăn nào được em tới, hoặc tỏ ra không hề hấn gì khi chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng giữa trời mùa Đông buốt giá.

Mấy chuyện như thế làm riết rồi cũng quen thôi. Trên đời còn biết bao việc khó khăn hơn nhiều ấy chứ.

Và trong trường hợp cụ thể này, làm như vậy sẽ chỉ có lợi cho mình và cái kế hoạch mà mình đã dày công vạch ra mấy hôm nay.

Giống như trong các bộ phim mình từng xem, tù nhân sẽ được đối xử tử tế hơn nếu biết giữ quan hệ tốt với mấy người quản giáo.

Và một khi họ nghĩ rằng tù nhân của mình rất ngoan ngoãn, biết nghe lời, họ sẽ lơ là mất cảnh giác.

Và tù nhân sẽ nhân cơ hội đó mà vượt ngục.

Chỉ có điều... mình không thể rời khỏi đây chừng nào chưa lấy được thứ mình cần. Cũng là thứ Brandon đang muốn tìm kiếm: Cái bí mật đã làm thay đổi cuộc đời của cả mình và Nikki Howard.

Điều đó đồng nghĩa với việc bất kể Nikki có tỏ ra ti tiện với mình đến đâu thì mình cũng phải cố nhẫn nhịn chịu đựng, cho tới khi cô ta chịu tiết lộ ra bí mật mới thôi.

Tương tự như vậy, cho dù trong lòng mình có căm ghét Brandon đến thế nào đi nữa thì trước mặt anh ta mình cũng vẫn phải tỏ ra tươi cười như không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng có ai nói làm tù nhân là dễ dàng cả.

Vì thế mình đã làm cái việc mình phải làm: Để yên cho Brandon hôn mình.

Ơn trời, ngay khi môi của anh ta sắp chạm vào môi mình thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Đây không phải phương án C mà mình đã vạch ra.

Nhưng cũng tốt lắm rồi.

Mình mau chóng né đầu sang một bên, thở phào nhẹ nhõm vì có lí do chính đáng để không phải hôn anh ta. Ngay đến Brandon cũng giật mình đứng thẳng người dậy, lồm lét nhìn ra phía cửa. Anh ta thừa thông mình để hiểu không nên để Nikki chứng kiến mấy cảnh nhạy cảm như vậy với mình.

Nhưng... đó không phải là tiếng bước chân của Nikki. Mình quay đầu lại và nhận ra người vừa mở cửa là anh trai của Nikki, anh Steven.

“Xin chào!” – anh Steven gật đầu chào mình và Brandon.

“Xin chào!” – Brandon ngán ngẩm chào lại. Suốt một tuần vừa rồi, mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở mức xã giao tối thiểu đó và không hề có chút cải thiện nào hơn. Dù sao anh Steve cũng không phải là Nikki, Brandon chẳng việc gì phải giả vờ tỏ ra hồ hởi với anh ý, như đã làm với Nikki cả.

“Ừm” – anh Steven từ từ tiến về phía bọn mình – “có chuyện gì thế?”

“Bữa tối sẽ được phục vụ trong phòng ăn dưới nhà” – Brandon từ tốn nói. Nghe giọng điệu của anh ta cũng đủ hiểu ý anh ta muốn nói *Vậy nên anh hãy xuống dưới đó và để tôi yên!*

“Thế à?” – anh Steven vẫn đứng đĩnh đứng lại bên bàn ăn, không hề tỏ ra có ý vội vã muốn đi đâu hết. Tại sao ư? Bởi Steven, cũng giống như em gái của anh ý, không thể bước chân ra khỏi căn nhà này vì sợ sẽ bị chụp hình và bị người của Robert Stark lần ra nơi mẹ con anh đang ẩn nấp... và không biết chừng bọn họ cũng sẽ loại bỏ anh ấy giống như cách mà họ đã làm với Nikki.

“Tối nay cậu lại định gây bất ngờ cho tụi này bằng món sơn hào hải vị gì nữa thế Brandon?” – anh Steven hỏi.

Điểm thú vị nhất trong các cuộc hội thoại giữa Brandon và anh Steven là Brandon quá ngu ngốc, không bao giờ nhận ra được là bản thân đang bị anh Steven móc mỉa. Anh Steven đâu có thèm quan tâm xem bữa tối nay ăn gì. Anh ấy ghét Brandon chẳng kém gì mình. Mặc dù anh ấy chưa bao giờ nói thẳng ra...

... nhưng mình có thể nhận thấy được điều đó

“Súp cua bể” – Brandon nói – “và một loại sa-lát cua – hình như là càng cua thì phải – ăn kèm với pate gan ngỗng hay gì đó”.

Trong khi Brandon thao thao bất tuyệt về thực đơn bữa tối, anh Steven lảng lảng quay đầu đi về phía cầu thang dẫn lên tầng trên. Bởi vì anh ấy thường xuyên rời khỏi phòng trong khi Brandon đang nói. Chỉ riêng hành động đó thôi cũng đủ thấy anh ấy ghét Brandon đến thế nào.

Mình gào thầm trong bụng *Đừng đi, anh Steven! Đừng bỏ lại em một mình với anh ta!*

Nhưng bề ngoài mình vẫn phải tỏ ra lịch sự, ngoan ngoãn đóng vai “bạn gái” của Brandon.

“Sau đó là” – Brandon vẫn không hề nhận ra là mình đang bị xỏ mũi – “món thị bò sốt vang với nấm. Tráng miệng thì đã có bánh soufflé sô-cô-la”.

“Ngon nhỏ” – anh Steven nói với theo. Hôm nay anh ấy mặc đồ mà Brandon mua cho: Quần bò màu đen và áo len cashmere xám, tay áo xắn lên tới khuỷu. Cả nhóm bọn mình – trừ Nikki và bác gái, trước khi rời khỏi nhà bác sỹ Fong đã kịp nhặt nhanh theo ít quần áo – vội vã chạy trốn tới đây mà không mang theo gì ngoài bộ quần áo đang mặc trên người (và mấy con chó con).

Riêng về khoản rộng rãi hào phóng với mẹ con nhà Steven thì Brandon đúng là không có gì phải chê trách. Anh ta cung cấp và trang bị cho họ đầy đủ mọi thứ họ cần, bởi vì bọn mình không thể mạo hiểm để bác Howard quẹt thẻ tín dụng được, nhờ để người của Stark lần theo được thì nguy to.

Nhưng mình có thể cảm nhận được là anh Steven không hề thoải mái, nếu không muốn nói là cực kỳ khó chịu, khi phải mang ơn con trai của kẻ đã gây ra biết bao đau khổ cho gia đình anh. Anh ấy không bao giờ nói ra những lời khiếm nhã với Brandon.

Nhưng anh ấy có những *hành động* mà bất cứ ai nhạy bén một chút sẽ nhận thấy là vô cùng khiếm nhã. Ví dụ như quay lưng đi thẳng ra khỏi phòng trong khi Brandon vẫn đang nói chuyện.

“Lại là món thị bò sốt vang với nấm. Tuyệt” – anh Steven thủng thẳng bước lên đến trước khi ngoái đầu lại rồi thêm một câu – “À này, Brandon... cậu biết là con Lamborghini của cậu đang bốc cháy rồi đúng không?”

Mặt Brandon lập tức đanh lại: “Cái gì?”

“Con Lamborghini mới của cậu ý” – anh Steven nói – “Tôi vừa nhìn thấy tức thì, trên đường tới đây. Nó đang bốc ngùn ngụt”.

Phù. *Cuối cùng thì phương án C cũng thành công.*

Brandon lạnh lùng liếc ra ngoài cửa sổ đầy nghi ngờ kiểu như *Vớ vẩn, làm gì có chuyện xe của thằng này bốc cháy được.*

Nhưng chỉ một giây sau, vẻ mặt khinh khỉnh kia đã biến mất, thay vào đó là tiếng rú thất thanh của Brandon: “Xe của tôi! Nó đang bốc cháy!”.

“Tôi đã bảo mà” – ở phía chân cầu thang, anh Steven lắc đầu ngán ngẩm nhìn sang mình như muốn nói *Đúng là thằng công tử bột* – “Nói không nghe!”.

“Gọi 9-1-1 mau!” – Brandon điên cuồng giơ tay lên vò đầu bứt tai và văng ra hết câu chửi này đến câu chửi khác, trước khi lồng lộn lao ra khỏi phòng chạy đi cứu con xe yêu quý đang bốc cháy dưới sân.

BA

Nikki chọn đúng thời điểm đó ổng ẹo bước ra khỏi phòng.

“Anh Brandon bị làm sao thế?” – cô nàng hốt hoảng chạy theo mình và anh Steven.

“Xe của cậu ta bị cháy” – anh Steven nhún vai nói.

“Hả?” – giọng Nikki rút rít như phải bồng – “Không phải con Lamborghini mới chứ?”

May mà mình nhanh chân kịp nép sát người vào tường chứ không chắc Nikki xô cho ngã chồng vó vì còn mãi đuổi theo Brandon.

“Anh Brandon” – giờ chỉ còn tiếng đế giày của Nikki vang lên lộp cộp trên sàn đá cẩm thạch bóng lộn – “Chờ em với! Em đến đây!”.

Mình còn chưa kịp nhắc cô ta đừng có chạy ra ngoài kẻo bị đám paparazzi chụp được ảnh thì khổ, nhưng đã quá muộn. Cô nàng đã nhanh chóng mất dạng phía cuối hành lang.

Cosabella, vẫn lẻo đẻo bám gót mình nãy giờ, thấy vậy vội cong mông chạy theo chân cô chủ cũ, mồm sữa ỉnh ỏi ra chiều phấn khích. Mặc dù ngay sau đó bị cô ta phũ phàng đóng sầm cửa trước mũi, nhưng có vẻ như Cosy không hề lấy đó làm buồn, trái lại, cô nhóc hớn hở quay trở lại phòng khách, mặt vênh ngược lên đầy hãnh diện vì thành tích đuổi-người-lạ vừa rồi của mình.

“Vậ ra” – anh Steven khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn mình lúc hai anh em đi men theo cái hành lang dài dằng dặc. Xem ra đôi giày cao gót và kiểu váy bó sát này của Armani chỉ thích hợp cho các buổi dạ tiệc không yêu cầu di chuyển nhiều thôi – “em chính là người đốt xe của cậu ta đấy à?”.

Câu hỏi đó của anh khiến mình đứng khựng lại mất vài giây.

“Em á?” – mình cố tỏ ra làm mặt sốc khi nghe thấy lời buộc tội vừa rồi – “Điều gì khiến anh nghĩ rằng đó là em, mà không phải là một trong mấy tay paparazzi ngoài kia? Biết đâu chính họ làm vậy để lừa anh ta ra khỏi nhà và chụp ảnh thì sao?”.

“Bởi vì anh tìm thấy thứ này...” – vừa nói anh vừa giơ lên cho mình xem những gì còn sót lại của sợi dây chuyền gỗ Brandon mới tặng cách đây không lâu... trước khi bị mình nhúng vào hỗn hợp nước nóng, đường và một hợp chất khác rồi hong khô qua đêm – “và anh tin rằng lửa đã được bắt nguồn từ đây”.

“Anh nói dối” – mình giật vội lấy sợi dây trên tay anh, ngay khi vừa xuống đến chân cầu thang – “Anh nói anh nhìn thấy chiếc xe bốc cháy từ chỗ cửa sổ cơ mà”.

“Thì đúng thế” – anh Steven nói – “Anh nhìn thấy và chạy ra ngoài xem. Cũng được một lúc rồi. Nhưng anh thấy vụ này rất thú vị nên cứ để yên xem sao. Mà này, em học đâu ra cái trò tạo ra mồi cháy chậm nà thế?”.

“YouTube” – mình thản nhiên thả tồm sợi dây chuyền cháy đen vào cái lọ Hy Lạp cổ ở chân cầu thang – “Và đừng tưởng con gái thì không biết gì về cháy nổ. Dù gì em cũng là học sinh của một trong những trường trung học hàng đầu hiện nay”.

“Tất nhiên” – anh Steven gật gù – “Thế mà anh nghĩ không ra. Nhưng mà...” – anh rẽ theo mình vào trong phòng ăn và ngồi xuống chiếc bàn lớn đã được bày biện sẵn – “tại sao em lại muốn làm nổ tung con xe mới của Brandon Stark?”.

Bởi vì anh ta đang bắt chúng ta làm tù nhân ở đây. Và Christopher không còn yêu em nữa.

“Nó sẽ không nổ tung đâu” – mình nói – “Em chỉ làm theo mẫu hướng dẫn và đặt nó trên nóc xe cùng một chú ga lấy từ bật lửa. Hơn nữa ngoài đó chỗ nào chẳng có bình cứu hỏa. Em đã kiểm tra kỹ rồi. Nếu Brandon biết suy nghĩ một chút, anh ta sẽ thừa sức dập tắt lửa, trước khi có bất kỳ kỳ hổng hóc nghiêm trọng nào, ngoại trừ tróc sơn”.

Có điều mình đã tính toán thời gian không được chuẩn cho lắm. Đáng ra nó phải bùng cháy trước khi anh ta cúi xuống hôn mình mới phải.

“Em đâu cần phải phá hỏng xe của cậu ta” – anh Steven thở dài – “Mặc dù tên nhóc đó đúng là chẳng ra gì nhưng em không nghĩ là mình đã làm hơi quá?”.

“Không” – mình đáp cụt lủn. Cosabella ngoan ngoãn nằm cuộn tròn dưới chân mình.

“Ừầy” – anh Steven mở tròn mắt nhìn mình – “Em đúng là ghét cậu ta thật”.

Mình nhắm mắt lại cũng không thể quên được ánh mắt đau đớn của Christopher khi chứng kiến cảnh mình lên xe limo cùng Brandon.

Hai tai thì luôn vắng vắng câu *Bạn không có tin nhắn mới nào trong hộp thư thoại.*

“Em đã nói với anh rồi” – mình nói – “Em chỉ định làm trầy ít sơn”.

Anh Steven lắc đầu: “Anh không dễ bị lừa thế đâu Emm”.

Tất nhiên là không rồi. Anh trai của Nikki là một sĩ quan quân đội được huấn luyện bài bản. Anh ấy đâu có ngốc.

Nhưng mình vẫn cố làm ra vẻ ngây thơ vô tội hết sức có thể, bởi vì mình không muốn lời đe dọa của Brandon trở thành sự thật nếu mọi chuyện vỡ lở ra.

“Em không hiểu anh muốn ám chỉ cái gì” – mình tròn xoe mắt hỏi lại.

“Em đóng kịch cũng giỏi lắm”. “Nhưng giờ thì hãy nói ra xem nào, chúng ta giỏi lắm cũng chỉ còn 5 phút nói chuyện riêng với nhau thôi. Em không hề yêu Brandon. Chuyện gì đang xảy ra thế, Emm? Tại sao trước mặt thì em giả bộ như đang yêu Brandon Stark nhưng sau lưng lại đi châm lửa đốt xe cậu ta?”.

Không biết cô ta đã biết được gì về Stark Quark nhưng rõ ràng đó chính là nguyên nhân khiến người ta muốn giết chết Nikki Howard – sau đó ghép não người khác vào để vẫn giữ được hình ảnh đáng giá bạc triệu của cô ta. Tin tôi đi. Và tôi muốn tham gia vụ này. Đó là những gì Brandon thì thầm vào tai mình trong buổi sáng mùa Đông lạnh giá ở New York một tuần trước.

Tại sao tôi phải giúp anh? – Mình đã hỏi lại.

Bởi vì, anh ta nói, Nếu không, tôi sẽ nói cho bố tôi biết Nikki Howard thật đang ở đâu. Và, anh ta nói thêm, về Christopher, hãy thôi ngay ý định với cái tay mặc áo khoác da đi nhá, xem ra hần si mê cô ra mặt rồi. Chỉ mình tôi thôi. Giờ cô là của tôi. Hiểu chưa?

Khi đó mình còn cho rằng anh ta bị điên cơ đấy.

Nhưng giờ mình đã hiểu: Brandon Stark không hề bị điên. Mà là dần. Anh ta muốn để lại dấu ấn gì đó của riêng mình với thế giới, giống như ông bố, nhưng lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Và kể cho bạn họ biết chuyện tôi ép cô làm mấy chuyện này thì ngay lập tức bố tôi sẽ được thông báo về cô ta.

Anh ta định làm thế thật sao?

Hiển nhiên anh ta chẳng quan tâm gì tới Nikki – huống hồ gì anh Steven hay bác Howard. Nhưng khi họ không còn nơi nào để đi, anh ta vẫn chấp nhận đưa họ về nhà và mua quần áo cho họ.

Lý do? Bởi anh ta nghĩ làm như vậy sẽ lấy lại được thứ mà anh ta vẫn luôn cho là món đồ thuộc quyền sở hữu riêng: MÌNH (Chỉ có điều đấy không phải là mình. Chỉ là một cô gái có khuôn mặt giống Nikki Howard, chấm hết. Ngay cả đến tên thật của cô ta là gì anh ta cũng còn không biết).

À, và cả cái bí mật mà Nikki đang nắm giữ nữa chứ. Theo lời của Brandon bí mật đó sẽ mang lại cho anh ta rất nhiều tiền.

“Emm” – anh Steven lo lắng nhìn mình. Oái, công nhận nhìn gần như thế này mới thấy 2 anh em nhà Howard giống nhau thật – “Anh xin thề, dù hắn đe dọa em chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ giúp đỡ em. Chỉ cần nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra”.

Mình rất muốn nói với Steven rằng mình tin anh ý. Thật đấy! Mình không có anh trai nhưng mình rất có thiện cảm với người anh này của Nikki. Anh ấy rất biết cách an ủi, động viên người khác, nhất là với bờ vai rộng và ánh mắt đầy sự tin tưởng thế kia. Xém chút nữa thì mình đã tin là anh ấy có thể giúp mình giải quyết được mọi chuyện.

Nhưng rõ ràng là anh ấy không thể. Không ai có thể.

Và nếu cô kể cho bọn họ biết chuyện tôi ép cô làm mấy chuyện này thì ngay lập tức bố tôi sẽ được thông báo về cô ta.

Dĩ nhiên Brandon sẽ không nói gì với bố anh ta về chuyện Nikki. Đơn giản là vì anh ta không thể. Anh ta quá cần tới cô ta. Nikki là người nắm giữ chìa khóa cho mọi chuyện.

Nhưng với Christopher thì khác. Không có gì đảm bảo là Brandon sẽ không mách lẻo với bố anh ta về Christopher.

“Ô đây rồi” – bác Howard reo lên mừng rỡ khi tìm thấy mình và anh Steven. Theo chân bác ấy là hai người anh em của Cosabella, đang lũn cũn nhảy xuống từng bậc cầu thang – “Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Mấy tiếng ồn ả vừa rồi là sao thế?”

Phù, may quá... bác Howard xuất hiện thật đúng lúc. Giờ mình đã hiểu hai anh em Nikki kế thừa vẻ đẹp từ ai. Ở cái tuổi ngũ tuần mà bác Howard còn trông lộng lẫy thế này, chắc hẳn hồi

trẻ bác ý đã khiến không biết bao chàng trai phải ngẩn ngơ.

Trước khi bọn mình kịp nói thêm lời nào, viên phụ bếp đột nhiên không hiểu từ đâu xuất hiện, trên tay bưng một chiếc khay lớn bằng bạc.

“Món súp cua bể” – đầu anh ta ngẩng cao, cố gắng không để mấy chú cún đang nhảy nhót dưới chân làm cho phân tâm. Không cần nhìn cũng hiểu mấy chú cún đó muốn gì: Cầu cho anh ta vấp ngã và đánh đổ khay súp kia!

Nhưng xem ra tất cả những gì anh ta quan tâm lúc này là: “Ô, ngài Stark chưa xuống ăn tối với cô ạ?”.

“À, có một chút chuyện khẩn cấp” – mình giải thích – “Chắc mấy phút nữa anh ấy sẽ quay lại thôi. Anh cứ nói với bếp trưởng chuẩn bị sẵn sàng và dọn đồ ăn ra luôn đi”.

Viên phụ bếp gạt đầu, bày món súp ra bàn cho bác Howard và anh Steven, sau đó rút lui vào trong bếp, không một tiếng động. Cosy và hai người anh em, Harry và Winston lập tức cong móng chạy theo, tràn đầy hy vọng rằng anh ta có thể làm rút chút gì đó ra sàn.

“Chuyện khẩn cấp gì thế?” – bác Howard hỏi.

“Emm chậm lửa đốt xe của cậu ta” – anh Steven đủng đỉnh đáp.

Bác Howard đang giơ thìa súp lên định đút vào miệng lập tức bỏ xuống, quay sang sừng sốt nhìn mình: “Emm! Sao cháu có thể làm một chuyện như thế?”.

Mình nhún vai. Mình không thể nói với bác ấy rằng: Mình làm như vậy là vì Brandon là một gã nói dối trơ trẽn, kẻ khiến cho mình và bạn trai mình phải chia tay nhau mãi mãi. Bác Howard, giống như tất cả những người khác, cho rằng mình yêu Brandon và rằng anh ta đang bảo vệ mẹ con bác ấy người bố độc ác của mình.

Và xét trên phương diện nào đó thì đúng là thế thật.

Mình không muốn bác ấy phải lo lắng thêm làm gì. Bác ấy đã phải hy sinh quá nhiều rồi, bỏ lại đằng sau mọi thứ – công việc, gia đình, bạn bè, cuộc sống – tất cả vì cô con gái của mình.

Nhưng xem ra cô con gái ấy chẳng hề biết ơn vì điều đó một tẹo nào.

“Chúng ta có nên gọi cho trạm cứu hỏa không?” – bác Howard vẫn chưa hết sốc.

Đúng lúc đó, cửa phòng ăn bật mở, Brandon hăm hăm bước vào, loẹt quẹt bên cạnh là Nikki trong chiếc váy dài thướt của mình.

“Anh nói cho em biết, chắc chắn đây là âm mưu của mấy người bên tờ OK!” – Brandon nói – “Và anh quyết không để yên vụ này đâu. Không một giây nào nữa. Anh sẽ gọi cho đoàn luật sư của mình. Anh sẽ kiện bọn họ yêu cầu bồi thường lại con xe mới”.

“Đúng rồi, anh Brandon” – Nikki phụ họa theo trong khi vẫn đang khập khiễng trên đôi giày cao gót, rộng tới vài số so với chân của cô ta – “Chắc chắn là bọn họ. Chứ còn ai vào đâu nữa?”.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” – bác Howard hỏi – “Không ai bị thương gì chứ? Ngọn lửa đã tắt chưa? Nikki, không ai chụp được ảnh con ngoài đó chứ hả?”.

“Vâng, lửa đã tắt rồi” – Brandon nói, trong khi Nikki lắc đầu trả lời câu hỏi của mẹ về vụ mấy bức ảnh. Mặt anh ta không rời khỏi màn hình con iPhone – “Và Nikki không sao cả. Nhưng sơn xe của cháu thì hỏng hoàn toàn. Cháy hết! Alô, anh Ken hả?” – tiếp sau đó là màn quát tháo ầm ĩ của anh ta với cái điện thoại – “Anh Ken, là Brandon đây. Họ phá hỏng hết con xe của tôi rồi. Cái gì? Xin thưa, là con Murcielago chứ sao nữa. Tại sao á? Tôi biết thế quái nào được! Có thể là bọn họ muốn kiếm vài bức ảnh giật gân để đưa ra trang bìa chứ sao. Không thể thì còn vì cái gì nữa?”.

“Giờ ai mà còn tâm trạng nào để ăn cơ chứ,” – Nikki thở dài cái thượt, vớt khăn ăn sang một bên – “Sau những gì vừa xảy ra. Đám paparazzi đó biết điểm dừng nữa rồi. Sao bọn họ có thể làm một việc khủng khiếp như thế với anh Brandon cơ chứ? Tội nghiệp anh ý!”.

“Sao em lại nghĩ đó là do bàn tay của đám paparazzi?” – anh Steven hỏi, mắt chăm chăm nhìn viên phụ bếp đang vất vả vật lộn với anh em nhà Cosy để không làm rớt cái khay thứ hai trên tay.

“Ngoài họ ra em không còn nghĩ ra được ai khác nữa” – Nikki nói – “Anh Brandon chưa bao giờ làm hại ai hết. Anh ấy là một người cực kỳ đáng yêu và dễ mến”.

Mình đang uống nước nghe thấy vậy suýt chút nữa thì phì ra hết cả bàn. Nếu Brandon là một người đáng yêu và dễ mến thì mình là cô dâu của quỷ Sa-tăng.

“Biết đâu” – mình mở lời, sau khi đã hết sặc – “là bố anh ta làm thì sao”.

“Hả?” – Nikki giật thót mình – “Tại sao bác ấy lại đem tặng cho anh ấy một con xe đắt tiền

nhân dịp Giáng Sinh để rồi sao đó lại châm lửa đốt nó?”.

“Bởi vì” – mình nói tiếp – “có thể ngài Stark biết chuyện cậu đang ở đây”.

Mặt Nikki lập tức tái dại đi.

“Cậu nghĩ là ông ta biết sao?” – cô ta lập bập hỏi lại.

Công nhận mình cũng xấu thật. Một kẻ gấp lửa bỏ tay người, nói dối không chớp mắt. Nhưng kệ chứ, mình chẳng quan tâm. Bọn họ, không buồn hỏi ý kiến mình lấy một câu tự tiện lôi mình ra ghép não, tiếp đó buộc mình phải đá cậu bạn trai một cách không thương tiếc, và giờ lại còn bắt mình mặc chiếc áo lót đính kim cương trị giá hàng triệu đô điếu qua điếu lại trước hàng ngàn con người xem truyền hình. Thử hỏi còn điều gì mà họ không dám làm với mình nữa? Giết mình chắc?

Xin lỗi nhưng... dù gì thì mình cũng đã chết rồi.

“Ông ấy có thể đã nghi ngờ” – mình để thêm – “Và nếu vậy chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu. Bọn mình cần phải biết tại sao và vì cái gì mà ông ta phải cho người ám sát cậu. Có như thế chúng ta mới có được bằng chứng để tố giác bố của Brandon và tổng ông ta vào tù, nơi ông ta không còn hại cậu được nữa”.

Mặt Nikki vênh ngược lên đầy cố chấp.

“Như mình đã nói với *mẹ* mình” – cô ta cố nhấn mạnh chữ *mẹ* một cách khó chịu – “bố của anh Brandon không hề sai người ám sát mình. Không hiểu mấy người moi ở đâu ra mấy chuyện vớ vẩn như thế...”.

“Bởi vì chúng ta đều có mặt trong phòng khách nhà bác sỹ Fong tối hôm đó” – bác Howard kiên nhẫn giải thích – “và đều đã nghe được những gì bác ấy kể về trường hợp của con, Nikki. Con không hề mắc bệnh gì về não hết...”.

“Nhưng bọn họ vẫn ép bác ấy tiến hành phẫu thuật” – anh Steven cắt ngang lời mẹ – “và dự định sẽ rút bỏ bộ não của em đi. Chính bác ý đã cứu mạng em bằng cách ghép não của em vào thân hình hiện giờ đây. Sao em không hiểu nhỉ? Hãy nói cho mọi người biết em đã định tổng tiền ông Robert Stark chuyện gì để tất cả chúng ta có thể quay trở lại với cuộc sống trước kia của mình”.

“Ồ” – hai mắt Nikki đột nhiên ngấn đầy lệ – “Thế à? Chúng ta có thể quay lại với cuộc sống

trước kia à, anh Steven? Đây xin lỗi chứ anh quên khẩn trương đi cho em nhờ. Bởi vì có một đứa con gái khác đang sống trong cơ thể cũ của em”.

Ánh mắt cô ta nhìn mình lúc đó khiến mình lạnh hết cả xương sống. Không một ai – kể cả Whitney Robertson ở trường Tribeca Alternative, vốn vẫn luôn coi mình là cái gai trong mắt, chỉ vì mình ở cùng đội bóng chuyền với cô ta và thỉnh thoảng đỡ hụt một vài cú chuyền bóng – từng nhìn mình với ánh mắt đầy sự căm ghét và thù hận tới tận xương tủy như thế này.

“Vì thế em không thể quay trở lại với cuộc sống trước kia của mình” – Nikki quay sang nói với anh trai – “Còn cô ta lại được nhõn nhõn sống trong căn hộ của em, xài tiền của em, mặc đồ của em; thậm chí con chó của em cũng thích cô ta hơn em” – cô ta giận dữ chỉ về phía Cosabella, đang ra sức dúi đầu vào chân mình nịnh nọt xin ăn.

“Vậy nên” – Nikki nói tiếp – “em không có ý gì vội vã muốn rời khỏi đây hết. Em lại thích mọi thứ cứ diễn ra như bây giờ còn hơn. Nếu anh cho rằng em sẽ chịu quay lại xứ Gasper nhà quê đó cùng với anh và mẹ thì anh hãy nghĩ lại đi, Steven ạ. Em sẽ không bao giờ quay lại đấy đâu. *Không bao giờ*”.

“Nikki” – mình tự dung cảm thấy vô cùng có lỗi với những gì đã xảy ra với cô ta. Mặc dù mọi chuyện hoàn toàn không phải là lỗi của mình – mình chưa bao giờ nói muốn làm bộ não mới cho gương mặt đại diện của tập đoàn Stark – nhưng mình thấy như thế đang mắc nợ cô ta cái gì đó.

Nhưng mình cần phải thoát khỏi sự kiểm soát của Brandon Stark, trước khi mình hóa điên.

Hoặc lại châm lửa đốt cháy món đồ nào đó khác của anh ta. Ví dụ như cái quần anh ta đang mặc chẳng hạn.

“Có lẽ chúng ta có thể thu xếp được vài chuyện” – mình hạ giọng, không muốn để Brandon, này giờ vẫn đang ôm chặt lấy cái điện thoại bàn bạc với luật sư của mình, nghe thấy.

Nikki nheo mắt nhìn mình gườm gườm.

“Ý cậu là sao?”.

“Ý mình là” – mình thì thào – “Mình có thể trả lại cậu toàn bộ số tiền trong tài khoản ngân hàng. Ngoài ra từ nay về sau, bất cứ khoản nào kiếm được mình cũng chia cho cậu một phần. Cậu biết rồi đấy, từ các công việc sau này”.

Nikki ngả người ra sau ghế. Món thứ ba tiếp tục được mang ra, Brandon vẫn đang mãi mê nói điện thoại ở phía cuối cầu thang. Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng anh ta ré lên đầy giận dữ, kiểu

như: “Ý anh là sao, còn đòi chứng cứ gì nữa?”, “KHÔNG, tại sao tôi lại phải làm thế?”...nói tóm lại là Brandon đang chìm trong thế giới riêng của anh ta, không buồn ngó ngang gì tới tụi mình.

“Mẹ thấy như thế là công bằng rồi, Nikki ạ” – bác Howard vừa nói vừa cầm đĩa lên lấy sa-lát cho vào đĩa – “Con cũng nên cân nhắc lại đi”.

“Con chẳng việc gì phải cân nhắc chuyện đó hết” – Nikki bướng bỉnh nói – “Nếu chuyện này không xảy ra thì tất cả những thứ đó đều là của con. Tại sao con lại phải chia sẻ với người khác cơ chứ?”>

Nhưng chính em đã phá hủy sự nghiệp của chính mình” – anh Steven cao giọng lên đầy bực tức – “khi định tìm cách tống tiền ông chủ của mình. Và thay vì sa thải em ông ta đã cho người đi ám sát em. Dù sao chuyện cũng đã thành ra thế này, và muốn hay không muốn thì từ nay Emerson cũng là người gánh hết công việc của em”.

Nikki nhìn anh Steven đầy khinh miệt.

“Anh nghĩ làm người mẫu cũng là một nghề à?” – cô ta nhếch miệng cười khẩy – “Được trả tiền để khoác lên mình những chiếc váy có giá 5000 đô-la và ngồi yên cho người ta tô son trát phấn lên mặt mình, để rồi nghe những lời trầm trồ, tán dương mỗi khi bước vào phòng chụp hình – đó không phải là nghề nghiệp. Đó là thú tiêu khiển không hơn không kém, anh trai ạ”.

Ôi giờ, cô ta đang lảm nhảm cái gì thế không biết. Theo mình thấy người mẫu chính là một nghề thực thụ. Đành rằng nó không giống như khi bạn làm việc ở tiệm ăn nhanh McDonald’s, phải khoác trên mình bộ đồng phục và chiếc tạp dề dính đầy dầu mỡ, với một đồng lương ít ỏi trong khi vẫn phải luôn nở nụ cười tươi với đủ loại khách hàng, cùng những lời phàn nàn, giục giã.

Nhưng thề là với mỗi shoot hình mình tham gia, mình đã phải làm việc vô cùng vất vả và cố gắng rất nhiều. Đành nghĩ rằng để “cười được bằng mắt” – điều mà siêu mẫu Tyra vẫn thường dạy các thí sinh của America’s Next Top Model – là dễ nhé. Nhất là khi bạn phải trầm mình dưới làn nước lạnh giá giữa trời mùa Đông rét buốt như thế này, trong khi tất cả những gì bạn muốn làm là về nhà và lăn ra khóc.

“Nghe này, Nikki” – mình tìm cách kéo câu chuyện trở lại đúng hướng – “Với số tiền đó cậu đâu cần phải quay về sống ở Gasper. Cậu hoàn toàn có thể thuê một căn hộ cao cấp với phòng tập trong nhà ở khu SoHo mà”.

“Và rồi làm gì?” – Nikki cau có hỏi lại.

“Đi học đại học” – bác Howard xen vào.

Nikki cười phá lên: “Ôi giời, mẹ ời là mẹ”.

“Chuyện đó có gì đáng cười chứ?” – bác Howard cau mày nói – “Có rất nhiều lĩnh vực cho con lựa chọn. Với những kinh nghiệm và kiến thức con có được sau từng ấy năm làm việc, chắc chắn con sẽ thấy hữu ích cho cuộc sống mới của mình... Con có thể đăng ký học nhiếp ảnh, thiết kế thời trang, kinh doanh, truyền thông, luật giải trí...”.

Nikki gằn giọng, cắt ngang lời mẹ: “Con chỉ muốn duy nhất một thứ”.

“Là cái gì?” – mình hỏi.

Xin đừng đòi lại Cosy nhé – mình thầm cầu nguyện. Mấy tháng vừa qua, mình đã quá quen với việc luôn có Cosy bên mình rồi, giờ e là mình sẽ khó lòng mà rời xa nó được.

Nhưng ngoài Cosy ra cô ta còn muốn gì nữa chứ? Mình đã đề nghị trả lại toàn bộ số tiền mình đang có cho cô ta rồi còn gì, chưa kể phần trăm từ các khoản tiền sau này kiếm được nữa. không lẽ mình phải dâng sạch các khoản thu nhập trong tương lai của mình cho cô ta sao? Nhưng nếu vậy mình biết kiếm đâu ra tiền để trả tiền thuê nhà hằng tháng bây giờ?

É, hay là cô ta muốn đòi lại nhà? Mình sẽ phải chuyển nhà sao? Thế còn Lulu? Cậu ấy đòi tiền nhà cùng với mình mà.

Hừm, xem ra bọn mình sẽ phải tìm một căn hộ khác để chuyển đi thôi.

“Thứ con muốn” – giọng Nikki lúc này không khác gì lúc Whitney Robertson mĩa mai hỏi mình có biết cái gì gọi là dầu xả không – “là hãy trả lại cơ thể cũ cho con”.

BỐN

Choáng váng, mình cúi xuống nhìn cái cơ thể mà Nikki đang nói đến. Cơ thể của cô ta. Thân xác mà mình vẫn thường phải thức dậy cùng vào mỗi sáng trong suốt mấy tháng qua. Thân xác mà mình phải mất rất lâu mới dần quen được mỗi khi nhìn vào gương, để rồi đi lại và sống chung với nó. Thân xác đã gây ra cho mình biết bao rắc rối và đau đớn trong những ngày đầu tập thích ứng với nó.

từng căm ghét và nguyền rủa, nhất quyết không muốn tin rằng cuộc đời mình sẽ phải gắn liền với nó vĩnh viễn.

Thân xác mà mình đã từng nghĩ rằng sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp ngoài việc hủy hoại cuộc đời mình.

Nhưng... càng về sau này, trong thân xác này mình đã trải qua biết bao thời khắc vui vẻ cùng Lulu và Cosy, giúp cho mình lần đầu tiên trong đời hiểu được giá trị của việc năng tập thể dục và vận động thường xuyên (trước đây, trong thân xác cũ, mình hầu như không bao giờ vận động, nhất là trong giờ thể dục... ngoại trừ những lúc tìm cách né đường bóng của Whitney Robertson luôn cố nhằm vào đầu của mình mà ném).

Và cũng với chính thân xác này mình mới biết được cảm giác khi được ôm và hôn Christopher mới tuyệt vời đến thế nào!

Và mặc dù khi nói ra điều này bản thân mình cũng thấy bất ngờ với chính mình nhưng... sẽ không có chuyện mình chấp nhận từ bỏ thân xác này đâu!

Không đời nào.

Có thể đôi lúc mình thấy ghét nó thật đấy – và đã từng có ý nghĩ muốn quay lại với cơ thể cũ.

Nhưng giờ cơ thể này đã là cuộc đời mới của mình. Và cũng là cuộc đời duy nhất mà mình có.

Mình không hề có ý định sẽ từ bỏ nó.

“Vậy thì hãy bước qua xác mẹ trước đã” – bác Howard nói như thế vừa đọc được ý nghĩ của

mình vậy.

“Ha” – Nikki nhếch mép cười quay qua nhìn mẹ – “May mà nãy giờ chúng ta không phải đang nói về cơ thể của mẹ đấy nhỉ? Tốt nhất là mẹ đừng có xen vào chuyện này thì hơn”.

“Nikki” – bác Howard giận dữ đẩy ghế đứng bật dậy – “Bác sỹ Fong và mẹ đã phải mất hàng tuần liền chăm sóc cho con từng li từng tí sau khi còn gần như đã chết trong cuộc phẫu thuật vừa qua. Trái tim mới của con không thể chịu đựng được việc gây mê quá lâu. Con sống được thể này đã là một điều thần kỳ lắm rồi là não không hề bị tổn thương gì”.

“Con thì lại không chắc là nó không bị tổn thương não” – giọng anh Steven đầy mỉa mai.

“Anh im mồm đi!” – Nikki quắc mắt lườm anh trai. Mắt cô ta lại vênh ngược lên – dấu hiệu chứng tỏ cô ta đã quyết định rồi. Kế đó Nikki quay sang nói với mẹ – “Con chấp nhận mạo hiểm. Con muốn lấy lại cuộc đời cũ của mình. Tất cả. Bao gồm cả cơ thể cũ của con. Trả lại nó cho con. Còn không thì miễn bàn”.

Wow.

Mình đã chứng kiến sự thay đổi tâm trạng thất thường của Nikki kể từ khi chuyển tới đây...

... nhưng đây là lần đầu tiên mình thấy cô ta cương quyết đến như vậy.

“Con đang nghĩ quẩn rồi đấy. Mẹ thấy việc phẫu thuật này là bất khả thi” – bác Howard thảng thốt kêu lên, nhưng vẫn không quên liếc mắt qua dò xét thái độ của Brandon – “bởi người duy nhất có thể thực hiện chuyện đó là các bác sỹ ở Khoa Thần Kinh và Ngoại thần kinh ở bệnh viện của bố Brandon. Làm sao cậu ta có thể yêu cầu họ làm điều đó mà không làm kinh động tới bố cậu ta được?”.

“Bác sỹ Fong có thể” – Nikki nói – “Bác ý chẳng phải đã từng phẫu thuật cho con rồi đấy thôi. Giờ bác ý hoàn toàn có thể làm lại thêm một lần nữa”.

Hừm, cô ta nói vậy nghe cũng có lý.

Mình nhìn xuống tay mềm mại trắng trẻo mà mình đã quá quen thuộc suốt mấy tháng vừa qua. Đôi bàn tay đã từng run lẩy bẩy trong lần đầu tiên mình cầm thìa tự đút cho bản thân ăn. Đôi bàn tay mình đã phải tập mãi mới tự viết được cái tên mới – Nikki, chứ không phải Emerson – lên những bức hình mà người hâm mộ luôn tìm cách dúi vào tay mình để xin chữ ký mỗi khi mình bước ra đường. Đôi bàn tay đã từng ôm ghì lấy cổ Christopher – chỉ vài ngày

trước đây – và vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu ấy.

Nhưng xét cho cùng chúng chưa bao giờ thuộc về mình. Chúng là đôi tay của cô ta. Của Nikki.

Và giờ cô ta muốn đòi lại.

Mình nắm chặt hai tay của Nikki.

Có thể chúng là tay của cô ta thật.

Nhưng nhờ có bộ não của mình điều khiển chúng mới làm được những việc đó.

“Bác sỹ Fong không có đủ trang thiết bị để tiến hành một ca phẫu thuật phức tạp như thế” – bác Howard nói tiếp – “Con biết rõ điều đó mà. Tại sao quá trình hồi phục của con mất quá nhiều thời gian so với bạn Emm vậy hả Nikki? Con thậm chí đã suýt chết trong khi làm phẫu thuật bởi vì cơ thể mới của con không khỏe mạnh bằng cơ thể cũ. Và cũng vì bác Fong không có đủ các dụng cụ...”

“Thì” – Nikki xen ngang – “chung ta cứ dựng đại một phòng phẫu thuật ở đây đi. Nếu anh Brandon muốn nắm giữ cái thông tin đó đến như vậy, anh ấy sẽ phải tìm mọi cách thỏa mãn các yêu cầu của con thôi. Đúng không, anh Brandon?”

“Nikki” – mẹ cô ta ôm đầu bất lực – “Con đừng có mà...”

“Đúng không, anh Brandon?” – Nikki bất chấp sự ngăn cản của mẹ, tiếp tục cao giọng gọi Brandon.

Brandon, cuối cùng cũng đã xong việc với con iPhone và quay trở lại bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống đầu bàn và nói gọn lỏn một câu mà khiến tim mình như muốn ngừng đập.

“Ừm... chắc vậy”.

Ôi, anh ta thực sự cân nhắc tới chuyện đó thật sao? Anh ta có hiểu mọi người đang nói về chuyện gì không thể hả giờ?

“Thấy chưa?” – Nikki đắc thắng quay qua nhìn mọi người – “Vậy là đã thỏa thuận xong rồi nhé”.

“Nikki” – anh Steven lạnh lùng lắc đầu – “Không

Chỉ một từ đơn giản vậy thôi. Nhưng nó nghe giống như lời phán quyết cuối cùng: Không.

Mình chợt nhận ra là mình yêu anh Steven nhường nào. Anh ấy có thể là anh trai của Nikki thật đấy...

... nhưng trong mắt mình, anh ấy là một người hùng.

“Anh nói không nghĩa là sao?” – Nikki quay phắt lại trừng mắt nhìn ông anh. Chưa từng có ai dám nói không với Nikki. Cái này thì mình biết rất rõ – “Nếu họ đã từng lấy được nó ra thì họ hoàn toàn có thể đút nó ngược trở lại. Anh hỏi em muốn gì để đổi lại cái bí mật mà em biết đúng không? Đấy, đó là thứ em muốn đấy. Em muốn lấy lại cơ thể cũ của mình”.

“Xin lỗi là em sẽ không thể lấy lại nó” – mặt anh Steven không một chút dao động – “Điều đó có thể giết chết cô ấy mất. Và cả em nữa. Em không thể yêu cầu cô ấy mạo hiểm tính mạng của mình. Cô ấy đã phải mạo hiểm một lần rồi. Em không thể bắt người ta mạo hiểm thêm một lần nữa”.

“Có đấy” – Nikki mở trừng mắt ra – “Em có thể đấy”.

Phải đến lúc này mình mới nhìn thấy được hết con người thực của Nikki, một đứa con gái tỉnh lẻ sẵn sàng bất chấp tất cả, bằng mọi giá để đổi đời. Thậm chí dù có phải làm tan vỡ trái tim người mẹ tận tụy đáng thương của mình bằng những lời nói dối trắng trợn về thân thể và gia đình của mình – “Cảm giác của em. Anh nghĩ em sẽ thấy thế nào khi biết rằng cả cuộc đời còn lại em sẽ phải sống trong cái cơ thể dị hợm này?”.

Nói rồi cô ta lao tới cái ghế gần nhất, ngồi sụp xuống ôm mặt thổn thức khóc.

Brandon và anh Steven quay qua nhìn nhau, trong khi bác Howard lập cập chạy tới đỡ dành cô con gái.

“Nikki” – bác Howard nhẹ nhàng khuyên nhủ – “Sao con lại có thể nói như thế? Giờ điều quan trọng là con đã khỏe mạnh và bình thường. Mặc dù con trông không còn giống như trước kia nhưng con không hề dị hợm một chút nào. Trong mắt mẹ con vẫn luôn xinh đẹp nhất, chỉ là có hơi khác với ngày xưa

“*Bình thường á?*” – Nikki càng lúc càng khóc to hơn, cứ như thể mẹ cô ta vừa dùng một từ gì đó xấu xa lắm không bằng – “*Khỏe mạnh á?* Mẹ đang đùa con đấy hả mẹ? Con không muốn là người bình thường. Con muốn là đứa con gái *khỏe mạnh và xinh đẹp trong mắt mẹ*. Con muốn trở lại xinh đẹp như ngày xưa! Con không muốn bị mắc kẹt trong thân hình phì nộn với khuôn

mặt tầm thường và mái tóc kinh tởm này! Con muốn mình đẹp! Con muốn là Nikki Howard!”.

Không phải mình có đang tưởng tượng quá không nhưng tất cả những gì mình nghe được khi đó chỉ là câu *Con muốn là Nikki Howard*, vang vọng khắp cả căn phòng, *Con muốn là Nikki Howard! Con muốn là Nikki Howard! Con muốn là Nikki Howard!*

“Mẹ e là con sẽ không thể làm điều đó” – bác Howard mệt mỏi nói – “Và cuộc đời con sẽ chẳng đi đến đâu nếu con cứ tiếp tục khinh ghét mình như thế này. Con thử ngẩng mặt soi gương tự nghĩ lại mà xem, trong khi có bao việc cần làm thì con chả buồn làm...”

Nhưng Nikki nhất quyết không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chăm gục mặt xuống bàn khóc tức tưởi.

Mình quay qua nhìn vào tấm kính bác Howard vừa chỉ cho Nikki và nhìn thất hình ảnh của chính mình ... hình ảnh đã từng là của Nikki.

Hoàn hảo. Không một tỳ vết. Hình ảnh à bất cứ tờ tạp chí nào cũng mong muốn có được trên trang bìa của mình. Hình ảnh mà chỉ cần xuất hiện một lần thôi sẽ lập tức trở thành trào lưu mới, và định hướng về thời trang cho giới trẻ nói riêng và người tiêu dùng nói chung.

Và chính bởi vì cô ta quá hoàn hảo – hay nói đúng hơn là trong suốt một hời gian dài người ta đã lấy cô ta ra làm chuẩn mực cho sự hoàn hảo – nên mọi người đều tin cô ta. Họ sẵn sàng mua bất cứ món đồ nào cô ta nói họ nên ua, đi bất cứ đâu cô ta khuyên họ nên đi. Ai cũng muốn sở hữu những sản phẩm mà cô ta cho là thời thượng hiện nay.

Còn nếu không họ sẽ thuộc về nhóm những người giống như mình trước đây: Ghét tất cả những gì liên quan tới cô ta. Mình đâu cần Nikki Howard chỉ nên mặc gì, đi đâu và mua gì? Riêng chuyện phải nhìn thấy mặt cô ta xuất hiện nhan nhản khắp nơi, trong từng ngõ ngách mình đi qua cũng đủ khiến mình phát rồ lên rồi

Vậy mà giờ khuôn mặt và thân hình đó đang thuộc về mình. Mình không có cách nào rũ bỏ khỏi nó. Dù mình có làm gì hay trốn chạy tới đâu đi chăng nữa khuôn mặt của cô ta giờ đã là khuôn mặt của mình. Cô ta động vào thứ gì là mình động vào thứ đó. Cảm xúc của cô ta chính là cảm xúc của mình.

Không biết từ lúc nào mình đã dần gắn bó với cơ thể này. Mình không thể tưởng tượng nổi khi không còn là cô ta. Cô ta và mình đã trở thành một...

... và phải thú thật là mình thích cảm giác được là cô ta. Mặc dù sống trong thân phận của Nikki không hề dễ dàng chút nào.

Nhưng đó là mình. Giờ mình đã là Nikki.

Phía dưới chân mình, Cosabella đang ủ rũ tựa đầu vào chân mình, thở dài cái thượt – vì mãi không thấy mình đụng tay vào đĩa thức ăn gì cả. Mình đã quá quen với cảm giác được Cosy dụi đầu vào chân như thế này mất rồi...

Đột nhiên mình thấy sợ hãi vô cùng, tim như muốn thắt lại.

Nếu điều Nikki mong muốn thực sự sẽ xảy ra, mình sẽ không bao giờ còn được Cosy dụi đầu vào chân như thế này nữa.

Đành rằng mình có thể nuôi một con chó mới... nếu sống sót qua được cuộc đại phẫu thuật. Nhưng e rằng nó sẽ không bao giờ mang lại cảm giác ấm áp và bình yên giống như khi mình ở bên Cosy.

Thậm chí nếu mình bỏ trốn – và mang theo Cosabella tối nay – thì họ cũng sẽ tìm được mình. Dù mình có chạy đi đâu thì Brandon cũng sẽ moi ra mình thôi. Thử hỏi trên đời có ai mà không biết Nikki Howard là ai? Nếu có chẳng chắc cũng chỉ là mấy bộ tộc thiểu số sống tít sâu trong rừng Amazon mà thôi.

Nhưng mình làm sao sống nổi nếu không có mạng và TV? Đó là mình còn chưa đòi hỏi mấy kênh đặc biệt phải trả tiền gì đâu đấy, chỉ hai kênh Bravo và BBC America thôi mà chắc gì đã có. Mới mấy tiếng không có mạng thôi mà mình đã gần như phát cuồng rồi.

Thôi, cuộc đời vậà đi tong.

“Không” – anh Steven kiên quyết nhắc lại một lần nữa – “Nikki. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Quá nguy hiểm. Và không hề khoa học một chút nào. Không bác sỹ nào biết suy nghĩ một chút lại muốn làm chuyện đó. Kể cả bác Fong”.

“Tại sao” – Nikki nằng đầu lên nhìn anh Steven, hai mắt nhòe nhoẹt mascara – “mọi người lại ghét em đến thế cơ à?”.

“Nikki, không ai ghét con cả. Con đừng nghĩ như vậy. Vấn đề là hai con không...”.

“Chuyện này không phải do mẹ và anh quyết định” – Nikki hét ầm lên, đúng lúc viên phụ bếp mở cửa bước vào tính dọn bàn ăn – *“Người có quyền quyết định là anh Brandon!”*.

Trước bầu không khí căng thẳng như vậy anh ta lập tức nhanh chóng quay lưng đi vào trong bếp, bỏ lại Harry và Winston nhìn theo đầy thất vọng.

“Ừm” – Brandon hắng giọng – “Nếu Nikki muốn lấy lại cơ thể cũ thì hãy cứ làm như thế đi. Giờ điều cô ấy muốn là quan trọng nhất”.

Toàn thân mình như muốn đông cứng lại. Hơi ấm duy nhất mà mình có thể cảm nhận lúc này là từ Cosabella.

“Và bác sỹ Fong sẽ thực hiện ca phẫu thuật này” – Brandon nói tiếp – “Nếu không tôi sẽ kiện ông ta lên Hiệp hội y khoa Hoa Kỳ về tội hành nghề trái phép. Đúng không, Nik?”.

Sớm không làm, muộn không làm, anh ta chọn đúng lúc này để về phe với Nikki sao? Ngay khi mình cần anh ta nhất?

Anh ta khiến mình thấy buồn nôn quá đi thôi.

Những lời vừa rồi của Brandon khiến Nikki nín khóc ngay tức thì. Cô ta vội đứng bật dậy lao tới chỗ Brandon đang ngồi và ôm chặt lấy cổ anh ta, miệng cười ngoác tới tận mang tai vì sung sướng: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh. Em yêu anh vô cùng, Bran!”. Không thể tin được” – anh Steven lăm bắm. Nói rồi anh đứng dậy bước ra khỏi phòng, không nói thêm một lời nào nữa.

Đừng đi mà anh Steven, mình gào thầm trong bụng, đừng đi mà.

Nhưng mình không sao thốt ra thành lời. Bởi vì miệng mình, giống như các bộ phận khác của cơ thể, vẫn đang đông cứng lại, không sao cử động được.

Nikki thấy Steven bỏ đi như vậy ngay lập tức gọi với theo đầy ngạc nhiên: “Anh Steven? Anh không muốn ở lại ăn nốt món bò hầm à? Chúng ta còn phải ăn mừng nữa cơ mà?”.

“Không” – anh Steven nói mà không buồn quay đầu lại – “Chẳng có gì đáng ăn mừng hết”

Nikki, vẫn không chịu rời khỏi lòng Brandon, quay sang hậm hực nhìn mẹ đầy trách cứ: “Anh ý bị làm sao thế không biết?”.

“Anh con đang không vui, Nikki” – bác Howard buồn bã nói – “Mẹ cũng vậy. Mẹ không nghĩ là con hay Brandon đã suy nghĩ chín chắn về chuyện này. Hãy đặt mình vào vị trí của Emm và cân nhắc cho kỹ đi. Không ai lại tự dưng mạo hiểm để tiến hành phẫu thuật trên hai cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh như thế này... chỉ vì một thứ *hảo huyền*. Chưa kể hành động đó rất là vô đạo đức...”

“Chẳng có gì gọi là vô đạo đức hết mẹ ạ” – giọng Nikki lạnh tanh – “Đó là *cuộc đời của con*. Và con muốn lấy lại nó. Anh Steven có thể thích phán xét bao nhiêu tùy thích nhưng anh ấy không bị rơi vào hoàn cảnh này nên không bao giờ có thể hiểu được. Đúng không, anh Brandon?”.

“Ừ...” – Brandon ậm ừ cho qua chuyện, này giờ anh ta vẫn đang mãi mê nhắn tin cho ai đó sau lưng Nikki – “Ừa mà chuyện gì cơ em yêu?”

Nikki quay đầu lại nhìn: “Brandon, anh đang *nhắn tin* đấy à?”.

“Xin lỗi” – anh ta nhoẻn miệng cười rõ tươi – “Là luật sư của anh. Về vụ cái xe. Anh ta vừa nhắn thông báo là anh hoàn toàn có thể đưa vụ này ra toàn dân sự”.

“À” – nghe thấy vậy lập tức Nikki mắt sáng rực lên – “Có khi nhân đây anh gọi cho bác sỹ Fong và bắt tay vào việc chuyển các thiết bị và dụng cụ phẫu thuật cần thiết về đây đi nhỉ”.

“Ừ” – Brandon gật gù – “Được thôi. Nhưng để ăn xong đã nhá”.

Nikki đưa tay lên âu yếm bẹo má Brandon, trước khi nghiêng đầu hôn lên môi anh ta một cái rõ kêu: “Tất nhiên rồi, anh yêu”.

Mình ngồi trơ như phỗng ở đó. Tất cả những gì mình có thể nghĩ tới lúc đó là cân nặng và hơi ấm của Cosabella trên chân mình. Mình thậm chí không dám nghĩ tới điều gì khác. Bởi nếu không, mình biết mình sẽ lập tức ôm mặt khóc nức nở như cách Nikki vừa làm vài phút trước đây.

Dĩ nhiên là chỉ khi cơ thể mình không còn bị đóng băng như bây giờ và tuyến lệ có thể hoạt động trở lại bình thường...

Mình cũng không biết bản thân muốn gì nữa. Kể từ sau lần chết đi sống lại hồi mấy tháng trước, mình đã trở thành tù nhân của chính cuộc đời mình. Chỉ là mình không nhận ra điều đó, cho tới ngày hôm nay. Mình không hề có quyền hay có tiếng nói trong bất kỳ chuyện gì xảy ra với mình hết. Xem ra nếu quả thực Brandon muốn dựng phòng mổ ở ngay trong ga-ra ô-tô và mời bác sỹ tới lấy não mình ra để đặt vào cơ thể của người khác, có lẽ mình cũng phải để yên thôi.

Đột nhiên mình cảm thấy thật cô độc, xung quanh mình không hề có ai ủng hộ và lo lắng cho mình hết. Nếu như toàn thân mình không lạnh ngắt như thế này biết đâu mình sẽ có thể nghĩ ra được cách gì đó.

Nhưng khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trên các ô cửa sổ lúc này đây, mình không thể nghĩ được điều gì hết...

Ngoại trừ việc mình chỉ có một mình, và sẽ chẳng có ai có thể giúp mình thoát ra khỏi mớ bòng bong này.

NĂM

Mình đang nằm trên chiếc giường cỡ lớn trong căn biệt thự ven biển của Brandon và mình đang mơ.

Trong giấc mơ của mình, Christopher đã tới giải cứu cho mình. Cậu ấy hóa ra không hề giận mình chút nào về chuyện mình nói rằng mình yêu Brandon, chứ không phải cậu ấy.

Trái lại, cuộc đoàn tụ của bọn mình khá là vui vẻ và... cuồng nhiệt. Cơ thể không còn lạnh toát như lúc ban tối nữa, thay vào đó mình đã cảm nhận lại được hơi ấm từ cơ thể mình.

Trong giấc mơ của mình, Christopher đang hôn mình... nhẹ nhàng và say đắm. Và mình đã hôn lại cậu ấy, cố gắng muốn chứng minh cho cậu ấy rằng mình chưa hề bao giờ yêu Brandon. Làm sao mình có thể yêu ai khác ngoài Christopher cơ chứ? Nụ hôn của bọn mình càng lúc càng mãnh liệt... say đắm... và ngọt ngào. Tay cậu ấy vòng lên luồn xuống dưới tóc mình, vuốt ve đầy âu yếm. Mình có thể cảm nhận được cái lạnh của mấy chiếc cúc trên chiếc áo khóa da qua lần áo mỏng khi Christopher nghiêng người xuống giường, thì thầm gọi tên mình...

Mình thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng cậu ấy không hề tin vào những lời nói dối mình đã nói trong buổi sáng mùa Đông lạnh giá trước cửa nhà bác sỹ Fong, rằng mình không hề yêu cậu ấy. Hóa ra Christopher đã biết Brandon ép mình phải nói như vậy.

Chỉ có điều cậu ấy không biết tại sao.

Lý do duy nhất khiến cậu ấy không tin là vì cậu ấy yêu mình – yêu con người thật của mình – từ rất lâu rồi. Chứ không phải Nikki, người đã phũ phàng bóp nát trái tim cậu ấy và chà đạp nó không thương tiếc dưới gót giày Louboutin đắt tiền.

Là mình, Emm. Cô gái trong bức hình cậu ấy luôn giữ trên nóc kệ sách suốt nhiều tháng qua.

Cô gái mà cậu ấy cứ ngỡ là đã chết.

Nhưng... nếu tất cả những điều đó là thật, rằng Christopher không tin lời mình... thì tại sao cậu ấy không hề gọi điện cho mình?

Bởi vì, đột nhiên một giọng nói vang lên trong giấc mơ của mình, Christopher không còn yêu mày nữa.

Ôi mình chẳng thích giấc mơ này tẹo nào.

Mình mở choàng mắt ra và sửng sốt khi thấy một bàn tay chặn ngang miệng mình. Đây không phải là giấc mơ. Chuyện này là hoàn toàn thật.

Tất nhiên mình biết rõ thủ phạm là ai. Còn ai nữa nếu không phải là anh ta? Tối nào anh ta chẳng tìm cách mở cửa vào phòng mình, nhưng mình luôn kiểm tra khóa cửa cẩn thận mỗi khi lên giường. Bàn tay đang chặn họng mình lúc này vừa to vừa chắc khỏe, không cần nhìn cũng có thể đoán ra chủ nhân của nó là ai.

Và thế là mình đã làm cái điều mà mình phải làm: Mình dùng hết sức bình sinh cắn một cái thật mạnh lên đó.

Chứ không mình còn biết làm gì nữa? Brandon dám lên vào mình giữa đêm hôm khuya khoắt, định giờ cái trò mà những gã con trai xấu xa giống như anh ta vẫn thường làm với mấy cô gái khác khi họ đang ngủ. Sao anh ta dám lợi dụng mình trong khi mình đang nằm mơ tới người khác cơ chứ? Một người mà mình *thích* thực sự...

Mình vẫn kiên quyết không chịu nhả ra cho tới khi nghe thấy tiếng xương gãy rắc...

“Á, Chúa ơi, Emm” – người đó thì ào la vội lên. Tay anh ta vội vùng ra khỏi miệng mình, và trong một thoáng mình nghe tiếng áo da cọ vào nhau...

Gì thế này? Mình có gắng tập trung suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Brandon lại đi mặc áo khóa da ở trong nhà thế?

“Sao cậu lại đi cắn mình thế?” – tiếng Christopher thảng thốt kêu.

Christopher á? Trong phòng của mình? Tại biệt thự nhà Brandon? Christopher đang làm gì ở đây? Cậu ấy vào đây bằng cách nào? Không lẽ này giờ không phải là mơ? Là cậu ấy đã hôn mình thật sao?

Mình ngồi bật ngay dậy, khiến Cosabella đang cuộn tròn bên cạnh gối cũng giật mình tỉnh gi

“Christopher đấy à?” – mình thì ào hỏi lại – “Là cậu thật sao? Ôi Chúa ơi, mình có làm cậu đau không? Cậu có chảy máu không?”.

“Tất nhiên là mình thật rồi” – Christopher thì thào. Giọng cậu ấy có vẻ hơi bực. Mình chỉ muốn lao tới ôm choàng lấy cổ cậu ấy và tiếp tục hôn như trong giấc mơ vừa rồi... nếu đó thực sự là một giấc mơ, chứ không phải hiện thực. Đúng là cậu bạn Christopher dễ nổi cáu của mình đây rồi! – “Không mình thì là ai cơ chứ? Đừng nói với mình là tay Stark đó thường xuyên tìm cách lẻn vào đây nhé? Có phải vì thế mà cậu phải khóa cửa phòng như vậy không? Mình đã phải dùng thẻ thư viện để mở khóa đấy. Mình thề nếu đúng là hắc tặc có ý định lẻn vào đây thật, mình sẽ giết hắc...”.

Mình quên bég mất là cần phải giả vờ tỏ ra lạnh lùng với Christopher, như đã hứa với Brandon, để anh ta không thể làm gì hại tới những người thân yêu của mình.

Mình quên bég mất là cần phải giả vờ rằng giờ đây mình và Brandon là một đôi.

Bởi mình còn đang mãi chìm đắm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến khi nhìn thấy Christopher đang ngồi bên mép giường, giống y như trong mơ. Mình vội nhào tới ôm chặt lấy cổ Christopher, kéo cậu ấy sát về phía mình, lòng thầm hứa sẽ không bao giờ rời xa cậu ấy một lần nào nữa.

“Ôi Chúa ơi, Christopher” – mình mừng rỡ thì thầm vào tai cậu ấy – “Gặp được cậu mừng quá đi thôi”.

“Mình cũng vậy” – Christopher vòng tay ôm lấy mình. Thật chặt – “Đừng có lo về bàn tay mình. Chỉ bị thương ngoài da thôi”.

Mình bật cười đầy hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi mình mới lại được hòa mình trong sự ấm áp và vui vẻ như thế này, nhất là trong vòng tay của Christopher.

Christopher. Christopher đang ở đây.

“Nhưng mà cậu đang làm gì ở đây thế?” – mình hỏi khẽ.

Hai tay của Christopher hơi hơi lỏng ra, đủ để cậu ấy có thể cúi xuống nhìn mình: “Cậu nghĩ rằng mình sẽ tin vào lời cậu nói rằng cậu yêu Brandon Stark à? Emm, có thể mình đã phải mất một chút thời gian để xác định xem giờ cậu thực sự là ai. Nhưng cậu phải tin mình chứ. Giờ mình đã biết chắc là cậu rồi, mình sẽ không đời nào chịu để mất cậu dễ dàng vậy đâu”.

Thử hỏi còn có lời tỏ tình nào ngọt ngào và đáng yêu hơn thế không? Cứ như thế, mình ôm chặt lấy Christopher, chỉ sợ rằng cậu ấy sẽ biến đi mất nếu mình buông tay ra.

Christopher cúi xuống hôn mình và ngay khi môi của hai đứa chạm vào nhau mình hiểu ra rằng mình không hề đang mơ... rằng cậu ấy đúng là đã hôn mình thật. Chính nụ hôn của cậu ấy đã làm mình tỉnh giấc. Hèn gì cảm giác thật đến như vậy...

Cũng giống như cái lần ở trong phòng mình tại bữa tiệc cuối năm của Lulu, nụ hôn của Christopher luôn mang lại cho mình cảm giác ấm áp và an toàn, điều mà chưa một chàng trai nào làm được...

Mình biết bọn mình còn rất nhiều điều cần thảo luận, về những điều mình cần biết và những điều mình cần kể cho cậu ấy biết.

Nhưng làm sao mình có thể mở lời... cảm xúc lúc này đây thật khó mà diễn tả nổi thành lời, mình có cảm giác như đang ở trên thiên đường vậy.

“Christopher” – mình dùng hết sức bình sinh tách mình ra khỏi Christopher. Có Chúa mới hiểu mình đã phải làm việc đó khó khăn đến nhường nào.

Nhưng mình biết trong những lúc như thế này phải có một trong hai đứa giữ được đầu óc tỉnh táo. Và mình biết người đó sẽ khó có thể là Christopher được.

“Chúng ta phải tập trung” – mình thì thào nói.

“Tập trung” – Christopher nhắc lại như một cái máy. Đôi mắt xanh biếc của cậu ấy đang ở rất gần mình – “Tất nhiên rồi”.

Nói rồi Christopher cúi xuống tiếp tục hôn lên môi mình.

Nếu theo những gì trái tim mình mách bảo lúc này đây, chắc chắn mình sẽ để yên cho Christopher muốn làm gì thì làm. Nhưng lý trí của mình không cho phép mình làm điều đó.

“Không” – mình né đầu sang một bên và nhích người xa hẳn ra khỏi Christopher. Cosabella này giờ đã thức giấc và đang miệt mài ngồi liếm láp bản thân, không màng đến thế sự. Mình lập tức giơ tay kéo vôi cô nhóc vào lòng, làm lá chắn – “Mình nghiêm túc đấy. Mình cũng vô cùng hạnh phúc khi được gặp lại cậu như thế này. Nhưng chúng ta cần nói chuyện. Cậu đang làm gì ở đây thế?”.

Christopher ngồi thẳng dậy, đưa tay vuốt lại mái tóc rối bù: “Mình nghĩ cậu phải rõ là mình đang làm gì ở đây rồi chứ, Emm. Mình tới đây để giải cứu cho cậu”.

Trái tim mình lại tiếp tục đập chệch thêm một nhịp nữa. Sao những gì cậu ấy nói – và làm – đều lãng mạn và tuyệt vời đến điên cuồng như vậy cơ chứ???

“Giải cứu mình?” – chuyện đang diễn ra thật đúng như trong cổ tích. Christopher đã lặn lội suốt từ New York tới đây để giải cứu cho mình? Ngay khi mình đã từ bỏ mọi hy vọng và chấp nhận sự thật là không còn ai đoái hoài gì đến mình. Ngoại trừ Lulu và mẹ. Và chị quản lý của mình, Rebecca, tất nhiên – “Ôi Christopher...”.

Mình phải kiềm chế lắm mới lại không lao vào trong vòng tay của cậu ấy.

Bởi mình biết đó sẽ là một sai lầm lớn, mình sẽ không còn đủ tỉnh táo và tinh thần để rời khỏi vòng tay ấm áp kia... cho tới khi mọi chuyện đi quá xa, vượt khỏi tầm kiểm soát của hai đứa mình.

“Làm sao cậu vào được đây?” – mình hỏi – “Brandon cho người canh gác chỗ này cẩn thận lắm mà, không khác gì nhà tù Fort Knox đâu”.

Christopher mỉm cười, rút ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại: “Thiết bị phá mã quốc tế. Một trong những thiết bị hacking tân tiến nhất mà Felix mới sáng chế ra trong lúc nhàn rỗi đấy. Thiết bị này có thể chạy được hơn một triệu mã khóa trong một giây trước khi tìm ra được chính xác mã bảo vệ. Mình dùng nó để mở cửa ga-ra của Brandon”.

Mình nhìn chằm chằm vào cái hộp sắt trên tay Christopher. OK. Chuyện này không hề xuất hiện trong giấc mơ của mình. Những thiên tài như em họ Felix đáng ra không nên để uống phí dưới tầng hầm chật chội đó, cậu ta thuộc về những nơi công nghệ cao như Thung lũng Silicon.

“Và cũng nhờ cái hộp này cậu đã vượt qua được hệ thống an ninh trong nhà luôn đúng không?” – mình trầm trồ thán phục.

“À không” – Christopher cất chiếc hộp trở lại trong túi – “Mình chỉ việc bấm Password của Brandon sau khi đã vào được trong nhà. Mình nghĩ một gã đàn ông như Brandon chắc sẽ chỉ dùng tên làm mật mã thôi... và mình đã đúng”.

Mình bụm miệng ôm Cosy cười ngất trước sự ngu ngốc của tay công tử nhà giàu dốt nát kia.

“Vậy là chúng ta chỉ việc đi thẳng ra ngoài” – mình hỏi – “theo cái đường mà cậu đã vào sao?”.

“Chính xác” – Christopher gật đầu – “Cậu sẵn sàng chưa?”.

Cái ý tưởng cùng Christopher tay trong tay hiên ngang bước ra khỏi căn biệt thự của Brandon thật khiến mình chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa. Mọi chuyện đâu chỉ đơn giản như thế.

Ra được rồi thì bọn mình có thể đi đâu? Với khuôn mặt của mình, thử hỏi bọn mình có thể trốn được bao lâu trước khi bị cả thiên hạ phát hiện ra?

Chưa kể còn anh Steven, Nikki và bác Howard nữa? Mình biết mình không có quan hệ gì với họ – ngoại trừ huyết thống – như mình mắc nợ họ khi họ dám đứng lên bảo vệ cho mình mặc dù kết quả không mấy khả quan. Anh Steven quá giận dữ trước sự đồng tình của Brandon với kế hoạch điên rồ của Nikki nên đã đứng dậy rời khỏi phòng ăn vì sợ rằng – như lời anh ý kể với mình sau đó – sẽ không kiềm chế được và lao vào thụi cho Brandon một quả vào mặt. Anh ấy đã ra sức thuyết phục mình rời khỏi đây trước khi cả Nikki và mình cùng chết trên bàn mổ.

Nhưng vấn đề là đi đâu mới được? Anh Steven có thể quay lại với sư đoàn thủy quân lục chiến của anh ấy và lặn sâu xuống đáy biển bất cứ lúc nào. Nhưng còn bác Howard? Bác ý thậm chí còn không thể sử dụng thẻ tín dụng hay thanh toán các hóa đơn của mình chỉ vì sợ rằng sẽ bị tập đoàn Stark

Và Nikki nữa? Người vẫn tiếp tục cố chấp không chịu nhận ra đúng sai, gây biết bao rắc rối cho mọi người.

Mình rất muốn nói với Christopher những điều đó.

Nhưng trước tiên mình phải kể cho cậu ấy nghe điều quan trọng nhất – bên cạnh sự thật là mình vẫn luôn yêu cậu ấy (mình tin là sau mấy phút vừa rồi thì không cần mình nói ra cậu ấy cũng có thể tự nhận ra điều đó).

“Christopher” – mình hạ giọng nói – “Nikki đã kể cho bọn mình nghe cô ta định tống tiền bố của Brandon chuyện gì. Đó chính là nguyên nhân tại sao bọn họ muốn giết cô ta và kéo theo cả mình vào mớ bòng bong này”.

Christopher hơi nhòai người về phía mình, nhẹ nhàng vuốt tóc mình: “Cậu cứ nói tiếp đi”.

“Chỉ có điều...” – mình hít một hơi thật sâu – “lạ là Nikki nói cô ta nghe lén được cuộc đối thoại giữa Robert Stark và đám trợ lý của ông ta bàn thảo về chuyện mẫu máy tính mới Stark Quark sẽ được trang bị một phần mềm theo dõi không thể phát hiện – gói gọn trong phiên bản mới của trò *Journeyquest* – nhờ đó họ sẽ biết được mọi thông tin của người sử dụng trên tất cả các trang web – Priceline, Facebook, email,... tất cả các thông tin đó sẽ được lưu trữ lại trên hệ

thống máy chủ của tập đoàn Stark. Tất cả”.

Mình nhìn Christopher và nhún vai không biết phải nói gì hơn.

“Thế thôi?” – Christopher hơi nhếch một bên lông mày lên, chưng hửng hỏi lại.

“Ờ, thế thôi” – mình gật đầu – “Nikki đã thề là không còn nghe thấy bọn họ nói thêm điều gì khác nữa. Cô ta nói sau đó từng người bọn họ nâng cốc chúc mừng thắng lợi với nhau. Có thể phần mềm theo dõi đó sẽ thuộc vào hàng tân tiến nhất nhưng hiện nay trên cái đất Mỹ này cứ ba máy tính thì đã có một cái bị gài phần mềm gián điệp kiểu như thế rồi và người sử dụng nào có phát hiện ra đâu. Vậy bọn định dùng các thông tin đó vào việc gì? Chúng ta đang nói tới hàng trăm ngàn, nếu không muốn nói là hàng triệu hộ gia đình sẽ lựa chọn dòng máy tính này, bởi không một hãng máy tính nào có thể vượt qua được Stark Quark về khoản giá thành rẻ, mẫu mã đẹp. Mà cậu cũng biết những người lựa chọn dòng máy tính lỏm như Quark đều là những người thu nhập thấp. Cho dù có lấy trộm được thông tin thẻ tín dụng của họ cũng chẳng ích lợi gì, họ đâu có phải đại gia gì đâu. Đó là lý do mình không hiểu tại sao họ phải mạo hiểm cho người đi giết Nikki Howard. Cô ta nghe lỏm được chuyện này cũng có gì to tát lắm đâu?”.

Mặt Trăng đã bắt đầu dịch chuyển chiếu sáng cả căn phòng. Phải tới lúc này mình mới nhìn thấy rõ được khuôn mặt của Christopher. Ánh mắt cậu ấy vẫn lộ rõ sự phẫn nộ với những việc làm sai trái của Stark Enterprises mà mình đã từng hy vọng nó sẽ mất đi sau khi cậu ấy biết được sự thật là mình chưa chết.

Nhưng không. Sự phẫn nộ vẫn còn đó và mình đoán là nó sẽ không bao giờ biến mất.

“Tại sao một người phải tìm cách thủ tiêu người khác?” – Christopher hạ giọng.

“Mình... làm sao mà mình biết được?”.

“Có ba lý do” – Christopher giơ một ngón tay lên – “Vì tình” – ngón tay thứ hai – “Trả thù” – cuối cùng là ngón tay thứ ba – “Lợi nhuận. Họ giết Nikki Howard khi cô ta đe dọa sẽ phơi bày sự thật về họ”.

“Ừ, thì sao?” – mình lắc đầu không hiểu – “Mình vẫn không...”.

“Rõ ràng Robert Stark đã có kế hoạch sẵn với những thông tin ăn trộm được từ người sử dụng máy tính Stark Quark” – Christopher giải thích – “Điều chúng ta cần làm bây giờ là tìm hiểu xem đó là cái gì. Và làm sao để bắt lão ta phải trả giá. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Vì thế cậu hãy khẩn trương lên, thay đổi và ra khỏi đây thôi”.

Mình vội vã tung chăn ra khỏi chân – “Anh Steven và mẹ anh ấy sẽ không thành vấn đề. Mình tin là có thể thuyết phục họ đi theo cùng bọn mình. Nhưng mình đang chưa biết phải làm sao để thuyết phục Nikki đây. Cô ta thích cuộc sống ở đây. Và đang hy vọng rằng sẽ mau chóng đổi lại não với mình trong vài ngày tới”.

“Hả?” – Christopher đứng khựng lại quay đầu lại nhìn mình đầy khó hiểu – “Cậu đang nói cái gì thế?”

“Nikki ý” – mình nhún vai chỉ vào bản thân và nói – “Brandon đã hứa sẽ mời bác sỹ Fong tới đổi lại não cho cô ta vào với cơ thể cũ. Cơ thể này đây. Cô ta sẽ không hề muốn đi theo bọn mình đâu. Nhưng tất nhiên bằng mọi giá chúng ta phải đưa cô ta rời khỏi đây. Cô ta sẽ không được an toàn ở chỗ này”.

“Emm” – giọng Christopher lạnh tanh – “Mình không quan tâm đến Nikki Howard. Mình tới đây là để cứu cậu. Chứ không phải cô ta”.

“Nhưng” – mình trở mắt nhìn Christopher – “Chúng ta không thể cứ bỏ cô ta lại như thế”.

“Ồ, có đấy” – Christopher nói – “chúng ta hoàn toàn có thể”.

SÁU

Mình không thể tin nổi Christopher – người con trai mà mình yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời – lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi một cô gái trẻ đang gặp nạn như thế.

Mặc dù Nikki cũng chẳng tử tế gì với mình cho cam, nhưng dù sao nhờ có cô ta mình mới được sống sót như ngày hôm nay.

“Nếu cô ta muốn ở lại với Brandon” – Christopher không hề tỏ ra có chút ý định nhượng bộ nào hết – “thì cứ mặc kệ cô ta. Giờ thì cậu hãy đi thay quần áo và đi khỏi đây thôi”.

“Cô ta là một người bệnh vẫn chưa hoàn toàn bình phục” – mình cãi lại – “Cô ta thậm chí không biết bản thân mình muốn gì nữa. Dù sao cô ấy cũng đã phải qua nhiều chuyện rồi”.

“Cậu cũng thế” – Christopher nói – “Và cậu đâu có tìm cách tổng tiền người khác như cô ta. Nhưng thú thực mình không hề đồng tình với cách cậu xử lý các vấn đề một chút nào”.

“Ý cậu là sao?” – giọng mình đầy tự á

“Cậu thực sự nghĩ rằng mình sẽ tin chuyện cậu quyết định bỏ trốn cùng *Brandon Stark* bởi vì anh ta quá quyết rũ hay sao?” – Christopher nói nghe có chút mỉa mai – “Mình không phải là thằng ngu, cậu biết rồi đấy”.

Mình hơi giật mình trước phản ứng của Christopher. Cậu ấy nghe có vẻ đang rất tức giận. không phải chỉ có khó chịu không thôi đâu. Mà là cực kỳ tức giận.

Và hơi chút tổn thương.

“Christopher” – mình thẽ thọt nói – “Mình có thể giải thích chuyện này. Brandon dọa nếu mình không giả vờ như thế... anh ta sẽ mách với bố về nơi Nikki đang ở”.

“Và cậu tin lời hắn?” – Christopher đánh mặt lại – “Cậu nghĩ Brandon sẽ chịu hy sinh cái lợi thế duy nhất để trả thù lại bố mình dễ dàng như thế sao?”.

Công nhận Christopher nói cũng có lý. Tại sao mình không nghĩ tới điều đó nhỉ? Một đứa con

gái được coi là có đầu óc như mình đôi khi cũng tối dạ thật.

Mình có thể tìm ra cách tạo ngòi dẫn cháy chậm trên YouTube không khó khăn gì nhưng để hiểu được suy nghĩ của tụi con trai thì mình chịu.

“Khi đó anh ta nói nghe rất thuyết phục, Christopher ạ” – mình phân trần. Nước mắt tự dưng cứ trào ra, không sao kiểm soát được. Cũng may bọn mình đang ở trong phòng tối nên Christopher không nhìn thấy được. Mình cảm thấy thật ngu ngốc. Cậu ấy đang giận dữ và tất cả những gì mình có thể làm là khóc thoi sao? Mình đúng là một đứa trẻ con to xác! Hèn gì cậu ấy thích McKayla Donofrio hơn mình. Dám cá là cô ta không bao giờ khóc trước mặt Christopher – “Bố của Brandon đã tìm cách thủ tiêu Nikki. Và mình nghĩ cậu đã nói đúng khi cho rằng cái chết của mình không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên... Ít ra, không phải tự dưng mà cả một cái màn hình khổng lồ như thế có thể rơi xuống đầu mình một cách dễ dàng như vậy được. Làm sao mình có thể chắc chắn là ông ta sẽ không tìm cách giết hại những người thân yêu khác của mình, ví dụ như bố, mẹ, Frida và thậm chí là... cậu?”.

Mình cứ ngỡ lời tỏ tình vừa rồi của mình sẽ khiến Christopher mỉm cười và bớt giận cơ

Ai dè... cậu ấy không hề có ý định nhượng bộ một tẹo nào cả.

“Và cậu không thể gọi điện hay nhắn tin cho mình kể về chuyện đó hay sao?” – Christopher hỏi – “Cậu hãy tự hỏi lại bản thân mình đi Emm. Suốt cả tuần qua không một tin nhắn nào hết. Không lẽ tay Brandon đó kè kè bên cậu giám sát từng giây từng phút hay sao?”.

“Không” – mình đưa tay lên quệt nước mắt. Giờ thì đến lượt mình nổi giận rồi đấy. Không chỉ giận chính mình vì tội khóc lóc ỉ ôi mà còn giận cả Christopher nữa. Cậu ấy muốn mình làm gì bây giờ? – “Nhưng mình biết nói gì hả Christopher? Làm sao mình có thể biết là họ không nghe lén điện thoại của cậu? Cậu không thể hiểu nổi cảm giác bị theo dõi khắp nơi nó kinh khủng đến thế nào đâu. Hơn nữa, mình đã hứa với Brandon...”.

“Ồ, cậu còn hứa hẹn với hắn ta nữa cơ đấy” – Christopher thở dài – “Chúa ơi, Emm, một người thông minh như cậu sao đôi lúc lại có thể chậm hiểu đến như vậy hả? Gần giống như mình” – giọng cậu ấy lúc này đã chuyển sang có chút mỉa mai – “phải mất một thời gian dài mới phát hiện ra cậu thực sự là ai”.

“Nhưng chính cậu cũng đâu có gọi điện hay nhắn tin cho mình” – mình cầm cườ nói.

“Là cậu đã đá mình còn gì” – Christopher thốt lên, hai tay dang rộng ra đẩy phần nộ. Giờ nhìn kỹ mới để ý hôm nay cậu ấy đeo găng tay da màu đen rất ngẫu, giống như mấy gã đạo chích vẫn thường thấy trên TV – “Cậu coi mình là gì chứ? Con chó cảnh của cậu chắc? Để cậu thích đá

thích đuổi đi lúc nào tùy hứng và mình sẽ lại phải ngoan ngoãn chạy trở lại với cậu? À không, cậu đối xử với con chó của cậu còn tốt hơn là với mình” – Christopher chỉ tay về phía Cosabella đang run rẩy trong vòng tay mình – “Lúc nào cậu cũng mang theo nó bên mình, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra”.

Mình đứng trơ như phỗng giữa phòng, không nói nổi lời nào. Vài phút trước, mọi chuyện còn tuyệt vời như thế tự dưng sao bỗng chốc có thể trở nên tồi tệ thế này? Trong giấc mơ của mình, Christopher hoàn toàn tha thứ cho mình cơ mà. Và bọn mình đã làm hòa với nhau bằng những nụ hôn.

Nhưng xem ra ngoài đời thực luôn không được đẹp như trong m

“Hãy thừa nhận đi, Emm. Cậu không hề yêu mình thực sự” – Christopher buộc tội mình – “Cậu nói cậu yêu mình nhưng thực ra không phải như thế. Tại sao mình biết điều đó à? Bởi vì cậu không hề tin tưởng mình. Qua chuyện vừa rồi cậu đã chứng tỏ một điều rằng cậu không tin tưởng mình để chia sẻ mọi chuyện. Cậu sẽ không bao giờ có một mối quan hệ thực sự với bất kỳ ai nếu cậu không ngừng ngay cái suy nghĩ rằng Emerson Watts là người thông minh nhất trên đời, và học cách tin tưởng người khác, tạo cơ hội để cho họ giúp đỡ mình. Như vậy mới là một người trưởng thành, Emm ạ. Có lẽ cậu cũng nên thử một lần đi”.

“Đợi đã” – mình lập bập hỏi – “Cậu cứ thế mà đi thôi sao?”.

“Vậy” – Christopher đứng lại hỏi – “Cậu có đi cùng với mình không nếu Nikki không đi theo chúng ta?”.

“Không” – mình tiếp tục đưa tay lên lau nước mắt.

“Vậy thì mình đi” – Christopher nói – “Bởi chính cậu đã nói sẽ không có chuyện cô ta tự nguyện rời khỏi đây còn gì”.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Chỉ vài phút trước mình còn là công chúa được hoàng tử tới giải cứu... vậy mà mình đã phá hỏng cơ hội của chính mình. Và giờ vị hoàng tử đó đã quay lưng bỏ đi, bỏ lại mình thui thủi một mình trong chốn ngục tù này.

Nhưng mình biết làm sao? Mình không thể bỏ Nikki lại.

Mặc dù cô ta không hề xứng đáng, thậm chí là không hề mong muốn sự trung thành này của mình.

“Tùy cậu” – mình nói – “Đây sẽ là lần từ biệt cuối cùng của chúng ta?”.

“Có lẽ vậy” – Christopher nói rồi quay lưng bước ra khỏi phòng, khép lại cánh cửa đằng sau mình.

Mình run rẩy ngồi xuống giường, thầm hy vọng rằng chỉ ít phút nữa thôi cánh cửa kia sẽ lại bật mở và Christopher sẽ ngượng ngùng bước vào – hoặc có thể vẫn còn đôi chút giận dữ – và nhặt hết tất cả lỗi lầm về mình. *Mình xin lỗi, Emm. Mình vẫn yêu cậu vô cùng. Hãy đi với mình. Mình xin cậu đấy.*

Cậu ấy quay lại.

Cậu ấy không thể bỏ đi như vậy.

Không thể nào.

Đồng hồ bên cạnh giường mình vẫn tiếp tục chạy, và Christopher không hề quay trở lại. Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, không một iếng động. Không một chút dấu hiệu nào là Christopher sẽ quay trở lại.

Phải mất một lúc sau mình mới bẽ bàng nhận ra sự thật rằng Christopher đã đá mình. Cậu ấy không còn cần mình nữa!

Không thể tin nổi. Đây đúng là một ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

À không, vẫn đứng sau vụ ghép não mấy tháng về trước.

Ngày mai Brandon Stark sẽ lại cho người dè mình ra ghép não lần thứ hai.

Mình thật khi không bỏ trốn cùng Christopher.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Mình không thể một mình bỏ đi, bỏ mặc gia đình Howard được. Anh Steven và mẹ anh ấy sẽ không đời nào chịu đi nếu không có Nikki. Làm như vậy chẳng phải sẽ quá ích kỷ à?

Không sao, mình đã có quyết định đúng đắn, Christopher là người có vấn đề, chứ không phải mình. Nếu ai đó cần phải trưởng thành hơn thì đó là cậu ấy, chứ không phải mình.

Mình choàng thức dậy – thật thần kỳ là sau ngần ấy chuyện xảy ra đêm hôm qua mình vẫn có thể chớp mắt được một chút – bởi tiếng lạch cạch ngoài cửa phòng và tiếng Brandon gọi ầm lên nhắc mình xuống nhà ăn sáng.

Chỉ vài giây sau, Nikki từ căn phòng kế bên xông thẳng vào phòng mình dặn dò mình không được ăn quá nhiều bởi vì cô ta không muốn lấy lại một cơ thể phì n

Cùng lúc đó, điện thoại trên bàn trang điểm của mình rung lên bần bật. Là tin nhắn của chị Rebecca, quản lý của mình. Chị ấy muốn biết bao giờ mình mới quay lại New York.

Nghe nói Robert Stark sẽ tổ chức một bữa tiệc năm mới tại căn biệt thự bốn tầng nguy nga của ông ta trước khi buổi trình diễn đồ lót Thiên thần của Stark chính thức diễn ra vào ngày kia. Chị Rebecca nói bằng mọi giá mình phải có mặt ở đó để chào hỏi các cổ đông chính của công ty, bằng không họ sẽ quy chụp mình vào tội phá vỡ hợp đồng. Và ngoài việc người ta sẽ thay thế mình bằng Gisele Bundchen (người vừa giảm được toàn bộ số cân sau khi sinh con trong một thời gian kỷ lục và thay đổi ý định – đồng ý xuất hiện tại chương trình lần này), mình sẽ bị mất khoản tiền thù lao không nhỏ vào vụ này.

Khỏi cần nói cũng biết chị Rebecca không hài lòng với mình đến thế nào.

Mình nằm đó tự hỏi không hiểu chị Rebecca sẽ phản ứng thế nào nếu biết được con gà đẻ trứng vàng này sắp sửa mất sạch mọi thứ. Một khi Nikki thật quay trở lại.

Thú thực là mình cũng không hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa. Mình chưa bao giờ tự nhận mình là một đứa con gái quyến rũ. Mình sinh ra và lớn lên ở thành phố New York, vì thế mình vẫn luôn cho rằng mình biết tất thảy mọi thứ. Mình thậm chí đã từng chứng kiến tận mắt cuộc ẩu đả bằng chai lọ bên ngoài tiệm ăn Mexico (Senor Swanky) giữa hai người đàn ông say rượu, chỉ vì tranh giành nhau chỗ đỗ xe.

Vì thế sẽ là không bình thường khi mình nghĩ rằng các vấn đề của mình rồi sẽ được giải quyết ổn thỏa và mọi chuyện sẽ quay trở về như xưa, trong khi bạn trai mình giữa đêm hôm khuya khoắt lén vào trong phòng ngủ và nói với mình rằng cậu ấy tới để giải cứu cho mình.

Có lẽ tất cả cũng là lỗi của mình khi ngây thơ tin vào cái kết cục đẹp như mơ vẫn thường thấy trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida – khi mà nam nhân vật chính không ngại nguy hiểm xông pha giải cứu cho nữ nhân vật chính – sẽ xảy ra ngoài đời thực.

Sự thật là tiểu thuyết vẫn mãi mãi chỉ là tiểu thuyết. Còn ngoài đời thực, nhân vật nam chính luôn có vấn đề với sự tin tưởng của nhân vật n

Xin lỗi, mình có vấn đề với sự tin tưởng sao? Mình không nói mình là người hoàn hảo. Mình cũng không nói không có khả năng – dù là rất nhỏ – những gì Christopher nói có một phần là sự thật.

Có thể đúng là hơi khó khăn trong việc mở lòng với mọi người, tạo cơ hội cho họ hiểu mình hơn, giúp đỡ mình và làm bạn với mình.

Nhưng Christopher nghĩ rằng mình là người duy nhất có vấn đề thì không phải. Nhất là từ một anh chàng giấu thiết bị phá mật mã ở trong túi như cậu ấy.

Đành rằng Christopher đã phải mạo hiểm khi xông vào đây giải cứu cho mình.

Nhưng hãy nhìn xem mình có được giải cứu không nào? Câu trả lời là: Không, mình vẫn đang bị giam cầm ở đây. Một cách tự nguyện.

Mình đã không ngừng nhắc nhở bản thân là sẽ không quan tâm tới chuyện này nữa. Hãy cứ cho rằng Người Nhện Đen chiếm lĩnh nốt phần thiện còn lại của người bạn trai đang yêu trước đây của mình (mặc dù cậu ấy mới chỉ là bạn trai của mình được vền vẹn chừng hai phút) và chấp nhận sự thật đi thôi...

Mà tại sao tối qua mình không nói bég cho Christopher biết về vụ Nikki mặc cả đòi trả lại cơ thể cũ cho cô ta để đổi lại thông tin bí mật mà cô ta đang nắm giữ nhỉ?

Mặc dù có thể thông tin đó cũng chẳng hề khiến Christopher mấy may quan tâm hơn. Nhất là khi cậu ấy giờ đang rất ghét mình – và đấy là lý do tại sao mình đã không kể cho cậu ấy nghe về sự việc trên. Dù sao mình cũng có lòng tự trọng của mình chứ. Mình không muốn cậu ấy quay lại với mình chỉ vì *lòng thương hại*. Đối với mình như thế không khác gì một sự sỉ nhục.

Giờ thì cậu ấy đã đi rồi và mình vẫn đang ngồi trơ ra ở đây, một mình.

Có lẽ ngoài kia, Brandon đã cho người chuẩn bị phòng mổ gần xong rồi ý chứ. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi não mình bị lấy ra khỏi cơ thể này và đút vào trong cơ thể một người lạ huơ lạ hoắc

Ai mà biết được lần này mình có sống sót trở về sau cuộc đại phẫu thuật không? Biết đâu chừng mình sẽ bị tổn thương não và trở thành một đứa ngu ngơ, đần độn hoặc nếu tệ hơn thì có lẽ mình sẽ không bao giờ thức dậy nữa, sống nốt phần đời còn lại trong trạng thái thực vật... Hoặc phải sống trong cơ thể đang có của chính Nikki, với mái tóc đuôi thẳng đơ cực kỳ lố bịch.

Phải thú thật một điều: Mình không hề mong muốn phải sống trong cơ thể mới hiện nay của

Nikki. Bởi... xin lỗi chứ, trông nó quá tầm thường. Nhất là khi đem nó đứng cạnh với cơ thể Nikki hiện nay của mình.

Hơn nữa, mình đã quen là Nikki Howard thật rồi.

Hai kiều nữ Hollywood Megan Fox và Jessica Biel từng nói: Việc sở hữu một thân hình nóng bỏng nhất thế giới sẽ đem đến cho bạn rất nhiều cơ hội và lợi thế hơn hẳn so với những người khác.

Để có được vị trí số 1 như hiện nay mình đã phải trả một cái giá khá đắt. Nếu không muốn nói là cực kỳ đắt.

Người ở vị trí số 2 là người nhận được những sự đối đãi đặc biệt hơn chỉ vì trông họ xinh đẹp hơn hẳn khi đứng cạnh những người bình thường khác, như mình trước đây, hay Nikki thật lúc này. Và Whitney Robertson chính là một ví dụ điển hình của nhóm người luôn chỉ có thể dừng lại ở vị trí số 2 mà không bao giờ ngoi lên hơn được nữa.

Mẹ vẫn thường dạy mình “người ta thích con vì tính cách và nội tâm con người con, chứ không phải hình thức bề ngoài”, nhưng tất cả chỉ là lý thuyết.

Bởi nếu không, tại sao bất cứ ai mới gặp Nikki lần đầu đã chết mê chết mệt cô ta như thế? Càng tiếp xúc với cô ta nhiều mình càng thấy cô ta là sự tổng hòa của Heidi Montag và Hitler.

Mình đồ là Christopher sẽ không bao giờ quay lại với mình nữa, nhất là sau những gì xảy ra tối qua. Có vẻ như nơi duy nhất bọn mình sẽ đụng mặt nhau là ở giờ Thuyết trình trước công chúng, khi mình đi học trở lại. Sao Christopher có thể buộc tội mình đối xử với cậu ấy giống như một con chó trong khi mọi quyết định mình đưa ra đều xuất phát từ sự lo lắng cho an nguy

Mặc dù hành động đó có thể hơi làm tổn thương tới lòng tự trọng của cậu ấy thật. Dù gì cậu ấy cũng là một người trưởng thành và biết suy nghĩ, đâu cần mình bảo vệ.

Nhưng đây là khi đứng trên quan điểm của Christopher. Còn nếu đứng trên lập trường của mình thì hành động bảo vệ đó chỉ càng chứng tỏ rằng mình yêu cậu ấy đến nhường nào.

Có lẽ Christopher nói đúng. Có lẽ mình quả thực đã cử xử giống y như mấy nhân vật nữ chính ngu ngốc thường thấy trong các cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida.

Mình đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi tỉnh dậy và thấy Christopher ở đó, trong phòng của mình. Mọi thứ diễn ra thật hoàn hảo. Mình không còn cô độc nữa...

... cho tới khi mình phá hỏng hết mọi chuyện.

Bởi chính sự ngu ngốc, ấu trĩ của bản thân.

Frida vẫn thường liệt các cô nàng đó vào hàng “quá ngu, không nên có mặt trên đời làm gì cho tốn cơm tốn gạo”, khi mà mọi quyết định họ đưa ra dẫn tới hết rắc rối này đến các rắc rối khác.

Và những nhân vật như vậy không chỉ có trong sách truyện đầu thai, họ còn xuất hiện rất nhiều trong các bộ phim kinh dị nữa. Ví dụ khi nghe thấy có tiếng động lạ dưới tầng hầm, nữ nhân vật chính lập tức nghĩ ngay tới chuyện một mình mò xuống đó xem sao. Trong khi toàn bộ hệ thống điện trong nhà đã bị cắt sạch. Cái đèn pin đột nhiên cũng bị hỏng. Và mấy ngày nay cảnh sát vẫn luôn cảnh báo người dân về việc có một tên tội phạm bị truy nã đang lẩn trốn đâu đó quanh khu vực này.

Do vậy dù cho chuyện gì xảy ra với cô ta đi chăng nữa thì cũng khó mà trách được ai. Cô ta phải trả giá cho hành động nông nổi, thiếu suy nghĩ đó là đúng thôi.

Nhưng còn mình thì sao? Mình đã làm gì đáng để người ta lôi ra mổ lấy não thêm một lần nữa và lại phải học cách thích nghi với cơ thể mới từ đầu?

Mình nhắn tin cho Christopher: *Mình xin lỗi. Chúng ta có thể nói chuyện được không? Cậu đang ở đâu?*, và trong thâm tâm biết rằng khả năng nhận được tin trả lời của cậu ấy là rất thấp (và đúng là thế thật, cậu ấy vẫn bật vô âm tín, không một hồi âm). Sau đó mình đi tắm và thay sang bộ đồ thể thao gọn nhẹ, cùng đôi boots mình mang theo từ New York.

Trong lúc sấy tóc, mình đã cố nghĩ tới những thứ khác, ngoài bản thân mình. Ví dụ như ông bố của Brandon tính sử dụng những thông tin ăn trộm được từ khách hàng vào mục đích gì. Rõ ràng ông ta không hề có ý để mắt tới những chiếc thẻ tín dụng rồi. Ông ta đường đường là một tỷ phú cơ mà. Không có lý do gì tự dưng ông ta lại hứng thú với những chiếc thẻ JCPenny cả.

Hơn nữa đa số khách hàng chọn mua sản phẩm Stark Quark là học sinh và sinh viên. Một chiếc máy tính Stark Quark giỏi lắm chỉ 200-300 đôla với đủ các màu sắc cho mọi người chọn lựa, từ màu hoa oải hương tới màu xanh lá cây.

Câu hỏi đặt ra là tại sao ông ta lại cần tất cả những dữ liệu đó?

Mình đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ đó bỗng lại nghe thấy tiếng lách cách ngoài cửa

“Này” – tiếng Brandon sốt ruột thúc giục – “Em có định xuống ăn sáng hay không thì bảo?”

Mình sai bước tới chỗ cửa ra vào và mở toang cửa ra.

Brandon, tóc vẫn còn chưa khô hẳn sau khi tắm hồi ban sáng, đứng đó trong chiếc áo sơ mi hiệu Ed Hardy, quần jeans, trên cổ tròn một chiếc dây chuyền vàng to ụch. Mùi nước hoa Axe tỏa ra nồng nặc.

Toàn bộ con người anh ta toát ra một vẻ lố bịch thật khó tả.

“Tôi đến đây” – mình mặt lạnh tanh – “Bác sỹ đến rồi à?”.

Mặt Brandon ngẩn tò te nhìn mình: “Bác sỹ nào?”.

Mình đồ rằng hồi nhỏ tay Brandon này được cho ăn quá nhiều đường thì phải, nên trí óc mới đần độn, chậm hiểu như thế này

“Bác sỹ *Fong*” – mình nhấn mạnh từng chữ - “đến để làm phẫu thuật *ghép não*”.

“À” – anh ta gật gù – “Ừ... chưa”. Nói rồi anh ta lén nhìn xung quanh đảm bảo chắc chắn là Nikki ở gần đâu đó rồi chống một tay lên bức tường sau lưng mình, nghiêng người sát về phía mình, gần đến nỗi mình có thể ngửi thấy mùi thuốc đánh răng của anh ta – “Nghe này... em không nghĩ là... là anh thực sự sẽ nghe theo cái kế hoạch “hoán đổi não” điên rồ của cô ta đó chứ hả? Rõ ràng...” – Brandon giơ tay khê chạm vào chiếc dây chuyền hình bán nguyệt trên cổ mình – “Cô ta bị điên mà. Và em... em chính là người anh cần”.

Mình đứng ngây người nhìn anh ta. Từ lâu mình đã học được cách không bao giờ tin lời thốt ra từ miệng của những gã như Brandon. Nó cũng giống như các mẫu tin vịt mình vẫn thường thấy trên bìa tạp chí *Ngôi sao* về tình trạng mang bầu hiện nay của Jennifer Aniston, cô vợ cũ nổi tiếng của nam tài tử Brad Pitt.

“Ừm” – mình nói – “Nhưng nếu chiếu theo cách nói chuyện của anh tối qua với Nikki thì có vẻ như anh đã rất đồng tình với cái ý tưởng mà anh cho là điên rồ đó đấy”.

“Nếu không giả vờ làm thế thì làm sao anh biết được cô ta đã tống tiền bố anh chuyện gì?” – Brandon bật cười – “Em biết mà, anh phải giả vờ chiều theo ý cô ta chứ”.

Mình giơ tay gỡ chiếc dây chuyền ra khỏi tay Brandon. Mùi nước hoa của anh ta quá nồng, làm mắt mình này giờ muốn cay xè rồi.

“Làm sao tôi biết được là anh cũng đang không lừa tôi?” – mình hỏi thẳng – “Hai người đã từng hẹn hò với nhau còn gì? Trước giờ anh không nghĩ là cô ta điên chắc?”.

Brandon vội lên tiếng phân trần: “Chuyện ngày xưa... đơn thuần chỉ là sex thôi”.

“Hay ho quá” – anh ta thật khiến mình phát buồn nôn – “Chuyện gì sẽ xảy ra với Nikki, anh Steven, và mẹ của họ? Anh định giữ họ ở đây cả đời, giống như đám cá mập cảnh của anh sao?”

“À...”

“Vậy chứ họ sẽ đi đâu? Họ không thể quay trở lại cuộc sống bình thường. Bố anh sẽ tìm ra họ. Anh muốn nhìn họ chết sao?” – mình dí ngón tay trở vào ngực Brandon, giọng đánh lại – “Phải không? Hả? Phải không?”.

“Không” – Brandon lắc đầu, giờ thì người đang bị dồn về bức tường đối diện là Brandon, chứ không phải mình – “Tất nhiên là không rồi. Và chuyện đó sẽ không xảy ra. Bởi vì gã bạn giỏi máy tính của em sẽ giúp anh tìm ra cách sử dụng thông tin mà Nikki có được về bố anh để đánh ngược trở lại ông ta...”

“Gã bạn giỏi máy tính của tôi?” – hỏi vậy thôi chứ mình biết thừa anh ta đang ám chỉ ai – “Tại sao anh nghĩ là cậu ấy sẽ sẵn sàng giúp đỡ tôi, sau những gì anh ép tôi phải nói với cậu ấy ngày hôm trước?”.

Mình lờ đi như không hề có chuyện ngày hôm qua với Christopher và vấn đề về sự tin tưởng giữa mình với cậu ấy.

“Đó không phải là vấn đề của anh” – Brandon nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Em là người phải tự tìm ra hướng giải quyết. Bằng không Nikki sẽ có kết cục giống như là em vẫn luôn lo lắng...”.

Mình không hiểu tại sao mình lại thấy ngạc nhiên khi nghe những lời nói đó của Brandon đến vậy. Mọi thứ trong mắt anh ta đều có thể thay thế và mua bằng tiền bạc. Tối qua, sau khi trò chuyện với tay luật sư xong, anh ta lập tức gọi điện đặt mua một con xe mới toanh, thay thế cho con xe vừa bị mình đốt.

Vì thế đâu có gì là lạ khi anh ta nghĩ con người cũng thế thay thế và mua mới?

Ngay lúc anh ta đang ở lời đe dọa mình thì Nikki xuất hiện trong bộ quần áo bó sát, khiến cặp đùi của cô ta to không khác gì cái đùi ếch. Mái tóc của cô ta, như mọi ngày, không khác gì một

cái giẻ rửa bát. Cô ta trước giờ vẫn ỷ có người trang điểm đi theo mọi nơi mọi lúc nên ngay đến việc tút tát làm sao trông cho mặt đỡ nhợt nhạt một chút cũng không biết.

“Chào buổi sáng. Cùng đi ăn sáng thôi nhỉ?” – cô nàng nói.

Giờ, rút vội tay khỏi ngực Brandon, g anh ta sang một bên và đi xuống cầu thang: “Ừ, đi thôi”.

Đằng sau mình, Nikki đang lả lơi cười nói với Brandon.

Hai người đó luôn khiến mình phát buồn nôn với những cử chỉ và hành động thái quá của mình. Mình lại còn chưa có gì vào bụng nữa chứ.

Tuy nhiên, điều mình nhìn thấy khi bước vào phòng ăn đã khiến mình quên đi hoàn toàn những gì mình vừa nghe thấy ngoài hành lang.

Frida, em gái mình, đang đứng rót nước cam vào từng chiếc cốc thủy tinh đã được bày sẵn ở trên bàn.

BẢY

À, và nó đang cải trang là một người khác. Hoặc ít nhất đó là những gì mình nghĩ: Cặp kính nhựa màu đỏ, quần sọc trắng đen, áo đầu bếp trắng, tóc được giấu gọn trong chiếc mũ trắng cao vuông vức mà mình vẫn thường thấy đội nhà bếp hay đội.

Ngoài cách ăn mặc lạ lùng không giống với thường ngày đó ra thì người đang đứng trước mắt mình đích thị là Frida, một học sinh trung học, mà giờ này đáng lẽ ra phải đang ở khu cắm trại cùng với đội cổ vũ ở trường mới phải.

Bất cứ ai trong hoàn cảnh của mình lúc này có lẽ một là sẽ chết ngất vì kinh hoàng, hai là sẽ hốt hoảng lao tới *Em làm cái gì ở đây thế?* và bắt nó quay về nhà ngay lập tức. Không lẽ Frida không nghĩ rằng nó đang đặt bản thân và... tất cả bọn mình vào tình huống nguy hiểm đến thế nào sao?

Ấy vậy mà mình không hề nói hay làm bất kì một điều gì. Thay vào đó mình lảng lạng đi tới chỗ của mình và ngồi xuống bởi mình không dám chắc là mình có thể đứng vững được – ngược mắt lên, chăm chăm nhìn Frida. Trong một phút mình không định thần ra nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Mình cần thêm thời gian để chấp nối các sự việc xảy ra gần đây lại với nhau, đặt những con người của cuộc đời trước vào với cuộc đời hiện tại để phân định xem đây là thực hay m

Và rồi mọi thứ dần hiện rõ trước mắt mình. Mình đã hiểu tại sao đêm qua Christopher đến đây rồi bỏ mình lại một mình thế này.

Mình đã hiểu tại sao Frida lại chui vào trong bộ đồ nhà bếp không-chút-phù-hợp-kia và dọn bàn ăn cho tụi mình – cô nàng đang múc trứng ra khỏi chảo và đặt vào từng đĩa – cố gắng không nhìn vào mắt mình.

Rõ ràng Frida biết mình đã nhận ra nó. Hai má con bé ửng hồng khi bắt gặp ánh mắt đầy kinh ngạc pha lẫn dò xét của mình.

Tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Không chỉ vì mình lo sợ cho Frida – lo sợ rằng con cáo già Bradon sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào và nhận ra con bé – mà mình còn hiểu rằng nếu Frida ở ngoài này thế này, chứng tỏ Christopher đang ở trong nhà bếp. Ngoài ra không còn cách lý giải nào khác.

Cậu ấy đang nghĩ gì không biết, đẩy em gái mình vào chốn nguy hiểm như thế này sao?

Chỉ mới nghĩ đến chuyện Christopher đang ở trong nhà bếp thôi mà tim mình như muốn vỡ òa ra rồi. Mình đúng là dễ mềm lòng thật đấy!

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là sự an toàn của Frida. Hai tay mình ướt đẫm mồ hôi. Không lẽ con bé không hiểu được tính chất nguy hiểm của vấn đề hay sao? Nếu Bradon bắt được...

... Ôi, mình không biết anh ta sẽ làm gì con bé nữa.

Nhưng có một điều đây chắc chắn không phải là một kết cục tốt.

Còn mẹ và bố? Liệu họ có biết Frida đang ở đâu không? Nghi lắm, bởi nếu biết không đời nào họ chịu để Frida mạo hiểm như thế này đâu.

Sau khi chuyện này kết thúc, mình phải cho con bé này một bài học mới được.

“Ngoài trứng ra không có món gì khác hả cháu?” – bác Howard ngồi xuống ghế, nhìn xuống đĩa trứng trên bàn, trán khẽ nhăn lại. Sau đó ngừng đầu lên, Frida.

“Bánh bột mỳ rán ạ” – Frida giả giọng miền nam và trả lời một cách vụng về, nghe không khác gì giọng của Paula Deen bị nghẹt mũi. Frida cứ tưởng đội cái mũ nhà bếp kia lên và đeo thêm cặp kính nhựa nữa là mọi người sẽ tin nó không phải 14 tuổi chắc – “Cháu sẽ mang món đó ra ngay, thưa bà”

“Ồ, được vậy thì tốt quá” – bác Howard dùng nĩa gầy gầy mấy miếng trứng, giọng có vẻ không tin tưởng cho lắm.

Ngồi đối diện với bác Howard là anh Steven, người sáng nào cũng dậy từ sớm để tập thể dục trong phòng tập của Brandon. Mình duỗi chân ra phía đối diện và đá vào chân anh ấy một cách thật nhẹ (mình cứ tưởng là như vậy)

... mà quên bég mất là hôm nay mình đi giày mũi nhọn.

“Á” – anh Steven giật mình cúi xuống ôm lấy chân, trước khi ngẩng đầu lên nhìn mình đầy kinh ngạc, như thể muốn nói *Tại sao em lại làm thế? Mọi chuyện vẫn chưa đủ tồi tệ hay sao? Chúng ta chẳng phải đang bị cầm tù trong căn biệt thự ven biển này sao? Em có cần phải đá vào chân anh mạnh như thế không?*

Mình khẽ hất đầu về phía Frida ra hiệu. Anh Steven liếc nhìn con bé một giây sau đó nhún lông mày nhìn mình như muốn hỏi *Thì sao?*, tay vẫn tiếp tục xoa chân.

Mình lại hất đầu về phía Frida thêm một lần nữa và lần này anh Steven ngẩng đầu lên nhìn lâu hơn một chút. Và rồi anh ấy đã nhận ra.

Khỏi phải nói anh ấy đã sửng sốt đến thế nào.

Em biết, bọn mình tiếp tục trao đổi với nhau bằng ánh mắt, mà không cần lời thoại, Giờ chúng ta phải làm sao?

“Cái quái gì thế này?” – Brandon bước vào, ngồi phịch xuống ghế, nhãn mặt nhìn xuống đĩa thức ăn.

“Đây có phải là nước hoa quả tươi không thế?” – Nikki cầm cái cốc lên tu một hơi, không cần câu

“Trông chẳng giống bánh waffle tẹo nào cả” – Brandon hậm hực nói.

“Thưa cậu, bởi vì đây là trứng ạ.” – Frida khẽ cúi đầu kính cẩn trả lời.

Tim mình đập nhanh đến nỗi mình có cảm giác như không thể thở nổi nữa. Liệu Brandon có nhận ra con bé không nhỉ? Mới chưa đầy một tuần trước, anh ta đã gặp Frida ở bữa tiệc của Lulu và mình. Anh ta thậm chí đã nhảy với con bé rồi! Làm gì có chuyện anh ta không nhận ra!

Anh ta có định gọi cảnh sát không nhỉ? Bởi vì đến vụ con xe Murciélago cháy hôm qua mà anh ta còn tự mình đích thân xử lý thì vụ đột nhập trái phép này chắc gì anh ta đã chịu giao lại cho cảnh sát. Bọn họ sẽ phải bước qua xác mình trước khi động tới một cọng tóc của em gái mình...

Nhưng xem ra lời đe dọa đó cũng bằng thừa bởi trên giấy tờ, mình là người đã chết.

“Trứng á?” – Brandon sảng giọng – “Từ bao giờ trứng được đưa vào thực đơn của cái nhà này thế? Tôi ghét trứng”.

Phù, may quá, chưa nhận ra. Brandon xưa nay vẫn vậy, có bao giờ thèm ngó nửa con mắt tới những người giúp việc trong nhà này đâu. Đến cả Nikki anh ta cũng còn không coi ra gì nữa là.

“Thưa cậu, hôm nay có một chút thay đổi ạ” – Frida nhã nhặn nói – “Bếp trưởng tin rằng cậu vẫn sẽ rất hài lòng với món ăn này”.

Chúa ơi, Frida học đâu ra mấy câu này thế không biết? Trông con bé bây giờ rất ra dáng một phụ bếp chuyên nghiệp. Không thể tin nổi, Cô em gái bé bỏng của mình đã lớn thật rồi!

Brandon nhăn mặt nhìn xuống đám bày nhầy màu vàng trên đĩa: “Không có món waffle của Bỉ thật à?”

“Thật chẳng ra làm sao” – Nikki bực dọc thốt lên – “Không hiểu đám người đó làm ăn kiểu gì nữa” – cô ta đứng bật dậy ném khăn ăn ra một bên – “Để em vào cho lão bếp trưởng một trận.”

“Không” – mình vội đẩy ghế đứng dậy – “Để mình, mọi người cứ ăn đi.”

Mình đi qua trước mặt Frida, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Cosy lùn cùn chạy theo chân mình xuống cầu thang. Tiếng giày của mình và tiếng bước chân của Cosy vang lên cồm cộp trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng. Càng tiến tới gần cửa nhà bếp, tim mình đập càng nhanh. Tiếng bước chân và tiếng nhịp tim của mình như hòa vào làm một, phát ra tiếng *Christop-pher, Christop-pher*.

Đến là ngưỡng, trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng như thế này mà mình vẫn nghĩ đến cậu ấy mới tài chứ. Nhất là khi chính cậu ấy đã bỏ rơi mình lại ở phía sau và buộc tội mình có vấn đề với “sự tin tưởng”. Giờ người cần mình tập trung tới là cô em gái gốc nghèo nhưng vô cùng đáng yêu của mình, người dám mạo hiểm dẫn thân vào đây vì mình.

Xét trong một chừng mực nào đó, mình cực kì tự hào vì con bé (nhưng đừng hòng có chuyện mình để lộ ra điều đó, bởi vì mình sẽ vẫn phải lên lớp cho nó một bài học sau khi tất cả những chuyện này kết thúc). Làm thế nào mà Frida có thể lặn lội từ New York đến đây cơ chứ? Dù gì thì nó mới chỉ là một học sinh trung học năm thứ nhất... một đứa trẻ con thôi mà. Mọi chuyện cứ như chỉ mới ngày hôm qua thôi Frida còn đang nài nỉ mình cùng đi với nó tới buổi concert của Gabriel Luna ở trung tâm thương mại Stark. À, hay nói đúng hơn là nài nỉ mình đừng xuất hiện bên cạnh nó ở nơi công cộng vì nó quá xấu hổ bởi cách ăn mặc và khuôn mặt quá đồ sộ tầm thường của mình.

Nhưng đó là trước khi mình trở thành Nikki Howard, tất nhiên rồi. Chúa ơi, công nhận thời gian trôi qua nhanh thật đó.

“Đi theo tôi nào, cô em” – Mình nắm lấy tay con bé lôi đi – “Chúng ta sẽ có vài lời với bếp trưởng của cô”

“Vâng” – với đôi chân ngắn ngủn của mình, Frida phải khó khăn lắm mới chạy theo kịp sải chân của mình – “Sao cũng được, thưa cô”.

Cậu ấy sẽ không có ở đó. Mình biết cậu ấy sẽ không có ở đó. Nếu chiếu theo cái cách cậu ấy nhìn mình tối qua trước khi nói lời từ biệt.

Và cả khi mình n lời phũ phàng với cậu ấy bên ngoài cửa nhà bác sĩ Fong, rằng mọi chuyện có lẽ sẽ khác nếu cậu ấy chịu thổ lộ tình cảm với mình trước cuộc phẫu thuật.

Nhưng cậu ấy đã không làm thế, và giờ thì đã quá muộn.

Hèn gì Christopher không muốn tha thứ cho mình.

... và rất quả quyết khi cho rằng mình là người có vấn đề, chứ không phải là cậu ấy.

Mình đã chắc chắn như đinh đóng cột là Christopher sẽ không cho mình một cơ hội nào nữa.

Vậy mà... giờ Frida đang ở đây. Có nằm mơ mình cũng không bao giờ ngờ có thể gặp con bé trong hoàn cảnh thế này. Kỳ tích quả thật đã *xảy ra*.

Vì thế... biết đâu chừng... chỉ là... biết đâu chừng...

Mình đã dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh cánh cửa nhà bếp ra – giả vờ đóng kịch cho Brandon thấy vẻ mặt giận giữ của cô bạn gái một tỉ phú là như thế nào – khiến cho Lulu, trong chiếc mũ và bộ đồng phục nhà bếp trắng giống như Frida, nhảy dựng lên khiếp đảm.

Trái tim mình lúc ấy không khác gì một quả bóng đang căng tròn bị ai đó xì hơi cho xẹp lép.

Chẳng thấy mặt mũi bóng dáng của Christopher đâu cả.

Thay vào đó là Lulu, người đang ôm ngực thở phào nhẹ nhõm. Mặt cô nàng rạng rỡ như thể vừa được MC Ryan Seacrest tuyên bố danh hiệu thần tượng âm nhạc Mỹ mới không bằng.

“Ơn chúa” – Lulu thốt lên – “Chỉ là hai người. Ờ, cả Cosy nữa! Cậu làm mình sợ muốn đứng cả tim!”

Mình đứng chết trân ở chỗ cửa nhà bếp, cố gắng định thần xem chuyện gì đang xảy ra. Tại sao cô bạn thân cùng nhà – Lulu Collins – và em gái mình, lại đồng loạt có mặt trong nhà bếp của Brandon Stark thế này

“Cậu” – vài giây sau mình mới có thể thốt lên thành lời – “đang làm gì ở đây thế? Làm thế nào

mà cậu vào được đây? Viên bếp trưởng thật sự đầu ròi?”.

“Chịu” – Lulu trả lời câu hỏi cuối cùng của mình trước bằng một cái nhún vai, trước khi phi vọt ra chỗ cái lò nướng, nơi cậu ấy đang rán cái gì đó trong chảo. Mùi ngửi thấy cũng thơm lắm, giống món bánh bột mỳ rán ra trò. Lulu học nấu ăn từ bao giờ không biết? Mình cứ tưởng cô nàng chỉ biết nấu mỗi món thịt hầm thôi chứ – “Mình đưa cho ông ta một tấm séc và cho ông ta nghỉ một ngày. Và thế là bọn mình mượn chút đồ nghề của ông ấy và vào được đây. À, chính xác là lái xe vào đây. Không ai kiểm tra thẻ hay giấy tờ gì hết. Emm, cậu không sao chứ? Bọn mình đã vô cùng lo lắng cho cậu. Ngày hôm đó cậu cư xử thật lạ! Cái áo đó đẹp đấy! Đừng ôm mình, mình không muốn bột mỳ dính vào người cậu”.

Lulu bước tới và vòng tay ôm chầm lấy cổ mình. Bên cạnh, Frida đang mỉm cười đầy benevolent.

“Bố mẹ có biết em đang ở đâu không?” – mình hỏi để mà hỏi thôi chứ mình biết thừa câu trả lời là gì rồi.

“Bố mẹ nghĩ em đang đi cắm trại với đội cổ vũ.” – Frida nói – “Trước khi chị định nổi giận hơn nữa, Emm, hãy để em nhắc cho chị nhớ, cả nhà đã hoãn chuyến đi tới nhà bà để ở lại trong thành phố với chị. Nhưng rồi chị bỏ đi với anh chàng bạn trai mới, Brandon Stark, không một lời nhắn nhủ. Bố mẹ đang rất không hài lòng về chị đấy.”

“Nhưng...” – mình cự lại.

“Rồi, rồi” – Frida giơ tay chặn lại trước khi mình kịp nói thêm lời nào – “Em biết, nhưng em không thể nói với bố mẹ là chị bị ép buộc tới đây, đúng không? Nếu không, đảm bảo bố mẹ sẽ lo sốt vó lên. Vì thế em đã phải giả vờ tin theo mấy tờ báo lá cải: *Ôi không, chị ấy đang yêu Brandon*. Mặc dù em biết tổng là chị chưa bao giờ để mắt tới anh ta. Em có thể đọc được chuyện này, còn bố mẹ thì không. Và xin thông báo với chị là điều đó thật không khác gì chị đang giết dần giết mòn bố mẹ đấy. Giờ thì chị vui rồi chứ?”

Mình chớp mắt nhìn Frida. Bạn trai mình thì nghĩ mình có vấn đề với sự tin tưởng, và mình thì đang giết dần giết mòn? Đây quả là một cái tin chẳng hay ho gì, nhất là ngay trước bữa sáng.

“Vì thế khi chị Lulu gọi em ở nơi cắm trại – bởi vì mẹ đã rất lo lắng khi nghe tin về chị với Brandon. Mẹ sợ rằng em sẽ lại điên tình giống như chị, bỏ nhà theo một gã con trai nào đó, nên đã bắt em phải đi cắm trại với đội cổ vũ – Chị ấy nói sẽ dàn dựng một màn kịch để giải cứu cho chị” – Frida nói tiếp – “Tất nhiên là em đồng ý ngay rồi. Chị nghĩ xem nếu là chị thì chị sẽ chọn cái nào: Cứu người chị yêu quý của mình hay là học cách cổ vũ làm sao cho đẹp?”.

Lulu đã buông mình ra và quay lại với cái chảo rán. Trong đó quả thực là món bánh bột mỳ

rán.

Xem ra hai người bọn họ định phục vụ món bánh này cho bữa sáng nay thật.

“Emm, đừng giận mà” – Lulu quay đầu ra nhìn mình – “Bọn mình tới đây là để giải cứu cho cậu”.

Mình vẫn chỉ đứng yên nhìn cô em gái và cô bạn thân, không nói một lời. Không thể tin được họ đã làm những việc mạo hiểm này chỉ vì muốn đưa mình về nhà.

“Đi nào, Emm” – Lulu ra hiểu – “Lên gọi anh Steven, mẹ anh ấy và Nikki rồi ra khỏi đây thôi. Cậu sẵn sàng chưa? À, công nhận cái áo này của cậu siêu đẹp ý. Mình đã khen lúc nãy rồi đúng không nhỉ?”.

“Hai người...” – hai mắt mình rung rung, không dám tin vào những gì đang diễn ra. Mình cứ ngỡ rằng trên đời này không còn ai quan tâm tới mình nữa. Ngoài mẹ và chị Rebecca, quản lý của mình.

Nhưng đã là mẹ thì lúc nào chẳng quan tâm đến con cái... bởi đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người mẹ. Còn chị Rebecca, chị ấy cần mình vì khả năng kiếm tiền của mình.

Cảm động trước tấm chân tình của Frida và Lulu thật đấy nhưng mình không thể phủ nhận một phần trong mình cảm thấy thất vọng khi người mà mình mong muốn gặp nhất lại không ở đây.

Frida và Lulu khẽ liếc sang nhìn nh

“À” – Lulu mở lời – “Christopher đã nói đúng”.

Tim mình đột nhiên như muốn đập trở lại.

“Cậu đã nói chuyện với Christopher rồi?” – mình lập bập hỏi – “Cậu ấy nói gì? Cậu ấy có... nói với cậu...” – nếu Christopher kể cho bọn họ nghe vấn đề của mình với sự tin tưởng, mình sẽ giết cậu ấy.

“Vâng” – Frida nói – “Anh ấy đã nói với tụi em. Đừng lo, Emm. Em hiểu chuyện này mà. Bọn em đã từng được học ở trong lớp Tâm lý hết rồi.” – Frida đặt tay lên vai mình, hạ giọng nói – “những gì chị đang trải qua bây giờ gọi là *hội chứng Stockholm*. Đó là khi chị bắt đầu quay ra cảm thông với kẻ giam giữ mình bởi anh ta đối xử tử tế với chị. Em biết, Brandon có vẻ bề

ngoài rất hấp dẫn, lại còn mua đồ đẹp cho chị. Nhưng dù gì anh ta cũng là một kẻ xấu. Chỉ vì anh ta chưa giết chị không có nghĩa anh ta là bạn của chị”.

Choáng váng, mình gạt tay Frida ra khỏi vai mình – “Em thôi ngay được rồi đấy. Chị đâu có yêu mền gì Brandon. Christopher nói với em như thế?”

“Phù, may quá” – Lulu thở hắt ra một cái đầy nhẹ nhõm – “tốt rồi, giờ chúng ta không còn thời gian đâu. Mình đã thuê một chiếc máy bay tư nhân để đưa tất cả chúng ta về New York. Họ tính tiền theo giờ vì thế... nhanh, nhanh, nhanh. Cậu hãy lên trên đó gọi ba người nhà Howard xuống đây đi. À, còn một chuyện nữa” – Lulu hạ giọng – “Anh Steven có hỏi gì về mình không? Anh ấy có thích món trứng đó không? Trước giờ anh ấy vẫn thích trứng mà. Anh ấy biết mình thích anh ấy, đúng không? Hành động của mình đã quá rõ rồi còn gì” – rồi cô nàng quay sang chọc vào tay Frida – “Chị đã nói món trứng chung này là hơi lộ liễu mà. Biết thế cứ làm món ốp-lết đi có hơn không”.

“Á, đau” – Frida giơ tay lên xoa xoa – “Chị Lulu”.

“Lúc này mình có lên ngó qua cửa và nhìn thấy anh ý” – Lulu nói tiếp – “Cái áo len đó phải nói là siêu hợp với anh Steven. Len cashmere cũng có khác! À mà này, tóc của Nikki làm sao thế? Cậu ấy không biết phải làm sao cho nó khá hơn một chút sao? Màu xanh đó thật không hợp với cậu ấy tẹo nào. Mình hít một hơi thật sâu.

“Nghe mình nói này, mình chưa thể rời khỏi đây được” – mình nói – “Christopher không nói với hai người hả? Bọn mình phải...”

“Chị có sao không?” – Frida tháo vội cái kính trên mắt ra, mắt long lanh nhìn mình. Frida hơi khóc – “Trông chị khổ lắm. Mặt chị cứ tối sầm lại kể từ lúc em gặp chị tới giờ.”

“Lúc nào cũng tối sầm sau khi rời khỏi New York” – Lulu đế thêm – “Mình biết bởi vì mình vẫn luôn theo dõi cậu trên Google Alert. Mình đã xem tất cả các bức ảnh chụp cậu và trông nét mặt cậu thật đau khổ. Rằng cậu cần được cứu ra khỏi đây”.

“Nghe này” – mình nắm lấy tay Frida và Lulu, kéo hai người ra phía cửa sau, nơi người ta vẫn thường dùng để giao đồ ăn tới – “Cảm ơn vì đã cứu mình. Thật đấy. Nhưng bọn mình còn phải...”.

Trước khi mình kịp nói thêm lời nào, cửa phòng bếp bật mở, Lulu hét lên một tiếng kinh hoàng...

... khi thấy Brandon đang đứng lù lù trước mặt bọn mình.

TÁM

“Cái quái gì...” – Brandon đảo mắt nhìn Frida, Lulu và mình đầy kinh ngạc – “thế này?”

“Úi” – mắt Lulu lúc này cũng mở to ngang cái chảo rán trên bếp – “Chào anh, Brandon. Anh có thích món trứng không? Đích thân em làm đấy”

Brandon lơ đi như không nghe câu hỏi của Lulu. Nếu là mình, chắc cũng sẽ như vậy. Câu hỏi của Lulu thật không phù hợp với hoàn cảnh chút nào!

“Hai người đang làm gì ở đây thế?” – Brandon hỏi mà không thèm liếc hai người kia đến một giây, thay vào đó dồn mọi sự tò mò, nghi hoặc vào

Mình phải nghĩ ra kế hoãn binh gì đó, thật nhanh. Hai người này đúng là đang đặt mình vào tình thế tiến thoái lưỡng nan mà! Nếu như báo trước với mình về kế hoạch giải cứu này từ sáng có hơn không.

Riêng cái vụ đốt xe của Brandon, mình cũng phải trần trọc suy nghĩ mất vài đêm mới nghĩ ra được kế sách an toàn là dùng dây chuyền làm mồi cháy chậm đấy chứ.

... thôi thì... trong tình huống nước sôi lửa bỏng thế này... mình có còn cách nào khác ngoài...

... lao tới vòng tay ôm chầm lấy cổ Brandon nũng nịu: “Kìa anh, bạn em tới thăm ý mà” – đây mà một trong những lợi thế khi làm Nikki Howard. Cách này luôn hiệu quả đặc biệt với gã ưa ngọt như Brandon – “Họ còn làm cả bữa sáng đãi mọi người đấy thôi. Anh không thấy đây là một bất ngờ thú vị à?”

Tuy nhiên thái độ Brandon thể hiện lại trái ngược hoàn toàn. Mặt anh ta vẫn đanh lại, không mảy may trước sự dỗ ngọt âu yếm của mình. Hơi bị lạ đấy!

“Không hề” – giọng Brandon hầm hầm tức giận – “Đầu bếp đâu? Tôi đã trả tiền cho ông ta cơ mà?”

“Ngày mai ông ấy sẽ quay lại” – Lulu chẹp miệng – “Em hứa đấy. Anh nhìn xem, Brandon, em đang làm món bánh bột mỳ rán cho mọi người này”.

Brandon vẫn không thay đổi nét mặt.

“Lulu” – Brandon gần giọng hỏi – “Có phải cô đã đốt cháy xe của tôi không?”

Lulu bối rối nhìn Brandon – cũng phải thôi, bởi vì cậu ấy đâu có biết vụ phá xe Murciélago của mình – không hiểu anh ta đang nói gì.

“Hả” – Lulu đặt phịch cái chảo rán xuống bếp – “Không...”

“Tôi biết mà” – anh ta rút phắt con iPhone ra khỏi túi quần – “Rõ ràng không phải là trò của đám paparazzi. Được rồi, tôi sẽ gọi cảnh sát bắt tất cả mấy người lại

Mình buông tay khỏi cổ Brandon, đứng lùi ra sau một bước – “Brandon, anh đang làm cái gì thế?”

Anh ta vừa bấm nút 911.

“Đừng lo, em yêu. Mọi thứ đang nằm trong tầm kiểm soát, yên tâm” – Brandon quay sang trấn an mình, sau đó quay sang chỉ vào mặt Frida và Lulu – “Đây là tội xâm phạm tư gia nhà người khác, biết không, hai cô bạn? Con Murciélago đó có giá ¼ triệu đôla chứ không ít đâu nhé. Lulu, bố cô thừa sức mua trả cho tôi một chiếc xe mới đấy, mặc dù bộ phim gần đây của ông ấy chẳng ra làm sao... A lô, vâng” – rồi anh ta nói với ai đó ở đầu dây bên kia – “Tôi muốn báo...”

Anh ta chưa kịp nói thêm một lời nào nữa thì đã bị một cánh tay lực lưỡng chặn ngang ở cổ.

Giọng Brandon tắt ngóm, điện thoại rơi phịch xuống sàn. Tiếp theo đó, hai mắt anh ta từ từ khép lại.

Lúc cánh tay kia buông ra cũng là lúc toàn thân Brandon mềm nhũn đổ ập xuống sàn bếp, bất tỉnh nhân sự. Cosabella nhanh chóng chạy tới hít hít ngửi ngửi đầy phấn khích.

Cả đám tụi mình chỉ biết hóa đá đứng theo dõi sự việc diễn ra nhanh như chảo chớp vừa rồi... cho tới khi nghe thấy tiếng ai đó hắng giọng.

Là anh Steven. Hóa ra anh ấy đứng đằng sau lưng Brandon nãy giờ mà bọn mình không để ý – đồng thời anh ấy chính là chủ nhân cánh tay đã vô hiệu hóa Brandon tức thì.

“Ồi, anh Steven” – Lulu reo lên mừng rỡ – “Chào anh”.

“Ừ” – anh Steven trông có vẻ không được thoải mái cho lắm – “Chào em, Lulu”.

“Ôi Chúa ơi” – Frida rú lên, chộp vội cái thìa hươ hươ trước mũi của Bradon, xem anh ta còn thở hay không – “Anh ta chết rồi!”.

“Không” – anh Steven lắc đầu – “Cậu ta chưa chết đâu. Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Cậu ấy sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra đâu”.

“Anh học cách khống chế người khác ở trong *quân đội* à? – Lulu ngược lên hỏi, mắt hấp háy đầy ngưỡng mộ.

“Ừ”

“Chiêu này siêu đỉnh ý” – đến lượt Frida mắt cũng long lanh không kém phần ngưỡng mộ. Mình phải huých cho nó một cái cho tỉnh. Tưởng nó đang thích Gabriel Luna cơ mà, bây giờ đã nhảy sang ngay anh trai của Nikki Howard rồi?

“Nào” – anh Steven có vẻ không buồn đoái hoài gì tới fan club hai-thành-viên mới lập này, “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Anh mới chỉ hỏi được tới đó thôi thì cả nhà bếp đã rung chuyển bởi một tiếng nổ lớn, làm đám nồi niêu xoong chảo trong bếp va vào nhau lách cách. Mình bám vội vào quầy bếp để giữ thăng bằng trên đôi giày mũi nhọn.

“Cái gì thế?” – mình hốt hoảng hỏi.

“À” – Lulu điểm nhiên chính cái mũ trên đầu và giải thích – “Là Christopher ý mà. Một chiêu đánh lạc hướng Brandon và đám vệ sỹ của anh ta – để bọn mình có thể chuồn khỏi đây ra cổng sau một cách an toàn. Nhưng anh Steven đã làm được điều đó, với Brandon, như mọi người thấy đấy”.

“Khoan” – tim mình như muốn ngừng đập – “Christopher đang ở đây? Cùng với hai người?”

“Tất nhiên rồi” – Frida xen vào – “Anh ý nói đêm qua hai người đã nói chuyện với nhau...”

Lulu tiếp lời: “Bọn em tới đây để giải cứu cho anh, cả bác gái và Emm... và cả em gái anh nữa”

“Steven!” – cửa phòng bếp bật mở, bác Howard mặt mày tái xanh như tàu lá chuối – “Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cái gì...” – bác cúi xuống nhìn Brandon đang nằm còng queo dưới đất, ngủ ngon lành như một đứa trẻ – “Ôi, Chúa ơi...”

“Cậu ta không sao đâu mẹ” – Steven nhanh chóng vòng tay trấn an mẹ – “Mẹ và Nikki lên chuẩn bị đồ đạc đi. Con nghĩ chúng ta sẽ phải rời khỏi đây trong vòng 1-2 phút nữa”.

Bác Howard mắt vẫn chưa rời khỏi Brandon, lắc đầu thở dài cái thượt – “Chúng ta lúc nào cũng như chạy giặc ý nhỉ”.

Phản ứng của bác ý không là gì so với thái độ của Nikki khi bước vào phòng, độ một giây sau đó – “Chuyện gì thế? Cái gì ở dưới sàn...”

Và rồi cô ta hét thất thanh, quỳ sụp xuống sàn bếp – “Brandon! Ôi chúa ơi, anh Brandon! Anh bị làm sao thế này?”.

Brandon dần tỉnh táo trở lại, nhờ Nikki ra sức xốc nách anh ta ngồi dậy và lay lấy lay để. Anh ta lăm bắm gì đó về việc không muốn ăn thêm salad cua, mắt mơ màng mở ra nhìn xung quanh rồi hỏi – “Chuyện gì đã xảy ra?”.

“Anh Steven vừa thực hiện một thể võ tự vệ học được ở trong quân đội – Lulu nhanh nhẩu nói – “Nhưng đừng lo, anh ấy không sao đâu”.

“Cái gì?” – Nikki quay ngoắt đầu ra đằng sau, hằm hằm nhìn anh trai – “Anh dám? Tại sao? Anh ấy đã quá tốt với chúng ta cơ mà!”

“Bởi vì anh ta đòi gọi báo cảnh sát và tổng bạn em vào tù, Nikki ạ” – anh Steven vẫn rất điềm tĩnh – “Trong khi họ chỉ muốn giúp chúng ta thôi”.

“Giúp đỡ á?” – Nikki cao giọng hỏi lại – “Giúp thế nào?”

“Giúp chúng ta ra khỏi đây, Nikki ạ” – mình nói. Mình thật không muốn là người báo những tin chẳng hay ho gì với Nikki tẹo nào. Nhưng cũng phải ai đó nói cho cô ta tỉnh – “Giờ cậu đã nói cho Brandon biết những gì cậu nghe được về Stark Quark, anh ta sẽ chẳng cần gì cậu nữa. Anh ta sẽ sớm loại bỏ mấy người thôi”.

Brandon vẫn không hề phản đối gì. Hay nói đúng hơn là anh ta vẫn chưa đủ sức để nói những lời nào phản bác lại.

“Không” – Nikki lắc đầu quầy quậy, nhất quyết không tin – “Không, anh ấy không phải loại người như thế. Anh ấy sẽ phẫu thuật cho mình, phải không, Brandon? Hãy nói cho h biết đi” – Brandon vẫn chưa tỉnh hẳn sau cú siết cổ ban nãy của anh Steven. Sốt ruột, Nikki tát cho anh ta vài cái vào má, hy vọng sẽ có hiệu quả hơn – “Anh có nghe thấy em nói không, Brandon? Hãy

nói cho họ đi!”

“Nik này?” – anh Steven nói – “Em tát thế chứ tát nữa cũng không có tác dụng đâu”.

Ngay sau đó cửa sau của bếp bật tung ra và Christopher xộc thẳng vào trong, mặt mũi bần thỉu, quần áo nhem nhuốc. Cậu ấy đứng khựng lại khi thấy tất cả mọi người trong cuộc đều có ở đây, đặc biệt là Brandon đang nửa ngồi nửa nằm trên sàn bếp...

... và mình.

Phải mất vài giây sau cậu ấy mới định thần lại được, và trở lại với vẻ mặt bất cần thường ngày.

Còn mình? Mình đang vô cùng tức giận. Mình không còn yêu Christopher một tẹo nào nữa.

Tại sao mình có thể yêu một kẻ bướng bỉnh đáng ghét thế cơ chứ?

Đó là những gì mình tự nói với bản thân lúc này.

“Ồ, tốt rồi.” – Christopher nói – “Tất cả mọi người đều đã có mặt ở đây. Chúng ta đi thôi nào. Thời gian không còn nhiều. Một trong mấy tay vệ sỹ đã gọi 911 và giờ thì cảnh sát đã vây kín bãi biển rồi. Nhưng chúng ta vẫn có thể chuồn được”.

Ôi giờì.

“Chúng ta phải làm sao với cậu ta?” – anh Steven hỏi, hất hàm về phía Brandon.

Christopher nhìn xuống kẻ thừa kế của Robert Stark, tò mò hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra với cậu ta thế?”

“Anh Steven làm đấy, học được trong quân đội” – Lulu hào hứng khoe.

“Quá hay” – Christopher gật gù tán thưởng – “Cứ trối hăn lại

Trối anh ta lại á? Mình nhìn xuống Brandon – người cũng đang hốt hoảng không kém gì mình. Không thể tin nổi Christopher – Christopher *của mình* – vừa thần nhiên sai người khác trối Brandon Stark lại. Christopher đang là ai thế này? Mới một tuần trước thôi, cậu ấy còn là học sinh loại A của trung học Tribeca Alternative ở Manhattan.

Giờ cậu ấy đã biến thành John Conner của *Kẻ hủy diệt*.

“Trời anh ấy á?” – Nikki ngược lên nhìn mọi người, mắt rung rung đầm lệ – “Mấy người điên à? Không ai được trời anh ấy hết”

“Đây, có mấy sợi dây còn thừa đây” – Lulu nhanh nhẩu mở ngăn kéo ra tìm.

“Tốt quá” – Christopher chìa tay ra – “Anh Steven, giúp em một tay với”.

“Được” – nói rồi anh ấy cúi xuống dùng dây cuốn hai chân Brandon lại, trong khi Christopher xử lí hai cái tay.

“Mấy người có điên không thế?” – Brandon hoảng loạn hỏi, người vẫn chưa đủ sức chống trả nên chỉ biết nhờ đến võ mồm – “Mấy người có biết tôi là ai không? Nếu bố tôi mà biết chuyện này...”

“Nếu bố mày biết chuyện gì thế?” – Christopher cũng chẳng vừa – “Chuyện mày đưa đứa con gái bố mày định giết về nhà gần cả tuần nay và không hề báo ông ta một tiếng? Bởi vì mày cần moi được thông tin từ cô ta về việc tại sao bố mày lại sai người giết cô ta?”

Christopher nói cũng phải. Nhưng mà...

Frida nghiêng người ghé vào tai mình thì thào – “Chuyện gì sẽ xảy ra khi Brandon thoát khỏi sợi dây đó? Anh ta có hóa đại không?”.

“E là thế đấy” – mình nói.

“Và anh ta sẽ săn lùng tất cả chúng ta ư?” – Frida lo lắng hỏi.

“ thế” – mình gật gù.

Đó chính xác là điều mình đang nghĩ tới. Không ngờ Frida cũng có chung suy nghĩ với mình. Giờ đây con bé càng lúc càng trưởng thành và có suy nghĩ người lớn ra phết, khác hẳn cô nhóc lạnh cha lạnh chanh mới vài tháng trước còn sẵn sàng xếp hàng hàng giờ đồng hồ chỉ để xin chữ kí một ngôi sao nào đó mà mình chưa từng nghe tới tên.

Tiếng khóc sùt sùi của Nikki đã được nâng lên cấp độ cao hơn, nghe như một tiếng than khóc, với tông giọng cao. Cô ta vừa quỳ xuống đất vừa lắc lư như một người ăn vạ, y hệt như một đứa trẻ vừa bị ai đó giằng mất đồ chơi.

“Không, không, không” – Nikki tức tưởi nói – “Tôi sẽ không đi đâu hết! Nếu không có Brandon”.

Mình nhận thấy, so với những người có mặt trong phòng lúc này, Lulu là người theo dõi màn kịch của Nikki với thái độ thiếu thiện cảm nhất. Chính vì trước giờ mình chưa hề thấy Lulu tỏ thái độ như thế với ai, ngoại trừ sự thân thiện, gần gũi với tất cả mọi người, nên mình cảm thấy khá bất ngờ khi nghe cậu ấy nói những lời đầy mỉa mai với Nikki: “Sao tự dưng giờ cậu lại tận tâm với Brandon như thế hả Nikki? Hồi trước cậu lén lút sau lưng anh ta – và mình – quan hệ với bạn trai của mình, Justin, thì nào có thấy cậu ăn năn hối lỗi gì?”

Ngay lập tức Nikki nín bật.

Bên ngoài căn biệt thự, tiếng còi cảnh sát rú lên inh ỏi.

Cảnh sát đã tới.

Brandon trở mắt lên nhìn Nikki đầy sửng sốt – có vẻ như tới lúc này anh ta mới nhìn thấy bộ mặt thật của cô ta thì phải.

“Cô?” – Brandon nhúu tí lông mày lại – “Và *Justin*?”

Mồm Nikki há hốc ra, hết nhìn Brandon lại quay sang nhìn Lulu, cố nghĩ làm sao phải thanh minh cho phải...

“Cậu... cậu biết chuyện đó sao?” – Nikki choáng váng hỏi Lulu.

“Anh ta đã tìm mọi cách hôn Emm” – Lulu chỉ tay về phía mình – “Nhưng đã bị cậu ấy từ chối một cách thẳng thừng”.

Mình khẽ nhăn mặt lại. Mình tự hỏi không biết ngày hôm đó Lulu có nhìn từ trên cửa sổ xuống và thấy Justin đến tìm mình ở dưới lầu không.

Giờ mình đã biết câu trả lời. Tội nghiệp Lulu.

Và cả Nikki. Cô ta đang chớp mắt lia lịa, như thể vừa bị ai đó cho ăn một cái tát. Mồm cô ta vẫn chưa khép lại được, mặc dù không thốt lên được một lời nào.

“Mặc dù rất muốn xem nốt đoạn kết của tập phim *Siêu mẫu tuổi teen thế hệ mới của nước Mỹ*

này” – Christopher lên tiếng – “Nhưng chúng ta phải đi thôi, trước khi...”

Có tiếng chuông cửa.

“Anh nghĩ là họ đấy” – anh Steven nói.

Bác Howard xuất hiện trước cửa nhà bếp, với chiếc túi giống hôm mình thấy bác rời khỏi nhà bác sĩ Fong một tuần trước.

“Mẹ đoán là” – bác Howard nói – “mẹ không cần ra mở cửa đúng không?”

“Không ạ” – Christopher xua tay – “Không cần đâu ạ”

Nikki đứng bật dậy, ôm chầm lấy mẹ nức nở – “Mẹ ơi, họ bắt chúng ta cùng đi kìa! Lại còn bỏ lại anh Brandon nữa chứ.”

Mình quay sang nhìn Christopher. Mình biết giờ cậu ấy rất ghét mình. Và cậu ấy có lý do để làm điều đó.

Nhưng cậu ấy cần phải nghe mình. Dù sao đây cũng là cuộc đào tẩu của mình nữa mà.

“Chúng ta phải đưa anh ta theo thôi” – mình nói.

Ánh mắt Christopher nhìn mình không khác gì ngày đầu tiên cậu ấy nhìn thấy Nikki Howard ở lớp Thuyết trình trước công chúng của thầy Greer mà không hề biết đó chính là mình, Emm.

“Không đời nào” – Christopher gằn rõ từng tiếng – “Chuyện đó không nằm trong kế hoạch”

Mình bước tới, mặt đối mặt với cậu ấy, không chút nhượng bộ: “Vậy thì chúng ta thay đổi kế hoạch đi. Bởi vì nếu không, ngay khi máy bay hạ cánh, cảnh sát liên bang sẽ bao vây đợi sẵn bên dưới rồi. Brandon sẽ gọi điện báo cho họ. Mình chắc là như vậy.”

“Hắn sẽ chẳng gọi cho ai hết” – Christopher vẫn ngoan cố đến cùng – “Đơn giản là vì không thể. Hắn sẽ biết nói gì với họ? Rằng hắn đã bắt cóc cậu tới đây và giờ cậu đã bỏ trốn chắc?”

“Anh ta sẽ dựng lên chuyện gì đó về chúng ta” – mình nói – “Anh ta sẽ bịa ra những điều kinh khủng nhất mà chúng ta đã làm với anh ta. Và sớm muộn gì anh Steven cũng sẽ xuất hiện trong chương trình *Những người được săn lùng nhiều nhất trên đất Mỹ*.”

“Mình e là cái chương trình đó đã ngừng chiếu lâu rồi” – Christopher nhú mày dí sát mặt về phía mình đầy thách thức.

Ôi, sao tim mình vẫn cứ rộn ràng khi đứng gần cậu ấy thế này?

Mình ghét bản thân mình về điều đó!

“Xin lỗi, chương trình đó vẫn đang chiếu hàng tuần nhá” – mình đánh đá đáp lại – “Và cậu biết ai là người sẽ xuất hiện trong tập phim tiếp theo rồi chứ? Chính cậu đấy! Nếu vẫn tiếp tục hành động như thế này. Mà cậu đã làm nổ cái gì ngoài kia thế, lúc đánh lạc hướng các vệ sỹ của Brandon ý? Làm sao cậu biết là có làm ai bị thương không?”.

Christopher đánh mặt lại.

“Bởi vì không ai bị cả. Mình cũng có mặt ở đó. Chỉ là một quả bom giả thôi. Và mình ném ra phía biển, tránh những nơi có

“Còn dám paparazzi thì sao?” – mình vẫn không chịu thua – “Họ nấp đầy sau mấy đụn cát đấy, cậu có biết không?”

“Mình đã kiểm tra trước đó hết rồi” – Christopher nổi khùng lên quặc lại – “Không có ai ở đó hết. Chúa ơi, Emm, cậu muốn gì ở mình hả?”

Mình không muốn nói cho cậu ấy biết mình muốn gì ở cậu ấy. Nhất là trước mặt toàn người lạ thế này.

“Mình muốn cậu có trách nhiệm một chút với các hành động của mình” – mình thở dài nói. Mình cũng không biết mình làm sao nữa. Tại sao mình lại hét lên với cậu ấy như thế, trong khi tất cả những gì cậu ấy làm là giúp mình. Kể cả khi không còn chút tình cảm gì với mình nữa – “Chứ không phải chạy đi chạy lại như nhân vật trong trò *Journeyquest* của cậu, mà nhân tiện mình cũng nói luôn cho cậu biết, lúc nào cũng tấn công trước khi suy nghĩ thấu đáo, đó là lý do tại sao cậu luôn bị *pwn* (hạ gục)”.

“Cậu chưa bao giờ *pwn* mình được cả” – Christopher bật lại – “Mình đã từng *pwn* cậu...”.

“Ừm...” – bác Howard rụt rè xen vào. Chuông cửa lại tiếp tục vang lên. Giờ còn thêm tiếng ai đó đang dầm uỳnh uỳnh vào cửa nữa – “Bác không muốn cắt ngang đâu nhưng bác nghĩ chúng ta cần phải đi ngay thôi”.

“Và bác nghĩ là chúng ta nên mang Brandon theo” – bác Howard nói tiếp – “Nếu không bác e là cậu ta sẽ làm điều gì đó... nông nổi”.

“Nếu mấy người dám động một tay đến người tôi” – Brandon rống lên, dậm chân thành thịch xuống sàn – “Tôi sẽ gọi cho luật sư của tôi! Tôi sẽ kiện tất cả mấy người! Còn cô nữa, Lulu! Đừng nghĩ là mẹ cô và mẹ tôi là đồng hương mà tôi không dám nhé!”

Lulu nheo mắt nhìn xuống chỗ Brandon đang nằm. Rõ ràng là anh ta đã sai lầm khi lôi mẹ cậu ấy ra nói bởi vì xưa nay Lulu chưa bao giờ bày tỏ một chút quan tâm nào với người mẹ này hết.

“Anh ta sẽ đi cùng với chúng ta” – Lulu nói, lấy một cái khăn lau bát đưa cho anh Steven – “Bịt miệng anh ta lại anh Steven!”

Brandon mở to miệng định phản đối thì đã ăn cả cái khăn vào miệng, tịt ngóm. Tiếp đó, anh Steven và Christopher mỗi người một tay, nửa lôi nửa khênh Brandon ra ngoài theo cửa sau của một chiếc xe tải nhỏ đậu sẵn từ trước. Tiếng sóng biển vỗ vào bờ cách đó không xa vẫn không át nổi tiếng còi xe cảnh sát đang bao vây phía trước nhà.

Không khí bên ngoài khá là ngọt ngào. Cosabella và hai người anh em cứ ngỡ đến giờ đi dạo buổi sáng nên cuống quýt chạy theo chân mình và bác Howard.

Nikki vấp lên vấp xuống trong đôi guốc cao gót, vừa đi vừa ngoái lại nhìn căn nhà một cách tiếc nuối.

“Cuộc phẫu thuật của con” – cô ta tần ngần nói – “Nếu chúng ta di thể này, con sẽ không thể phẫu thuật được nữa”.

“Ờ” – anh Steven phũ phàng nói – “Như thế lại hay. Mẹ nói cuộc phẫu thuật đó có thể giết chết em”.

“Nhưng...” – Nikki phụng phịu – “Em chỉ muốn trông *xinh đẹp* thôi mà”

Không nói dối chứ lúc nghe thấy câu nói của cô ta, mình xem chút nữa thì ngã bổ nhào.

Không thể tin nổi. *Em chỉ muốn trông xinh đẹp thôi mà*. Ôi chúa ơi.

Brandon bị vứt lăn lóc ở ghế sau, ú ớ rên siết lên từng cơn nhưng chẳng ai buồn bận tâm.

Lulu, đầu vẫn đội quả mũ nhà bếp, vẫy tay cười hớn hở chào mấy anh chàng lính cứu hỏa trên chiếc xe chữa cháy chạy song song với bọn mình. Họ cũng vui vẻ vẫy tay chào lại, không

máy may ngờ rằng chính bọn mình là người tạo ra đám cháy mà họ đang phải lao tới để dập tắt.

Mình liếc mắt nhìn gương chiếu hậu nhìn nét mặt ủ rũ của Nikki. Cô ta trông thật tội nghiệp!

Em chỉ muốn trông xinh đẹp thôi mà

Giờ mình đã không còn là tù nhân nữa...

... nhưng đột nhiên Nikki có vẻ như đang “bị cầm tù” giữa chính gia đình và bạn bè cô ta.

CHÍN

Bọn mình giải thích với viên phi công và mấy cô tiếp viên lý do phải trói tay trói chân Brandon như vậy là vì anh ta không chịu đi cai nghiện tự nguyện.

Tất nhiên, bọn họ còn lạ gì Brandon Stark là người như thế nào nên bọn mình không cần tốn quá nhiều thời gian để phân trần, giải thích. Trong suốt chuyến bay, cứ hễ đi qua ghế ngồi của Brandon là họ lại ngao ngán lắc đầu như thể muốn nói *Ôi giời! Đúng là trẻ con nhà giàu được chiều riết đâm hư! May mà con nhà mình không bị dính vào những thứ như thế này.*

“Cứ chờ đến lúc hạ cánh xem... tôi sẽ không tha cho bất cứ người nào hết! Tôi sẽ cho mấy người ngồi tù một gông!” – Brandon gầm gừ đe dọa, sau khi loay hoay gỡ được cái khăn lau bát trong mồm ra.

Lulu đảo tròn hai mắt ngao ngán, trước khi nhoài người nhét cái khăn trở lại chỗ cũ.

Bác Howard cho rằng bọn mình nên mở một cuộc họp báo, giống như mình đã làm để tìm tung tích của bác ý.

“Ý kiến đó hay đấy mẹ” – anh Steven chống một tay lên cằm – “Nhưng chúng ta sẽ nói gì trong cuộc họp báo đó?”.

“Thì sự thật chứ sao” – bác Howard thật thà nói – “Rằng Robert Stark đã cho người đến giết em gái con”.

“Thế bằng chứng đâu ạ?” – Christopher hỏi.

“Cháu đang nhìn thấy bằng chứng sống đó thôi” – bác Howard chỉ vào

Christopher cả buổi chẳng thèm ngó ngang gì tới mình. Cậu ấy tò mò ngó ngang ngó dọc khắp nơi, trừ *mình*. Vì bọn mình đã chia tay nhau – do vấn đề về sự tin tưởng của mình – nên cậu ấy chọn cái ghế ngồi xa mình nhất có thể trên cái máy bay rộng thênh thang này.

Mình cũng chẳng quan tâm. Hay giả vờ như thế. Mình chọn cái ghế ngay trước TV màn hình phẳng và lúi húi lục đống DVD xem còn phim nào mà mình chưa xem hay không.

“Nhưng em ấy rõ ràng vẫn đang sống và khỏe mạnh” – anh Steven hất hàm chỉ về mình – “Con nghĩ sẽ khó mà thuyết phục một người Mỹ bình thường hiểu được rằng Emm không phải là Nikki Howard. Con nghĩ ý Christopher muốn nói là bằng chứng ở đây là cái gì đó phải mang tính thuyết phục và thực tế hơn một chút, chứ không chỉ đơn thuần là lời của Emm. Có thể bên trong em ấy không phải là Nikki nhưng bề ngoài ai cũng thấy rõ em ấy chính là Nikki”.

“Chị có vết sẹo” – Frida nói – “Chị Emm có thể cho họ xem vết sẹo trên gáy. Nơi họ đã tiến hành phẫu thuật”.

“Anh e là chúng ta cần nhiều hơn thế” – anh Steven phân tích – “Chúng ta cần một *nhân chứng* thật sự. Có thể là ai đó có mặt tại thời điểm cuộc phẫu thuật diễn ra chẳng hạn”.

“À, mà anh có thể quên bác sỹ Fong là được rồi” – mình quay trở lại ghế ngồi, sau khi hoàn thành xong một cú điện thoại.

“Họ giết bác ý rồi à?” – Lulu ôm miệng thét lên một tiếng đầy kinh hãi.

Anh Steven ngao ngán quay ra nhìn cô nàng. Có những lúc mình nghĩ là anh ấy thích Lulu, nhưng nhiều lúc lại nghĩ không phải. Đôi khi cái tính siêu vô tư và chủ động quá mức của cô bạn mình khiến nhiều lúc anh Steven không thoải mái.

Cùng không thể trách anh ý được. Ai đời vừa đặt chân lên máy bay, Lulu tức tốc chui vào toilet thay bộ đồ nhà bếp bằng bộ đồ bó sát bằng da báo, váy ngắn màu tím than và một cái áo khoác bằng da bóng, đầu đội mũ nồi đỏ, làm nổi bật mái tóc nhuộm vàng rực và làn da màu cà phê sữa.

nhưng mình nghĩ cậu ấy vẫn rất đáng yêu.

Ngược lại, anh Steven nhìn cậu ấy như một vật thể lạ không bằng.

Chắc vì ở Gasper không có mấy đứa con gái ăn mặc bạo dạn và phá cách như Lulu.

“Ồi, không” – mình xua tay – “Mình nghĩ bác ý cũng giống như chúng ta: Chạy trốn. Tổng đài viên nói số điện thoại nhà bác ý không còn hoạt động trong hệ thống nữa. Và mình gọi tới khoa thần kinh và ngoại thần kinh của bệnh viện Stark thì người ta nói bác ấy đã xin nghỉ”.

Từ phía cuối đuôi máy bay, mình nghe thấy tiếng ai đang sụt sùi khóc. Quay đầu lại thì hóa ra là Nikki, đang cuộn tròn trên cái ghế bên cửa sổ.

Mình cũng không quá ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Nikki vừa rồi bởi xét cho cùng bác sỹ Fong là hy vọng cuối cùng có thể giúp cô ta lấy lại cơ thể cũ.

Mình vẫn còn nhớ từng lời cô ta nói với anh Steven: *Em chỉ muốn xinh đẹp thôi mà.*

Vấn đề là ai chẳng muốn làm điều đó.

Trừ... mình. Với mình, sắc đẹp luôn được coi là thứ yếu. Hồi trước khi bị cái màn hình TV rơi trúng đầu, mình chưa hề thử làm đẹp cho bản thân lấy một lần.

Đó là lý do vì sao Frida không bao giờ muốn bị ai bắt gặp khi đang đi bên cạnh mình. Mình cứ tiện tay vớ được cái gì trong tủ là mặc cho xong. Tóc thì cứ kiểu này rẻ nhất thì cắt. Phấn son thì... đừng hòng. Cũng có đôi lần mình đã thử tô tô vẽ vẽ rồi đấy chứ, nhưng kết quả thì còn tệ hơn khi chưa làm gì. Và từ đó mình đã đưa ra quyết định *Cố thể chứ cố nữa thì kiếp này mình không thể giống Nikki Howard được đâu, thà cứ từ bỏ đi cho xong.*

Vì thế mà cậu bạn thân của mình bao nhiêu năm cũng có coi mình là con gái đâu.

Nhưng giờ, sau khi sống trong thân phận của Nikki Howard một thời gian thì mình mới chợt nhận ra bản thân Nikki Howard cũng không phải là đứa con gái đẹp... trong *tâm hồn.*

“Thế còn chuyện với mấy cái máy tính thì sao?” – Frida hỏi. Con bé giơ cái máy tính Stark Quark của bản thân lên – một món quà từ chính tay Robert Stark tặng cho nó cách đây không lâu – “Chúng ta có thể nói với báo giới hay cảnh sát về điều đó không? Thông tin mà chị Nikki nghe trộm được ý?”

“Nhưng chúng ta chẳng có bằng chứng gì về chuyện đó hết” – anh Steven nhào người ra cầm lấy cái laptop – “Ít nhất là lúc này thì chưa” – vừa nói anh vừa quay sang nhìn Christopher đầy ý nhị.

Đáp lại, Christopher nhún vai nói: “Đừng nhìn em. Em đã hoàn thành nhiệm vụ”

Mình trở mắt lên nhìn cậu ấy, không dám tin vào tai mình. “Ý cậu hoàn thành nhiệm vụ là sao?”

Lulu cắn đôi môi đỏ mọng màu cherry bối rối nhìn mình – dạo nào cậu ấy thoa son hơi quá đà thì phải, vì ai thì khỏi hỏi bởi vì mình có thể đoán ra. Không anh chàng có cái tên viết tắt là S.H thì còn ai vào đây nữa. “Christopher nói cậu ấy sẽ giúp bọn mình đưa cậu tránh xa khỏi Brandon bởi vì cậu ấy nghĩ đó là điều nên làm và cậu ấy nợ cậu điều đó. Nhưng sau đấy thì cậu

ấy không muốn dính vào chuyện này nữa”.

“Rồi sao?” – mắt mình vẫn không rời khỏi Christopher – “Chúng ta phải tự tìm cách mày mò với đám máy tính Stark Quark đó chắc?”.

“Này” – Christopher mở lời – “Chính cậu là người lo lắng cho sự an toàn của mọi người còn gì. Vậy nên để tốt cho mọi người, mình nên dừng tay ở đây thì hơn. Vì sự an toàn của chính mình, đúng không?”

“Chuyện gì xảy ra với cái kế hoạch *Phá sập tập đoàn Stark* của cậu thế? Chẳng phải đó là kế hoạch của cậu còn gì? Giờ cậu đã quên ngay được rồi?” – mình giận giữ nói.

“Emm Watts đâu có chết” – Christopher cười đầy cay đắng – “Phải không?”.

“Vậy ý cậu là mọi chuyện đều tốt đẹp cả?” – mình tức nghẹn họng, thiếu điều bốc khói trên đầu – “Còn bài diễn thuyết hôm nọ trước lớp của cậu thì sao? Rằng 300 tỉ đô la l tập đoàn Stark thu được năm ngoái, tất cả đều chui vào túi Robert Stark. Hay là chuyện thứ hàng hóa rẻ tiền, chế lại từ đồ Tàu mà họ bán ra khiến hàng hóa nội địa Mỹ không sao cạnh tranh nổi về giá. Và hàng loạt các trung tâm mua sắm thương mại Stark đang đẩy dần những cửa hàng buôn bán nhỏ lẻ vào chỗ chết. Chính cậu đã nói nếu không muốn có kết cục thê thảm như người La Mã cổ đại với một nền kinh tế sụp đổ và một xã hội chỉ biết dựa vào hàng hóa nhập khẩu, thì chúng ta phải trở lại vị trí của nhà sản xuất và ngừng ngay việc tiêu thụ quá nhiều hàng hóa...”

Christopher nhún vai tỏ vẻ bất cần.

“Đó không phải là vấn đề của mình” – Christopher nói – “Cậu đâu có cần sự giúp đỡ của mình. Cậu thậm chí còn không đủ tin tưởng mình để mà *nhờ* tới sự giúp đỡ. Nhớ không?”

Không hiểu lời Christopher vừa nói có thực như những gì cậu ấy đang suy nghĩ không nữa. Cái cách khoe môi cậu ấy hơi nhếch lên một chút, cộng với ánh mắt thản nhiên không một chút bối rối chứng tỏ cậu ấy đang *thích thú* theo dõi phản ứng của mình.

Nhưng mình không thừa nhận là một phần trong mình vẫn tin rằng đằng sau cặp mắt xanh lạnh lùng, đầy kiên định kia là Christopher ngày xưa của mình đang thúc giục mình nói ra cái điều mà cậu ấy muốn nghe *Mình cần sự giúp đỡ của cậu. Cậu có thể giúp bọn mình không? Cậu có thể giúp mình không?*

Nếu muốn nghe những lời đó của mình thì hãy bước qua xác mình trước đã.

Bởi vì mình đang cực kỳ giận Christopher. Sao cậu ấy có thể cư xử như một đứa trẻ con lên 4

thế không biết? Mình đã giải thích rõ ràng với cậu ấy lý do tại sao mình phải đưa ra những quyết định vừa qua. Cá nhân mình thấy đó là những quyết định rất hợp tình hợp lý.

Vậy thì tại sao cậu ấy lại cư xử như vậy?

“Chúng ta thậm chí còn không biết chính xác họ định làm gì với những thông tin đó?” – anh Steven ngập ngừng nói – “Đúng không? Chỉ cần biết được mục đích thu nhập của họ thì...”.

Christopher bưng bình quay đầu ngó lơ ra ngoài cửa sổ máy bay, vờ như không nghe thấy gì.

“Chẳng liên quan gì tới em” – Christopher nói với cái cửa sổ.

Nhưng rõ ràng đang nói với mình.

Cậu ấy phản ứng như vậy chỉ vì mình không chịu đi cùng với cậu ấy đêm qua nếu không có Nikki, khiến cậu ấy phải chuyển sang kế hoạch B, nhờ tới sự giúp đỡ của Lulu và Frida?

Hay chỉ vì *mấy vấn đề* của mình?

Sự thật Christopher mới là người có vấn đề.

Mình liếc sang nhìn Lulu và không hề ngạc nhiên khi tất cả những gì mình nhận lại được là một cái nhún vai đầy bất lực. *Con trai mà*, cô nàng thì thầm nói và ra hiệu cho mình nên đi tới bên cạnh dỗ ngọt cậu ấy một chút.

Cậu ấy có bị thiếu ô-xy lên não không thế? Mình thà chết còn hơn.

Thay vào đó, mình quay trở lại với cuộc hội thoại của anh Steven, lờ Christopher đi như cái cách cậu ấy đang lơ lơ lơ với tất cả mọi người có mặt trên chuyến bay này...

... bởi mình biết còn một cách khác. Mình đã tính sẵn hết từ trước, trước cả khi Frida mở lời.

“Hay là” – con bé rụt rè nói – “nếu anh Christopher không muốn giúp nữa thì chúng ta hãy nhờ em họ anh ý xem”.

Chính xác. Cậu em họ thiên tài máy tính, Felix – người đang bị quản thúc tại nhà vì cú lừa đảo ngoạn mục trị giá hàng chục ngàn đôla chỉ với một phần mềm tự chế với cái điện thoại để bàn.

Tại sao không tận dụng tài năng của Felix vào vụ này chứ? Mặc dù cậu ta mới chỉ bằng tuổi Frida nhưng cũng còn gì để mất đâu?

“Không” – Christopher quay ngoắt đầu lại nhìn bọn mình. Biết mà, giả vờ thế thôi nhưng vẫn chăm chú nghe hết – “Nếu mình không tham gia thì nó cũng không tham gia”.

Không hiểu nếu biết Felix sẽ nghĩ sao về quyết định này nhỉ? Cá nhân mình thấy Felix là một người một khi đã tham gia vào một dự án nào đó sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế đâu.

Và nhờ mình Felix mới chui vào được hệ thống máy chủ của công ty Stark đấy chứ.

Không còn gì để nói với Christopher nữa. Mình quyết định cứ lờ cậu ấy đi. Giờ còn nhiều chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

Một trong số đó là Brandon và làm sao khiến anh ta chịu để cho bọn mình yên.

Mình đi xuống ngồi xuống cái ghế da đối diện Brandon

“Brandon” – mình khẽ đặt tay lên đôi tay vẫn đang bị trói chặt của anh ta – “Nếu công ty của bố anh có mệnh hệ gì, người ta sẽ kiếm tìm một CEO mới thay thế. Và sẽ thật chẳng ra sao nếu anh không thể thể chân vào vị trí đó chỉ vì anh cũng bị bắt, vì những gì đã làm với tôi. Anh biết đấy: Tổng tiền, đe dọa và bắt cóc tôi, trong khi tôi vẫn trong tuổi vị thành niên. Cái tin này sẽ chẳng thể hay ho gì khi được phát trên kênh Fox News. Tôi không hề muốn kiện anh về tất cả những tội trên một tọng nào. Vì trong mắt tôi, mặc dù anh là người nhà Stark... những không thủ đoạn tới mức đi giết người. Nhưng tôi sẽ không ngần ngại tố giác anh với cảnh sát liên bang, nếu anh có bất cứ hành động gì gây tổn hại cho bạn tôi, khi chúng ta về tới New York”.

Brandon trở mắt ra nhìn mình, mồm vẫn bị bịt kín bằng cái khăn lau bát.

“Và một điều nữa anh cần phải biết, Brandon ạ” – mình ngồi dựa lưng ra sau ghế, vắt chân chữ ngũ, ung dung tiết lộ – “Tôi chính là người đã đốt cháy con Murciélago của anh đấy”.

Mắt anh ta lúc này không thể mở to hơn được nữa, mồm ú ớ hàng tràng mấy câu gì đó rất to nhưng tất nhiên mình có thể kết luận ra sau lần vài dày.

“OK, OK. Tôi biết. Anh đáng bị như vậy. Anh không thể đối xử với những người khác giống như cách anh đối xử với tôi được. Hiểu rồi chứ? Không, sẽ không có chuyện tôi sẽ mua đ cái xe mới đâu. Nhưng nếu anh còn dám làm gì tôi thêm một lần nữa, tôi sẽ còn làm ra những điều tồi

tệ hơn nhiều. Tôi sẽ gọi điện cho người của Oprah xin một buổi phỏng vấn trực tiếp trên kênh truyền hình riêng của bà, và kể cho cả thiên hạ biết anh là một tên khốn nạn như thế nào. Anh sẽ nhanh chóng trở thành gã con trai bị khinh ghét nhất trên cái đất Mỹ này. Đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi hoàn toàn cơ hội nhận được sự ủng hộ của các cổ đông khi đưa anh vào thế chỗ bố anh sau khi ông ta mất chức”.

Brandon lập tức im re khi nghe thấy những lời này của mình. Anh ta nhìn với đôi mắt đầy tội nghiệp, không khác gì cái cách Cosy nhìn mình mỗi khi bị mắc về tội gặm đôi giày Jimmy Choo yêu thích của mình.

“Vì thế, chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ?” – mình hỏi Brandon – “Tùy anh cả thôi. Hãy suy nghĩ cho kỹ. Hoặc là anh cứ tiếp tục sống một cách vô trách nhiệm với cuộc đời của mình như cũ. Hoặc là hãy cư xử cho ra dáng một người trưởng thành” – mình giờ hay tay lên giống như hay cán cân – “Vô trách nhiệm? Trưởng thành? Anh chọn cái nào?”.

Brandon nhìn hai tay của mình một lát rồi hất đầu về phía bên tay áo chỉ sự trưởng thành và ú ớ câu gì đó.

“Anh nói trưởng thành đúng không, Brandon?” – mình hỏi.

Anh ta gật đầu lia lịa.

Mình nhào người tháo cái khăn xuống.

“Ôi, ơn Chúa” – anh ta hít một hơi thật sâu – “Anh tha thứ cho em về vụ xe Murciélago. Anh nói thật đấy. Công nhận anh đối xử với em cũng không ra gì thật. Như em nói, đôi lúc anh *đúng* là không phải với mọi người. Giờ thì làm ơn, cởi trói cho anh và gọi phục vụ mang cho anh một cái bánh kẹp thịt nguội và đồ uống gì đó đi. Anh đói chết đến nơi rồi.”

“Tiếp viên hàng không” – mình chữa lại.

“Hả?” – Brandon ớ người ra nhìn mình.

“Chị ấy là tiếp viên hàng không, Brandon” – mình nói – “Chứ không phải phục vụ bàn. Bước đầu tiên trong công cuộc hoàn thiện bản thân, từ bỏ con người v trách nhiệm cũ của mình, anh nên sửa lại cách ăn nói của mình đi thì hơn. Gọi người ta như vậy là phân biệt... tôi sẽ cởi trói cho anh và mang cho anh một cốc nước gừng. Tôi sẽ nói với họ là anh đang trên đường đi cai nghiện vì thế tốt hơn hết là anh nên uống thứ gì đó không có cồn”.

“Sao cũng được” – Brandon nói – “Cảm ơn em. Và anh xin lỗi.”

Mình đứng khựng lại không ngờ cũng có ngày nghe được những lời đó từ miệng một người như Brandon Stark. Anh *xin lỗi*.

Không lẽ quả thực anh ta có thể trưởng thành và thay đổi hay sao?

Mình liếc sang nhìn Christopher, đang hí hoáy nghịch mấy cái nút điện thoại.

Sao bọn con trai có thể học thói xấu thì nhanh mà để thay đổi theo chiều hướng tốt thì khó thế nhỉ?

Hay đó chỉ là mong muốn hảo huyền của mình thôi?

MƯỜI

Được về nhà thật sung sướng làm sao!

Có hàng tấn thư từ, bưu kiện đang đợi mình giải quyết – ngoài đám hóa đơn cần thanh toán là những túi quà, tặng phẩm từ khách hàng và nhà tài trợ, cũng như những người bạn cũ của Nikki. Trong đó phải kể đến một chai Grey Goose vodka đắt tiền, một chiếc túi Chanel trị giá 3.000 đôla, bốn cái iPod khác nhau, tất cả còn nguyên đai nguyên kiện.

Mình sẽ bê tất đám quà này đi quyên góp cho tổ chức từ thiện bán lấy tiền ủng hộ cho các bệnh nhân ung thư (mặc dù không biết họ có chịu nhận chai vodka kia không nữa).

À, và mình còn phải gọi điện thoại cho bố mẹ nữa chứ. Làm sao tránh mãi được.

Nhưng ít ra cuối cùng mình cũng được quay với tổ ấm thân yêu của mình ở New York.

Mà khoan... đó đâu có phải là nhà *của mình*.

Những thứ này đâu phải là *của mình*.

Ai mà biết được mình còn được tận hưởng cuộc sống xa hoa, sung túc này bao lâu nữa? Mình vẫn cần chuẩn bị tinh thần có thể sẽ phải trả hết lại về cho chính chủ.

Chưa hết, chuyện giữa mình và Christopher, hay với Nikki đều không ổn tẹo nào.

Mặc dù mình đã cố gắng hết sức.

Không hiểu sao mình luôn cảm thấy mắc nợ Nikki điều gì đó, trong khi mình cũng chỉ là nạn nhân của kế hoạch ông-chủ-thủ-tiêu-nhân-viên-bị-đầu-mối kia mà thôi, vậy mà cô ta coi mình không khác gì cái gai trong mắt, đối xử với mình chẳng ra làm sao.

Thế mà khi thấy cô ta ôm mặt khóc thút thít cả quãng đường từ sân bay về đến thành phố (cả nhóm bọn mình, trừ Frida đáp chuyến bay khác bay thẳng về Florida để cắm trại nốt tới cuối tuần với đội cổ vũ) thì mình lại thấy động lòng trắc ẩn.

Em chỉ muốn xinh đẹp thôi mà.

Chẳng phải mỗi khi ngồi chơi điện tử bên cạnh Christopher mình cũng thường cầu mong rằng cậu ấy để ý tới mình một chút đó sao? Như thế có khác nào điều ước mong cho bản thân mình xinh đẹp hơn, bắt mắt hơn? Sự khác biệt ở đây là Frida và Nikki không ngần ngại nói ra bằng lời, còn mình thì không.

“Giá em xinh đẹp thì hay biết mấy” – Frida từng thở dài ước ao khi thấy bức ảnh Nikki Howard xúng xính trong chiếc váy dát vàng trị giá 20.000 đô-la trên bìa tờ tạp chí *Elle*.

Cứ mỗi lần nghe thấy thế, mẹ – một giáo sư chuyên nghiên cứu về vấn đề bình đẳng giới tại đại học New York – lại đứng đĩnh nói: “Đừng có ngốc thế chứ, con gái. Sắc đẹp đâu có quan trọng. Quan trọng là con người và tính cách con thế nào kìa”.

“Ha ha mẹ ơi là mẹ... Bọn con trai trường con quan tâm tới *tính cách* của con ghê cơ” – Frida ngửa đầu cười ngất.

“Sắc đẹp rồi sẽ tàn phai” – mẹ nói tiếp – “Nhưng trí tuệ tồn tại mãi mãi”.

“Nhưng mẹ có nghĩ là con đẹp không?” – Frida hỏi.

“Con yêu” – mẹ giơ tay ôm lấy hai cái má phúng phính của Frida – “Mẹ rất mừng khi thấy hai chị em con lớn lên trở thành hai thiếu nữ mạnh mẽ và độc lập như thế này. Mẹ hy vọng rằng hai đứa sẽ mãi được như vậy”.

Mình vẫn luôn tự hỏi không hiểu Frida có nhận ra rằng mẹ luôn né tránh, không bao giờ trả lời thẳng câu hỏi của nó.

Quay lại với hiện tại, thấy Nikki khóc lóc khổ sở như vậy mình liền giơ tay vỗ vai cô ta an ủi: “Nikki. Cậu hãy tới ở nhà anh Gabriel Luna một thời gian trong lúc bọn mình tính xem các bước tiếp theo phải làm gì nhé”.

Dĩ nhiên anh Gabriel cũng không hề tỏ ra sốt sắng khi được mình báo tin về sự sắp đặt này. Nói đúng hơn là anh ấy hơi bị sốc khi nhận được điện thoại của mình thông báo gia đình 3 người nhà Howard sẽ tạm thời dọn tới nhà anh ý ở.

Nhưng rõ ràng tại bữa tiệc của Lulu tuần trước chính anh ý đã *đề nghị* giúp đỡ bọn mình.

Giờ thì bọn mình cần đến sự giúp đỡ của anh ý thật. Không thể mạo hiểm để ba mẹ con nhà

Nikki ở khách sạn được, người của Robert Stark chắc chắn sẽ nhanh chóng lần ra họ thôi.

Người xưa vẫn nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất cũng đâu có sai. Chi bằng bọn mình giấu họ ngay dưới mũi Robert Stark, trong căn hộ cao cấp, an ninh siêu chặt của anh Gabriel (anh ấy mới dọn về đây để tránh sự quấy nhiễu của các fan) – ngôi sao đang lên của tập đoàn Stark. Mình phục mình ghê gớm khi nghĩ ra được kế sách vẹn toàn này: Vừa không lo bị người của Stark lần ra, vừa không phải đau đầu đối phó với Nikki – người đã dội ngay một gáo nước lạnh vào mặt chủ nhà khi vừa bước chân vào cửa. Trong khi anh Gabriel nhiệt tình đón tiếp mọi người là vậy Nikki không nói không rằng lừ lừ đi thẳng vào phòng đóng sầm cửa lại.

“OK, hy vọng bác và anh chị cứ coi đây như nhà của mình” – anh Gabriel, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra đành cười chữa ngượng.

“Mình sẽ cố gắng hết sức để trả lại cho cậu tất cả những gì đã mất” – lúc ở trên xe mình đã trấn an Nikki như vậy.

“Thật sao?” – Nikki ngẩng đầu lên nhìn mình, mặt mũi đỏ bừng vì khóc – “Cả khuôn mặt đó nữa nhá? Hãy trả lại cho tôi khuôn mặt đó đi mà”.

“Ừm... cái đó” – mình giật mình đưa tay sờ lên mặt – “mình cũng không chắc là có thể làm được. Nhưng toàn bộ tiền và căn hộ đang ở mình sẽ trả lại hết cho cậu”.

Lập tức Nikki quay ngoắt đầu về phía cửa sổ.

“Vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói hết” – giọng cô ta lạnh tanh như tiền – “Tất cả những gì tôi cần là trở lại xinh đẹp như xưa mà thôi”.

Mình biết nói gì bây giờ? Sắc đẹp là thứ duy nhất mình không thể mang lại cho cô ta bởi chỉ Nikki mới có thể tự biến mình thành xinh đẹp được. Về mặt tinh thần.

Nằm trên giường của Nikki, trong nhà của Nikki, ngược mắt nhìn lên trần phòng ngủ của Nikki cùng với con chó púc cũng lại của Nikki... trong tai mình cứ văng vẳng câu cô ta nói với mình lúc ở trên xe limo.

Vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói hết. Tất cả những gì tôi cần là trở lại xinh đẹp như xưa mà thôi.

Chưa bao giờ mình thấy ai trông buồn bã đến như vậy.

Mình có thể hiểu sự mất mát của Nikki. Mình cũng đã trải qua điều tương tự... Mất đi những thứ mình yêu quý không kém gì Nikki yêu quý khuôn mặt của mình: Đó là gia đình, người thân, tình bạn với Christopher...

Không biết mình sẽ còn nằm nghĩ vẩn vơ tới khi nào không ngó đầu vào giục đi ăn: “Mình đói chết mất. Đang tính gọi cái gì ăn đây. Cậu muốn ăn bánh chuối không?”.

Mình lăn một vòng ra mép giường, nhăn nhó: “Lulu, bánh chuối đâu phải là một bữa ăn”.

“Có mà” – Lulu nhảy tót lên giường, nằm xuống cạnh mình – “Vừa có chất bột, vừa có hoa quả, và đường. Đủ chất quá còn gì. Nếu thích cậu có thể rưới thêm sô-cô-la đặc. Mình chỉ cần một cái là no rồi”.

“OK, thế thì gọi cho mình thêm một suất đi” – mình chịu thua, không muốn tranh cãi thêm.

Lulu cồm cồm bò lên phía đầu giường với lấy điện thoại đặt hai phần bánh chuối lớn.

“Cậu đang nghĩ về Christopher đấy à?” – Lulu hỏi.

“Không, về Nikki” – mình chữa lại. Mặc dù xen lẫn giữa những suy nghĩ vẩn vơ đó, hình ảnh của Christopher đúng là thỉnh thoảng cũng nhảy vào thật.

Lulu khẽ nhăn mặt, không giấu giếm sự khó chịu khi nghe thấy cái tên Nikki.

“Cậu ấy vẫn rất yêu cậu, cậu biết chứ?”

“Cậu nghĩ thế à?” – mình cười cay đắng – “Nhưng hành động của cậu ấy lại chứng tỏ điều ngược lại đấy”.

“Chỉ là cậu ấy đang giận thôi” – Lulu giải thích – “Ai bảo cậu đi nói dối cậu ấy làm gì. Mà lại còn không chỉ một lần. Dù gì thì nói dối người mình yêu là không phải rồi. Trừ những lời nói dối vô hại kiểu như khen tóc cậu ta đẹp trong khi thực chất trông không khác gì cái tổ quạ”.

“Thế nếu là để bảo vệ mạng sống cho cậu ấy thì sao?” – mình chống khuỷu tay, nghiêng người hỏi.

“Như vậy càng không nên” – Lulu nhấn mạnh – “Bọn con trai *ghét* nhất điều đó. Chữ Sỉ của họ lớn lắm. Cậu làm vậy khác gì bảo họ núp váy đàn bà? Chẳng thế mà họ luôn giành mở cửa hay trả trong các bữa ăn. Vậy nên lúc cậu ấy tới giải cứu cho cậu, cậu lại từ chối bỏ đi cùng cậu ấy?”

Đôi lúc cậu cũng phải để người ta làm việc gì đó cho mình chứ, cho dù biết thừa là họ có thể sẽ làm hỏng chuyện. Nhất là khi cậu có cả một tương lai rộng lớn trước mắt như vậy còn cậu ấy thì... không”.

Mình giận đối nhìn Lulu. Sao cậu ấy dám nói bạn trai của mình (nói đúng hơn là bạn trai cũ) không có gì là sao?

“Cậu nhầm rồi, tương lai của Christopher vô cùng xán lạn. Cậu ấy là bậc thầy phù thủy về máy tính. Cậu ấy vui tính và dễ thương – khi không quá mù quáng với kế hoạch trả thù cho cái chết của mình. Hoặc nổi giận với mình vì tội đã bỏ đi cùng con trai của kẻ thù không đội trời chung”.

“Ừ, ừ, mình sai rồi” – Lulu chịu thua – “Nhưng lúc này cậu ấy đang cảm thấy bị tổn thương vì hành động của cậu. Vì thế cậu hãy tìm cách phá bỏ bức tường ngăn cách mà cậu ấy đã dựng lên giữa hai người chỉ vì không muốn bị tổn thương thêm lần nữa”.

“Vấn đề là...” – mình đổ sập người xuống gối – “Mình làm vậy không phải chỉ vì muốn bảo vệ cậu ấy, mà còn cả gia đình mình và Nikki nữa. Mình đã giải thích rất rõ với Christopher điều đó. Nhưng cậu ấy vẫn ghét mình như gì”.

“Mình đã nói với cậu rồi” – Lulu lục được lọ sơn móng đen xỉ của Nikki trong ngăn kéo bàn, lập tức hí hoáy ngồi sơn lại móng chân – “Cậu ấy không hề ghét cậu. Có điều cậu phải tìm cách chứng minh cho Christopher hiểu được rằng cậu cũng rất cần cậu ấy và cậu ấy quan trọng với cậu đến thế nào”.

“Thì cậu ấy *quả thực* rất quan trọng với mình mà” – mình thốt lên – “Mình yêu Christopher mà!”.

“Nhưng cậu ấy lại chẳng thể *làm được gì* cho cậu” – Lulu mắt vẫn cứ dán chặt vào mười đầu ngón chân – “Cậu mới là người có tiền có quyền. Còn Christopher chỉ là một học sinh trung học. Làm sao cậu ấy có thể có tiền mời cậu ăn ở những nơi như tiệm Balthazar? Đây là mình chưa tính món khai vị và kem tráng miệng vào thực đơn đâu nhá. Với đồng tiền tiêu vật hằng ngày của Christopher, tới việc mua tặng cậu lọ móng chân này thôi cũng còn khó” – Lulu đóng nắp lọ lại, lắc lắc một hồi cho đều – “Là hiệu Chanel đấy. Hơn 20 đô la/lọ. Như mình đã nói lúc ở nhà của

“Nhưng cậu ấy đã có cơ hội để làm chút gì đó cho mình ngày hôm nay” – mình vẫn uất ức kêu lên – “Giúp mình điều tra vụ máy tính Stark Quark. Và cậu ấy đã từ chối thẳng thừng đó thôi”.

“Thì vì cậu ấy vẫn đang giận nên mới nói thế” – Lulu từ tốn giải thích – “Đợi cậu ấy nguôi

giận rồi tính. Bọn con trai luôn cần có thời gian để nguôi giận, giống như móng chân của mình thôi, sau khi sơn xong cũng phải để cho nó khô đã rồi mới xỏ vào giày được chứ. Đợi lát mình tới nhà anh Gabriel sửa sang lại đôi chỗ cho Nikki. Cậu ta cần phải tân trang lại cũng giống như cậu và Christopher cần đi gặp bác sỹ Drew để hàn gắn lại quan hệ”.

“Bọn mình chẳng cần gặp ai hết. Đơn giản chỉ là cậu ấy ghét mình. Thế thôi”.

“Đã bảo không phải mà. Toàn bộ ý tưởng giải cứu cho cậu đều do Christopher nghĩ ra cả” – Lulu vẫn cứ bênh Christopher chăm chặt – “Cậu ấy đã chủ động gọi cho mình, sốt sắng vạch ra kế hoạch để cứu được cậu ra khỏi chỗ đó càng sớm càng tốt. Cậu ấy nhiệt tình không khác gì người hùng đi-trong-không-gian Luke Skywalker đâu”.

Ôi, mình muốn khóc quá đi mất. Christopher thật đáng yêu làm sao!

“Skywalker” – mình chỉnh lại – “Là Luke Skywalker”.

“Thế giờ chúng ta sẽ làm gì?” – Lulu mở to mắt nhìn mình chờ đợi. Hôm nay cô nàng không đeo kính áp tròng nên mắt có vẻ nhỏ hơn thường ngày thì phải – “Vớ mớ bong bong này? Chúng ta không thể giấu nhà Howard ở nhà anh Gabriel Luna cả đời được. Brandon, sau khi biết người đột xe là cậu, thì giờ sợ cậu một phép rồi, sẽ không tiết lộ ra đâu. Nhưng bố anh ta...”

“... là người giàu thứ tư thế giới” – mình đế lời – “Và là người quyền lực nhất nước Mỹ hiện nay. Mình biết”.

Sao cậu ấy lại *hỏi* mình nên làm gì? Mình có biết gì đâu.

Cũng chẳng biết phải xoay chuyển tình thế như thế nào cho phải

Hai đứa cứ ngồi trơ ra nhìn nhau trên giường, cho tới khi bị tiếng chuông ở đâu đó làm cho giật bắn cả mình.

“Áaaaa” – Lulu hét lên – “*Cái gì thế?*”.

Mình và Lulu nhảy bổ xuống đất chạy khắp nhà tìm xem tiếng chuông kia phát ra từ đâu. Cosabella đang mơ màng cũng bật choàng tỉnh dậy nháo nhào chạy theo.

“Hay là người ta giao bánh tới?” – mình hỏi – “Sao nhanh thế nhỉ?”.

“Không phải tiếng chuông cửa” – Lulu lắc đầu. Thường thì người trực thang máy sẽ gọi điện báo trước cho bọn mình nếu có khách đợi dưới sảnh.

“Thế thì là cái gì?” – mình ôm đầu rên rỉ. Tiếng chuông khi nãy vẫn tiếp tục rung lên từng hồi.

Lulu đứng khựng lại trước cái bàn nước – “Là điện thoại bàn nhà mình”.

“Điện thoại để bàn á?” – mình thậm chí còn không nhớ là nhà bọn mình có điện thoại cơ đấy. Lulu và mình dùng di động là chủ yếu, điện thoại bàn thường chỉ để gọi đồ ăn – “Thật hay đùa thế?”.

Lulu cúi xuống nhắc điện thoại lên: “Alô?”. Đầu dây bên kia nói gì đó và Lulu quay sang nhìn mình.

“À, dạ vâng ạ” – Lulu ngoan ngoãn nói – “Cháu chào bác. Tất nhiên cậu ấy có ở đây ạ. Bác đợi một chút”.

Lulu lấy tay che điện thoại, thì thào nói với mình: “Của cậu này, mẹ cậu gọi”.

Mình vội xua tay thì thào lại: *“Mẹ mình á? Mình không muốn nói chuyện với mẹ mình đâu! Cứ nói mình không có ở đây!”*.

Lulu mặt ngẩn tò te: “Nhưng mình vừa nói với bác ý là cậu có ở đây rồi. Mà tại sao cậu lại không muốn nói chuyện với mẹ?”

“Bởi vì mẹ đang rất giận mình!” – mình nhăn nhó – “Mình vừa đi nghỉ Đông một mình với một tay con trai mà không có phụ huynh nào đi kèm! Cậu đọc báo rồi còn gì? Mẹ sẽ không dễ yên cho mình đâu”.

“Àaaaa, ra là vậy” – Lulu gật gù ra vẻ thông cảm – “Hiểu rồi. Cậu có muốn mình giải thích hộ với bác về vụ cậu bị Brandon dọa sẽ kể cho bố anh ta biết chỗ Nikki đang ở, nếu cậu không chịu đi cùng anh ta không? Mình tin là bác Karen sẽ hiểu thôi” – nói rồi Lulu bỏ tay ra khỏi tai nghe điện thoại – “Alô? Bác Karen ạ? Cháu Lulu đây. Bác ơi, nếu bác gọi về chuyện Emm đi South Carolina với Brandon Stark thì cháu có thể...”

Mình giật vội lấy điện thoại trên tay Lulu, ngồi phịch xuống cái ghế sofa gần đó. Lulu tròn xoe mắt khi thấy giọng điệu thay đổi nhanh như chảo chớp của mình: “Con chào mẹ!”.

“Emerson” – mẹ nói.

Thôi xong. Tình hình gay go rồi đây. Mẹ chỉ gọi tên đầy đủ của mình khi mẹ cực kỳ, cực kỳ giận.

Hơn nữa theo hợp đồng thỏa thuận giữa nhà mình và tập đoàn Stark, mẹ thậm chí còn không được phép gọi tên thật của mình qua điện thoại, chứ đừng nói tới chuyện gọi thẳng tới điện thoại nhà Nikki Howard như thế này.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc để nhắc nhở mẹ chuyện đó.

“Thế...” – mình nằm dài trên ghế sofa, với Cosabella đang chễm chệ trên đám gối dưới chân – “Mọi chuyện ở nhà vẫn ổn chứ ạ? Bố thế nào hả mẹ?”.

“Bố con vẫn khỏe” – giọng mẹ lạnh tanh như tiền. Có thể thấy cơn giận chất chứa cả tuần qua của mẹ sẽ chuẩn bị bùng nổ bất cứ lúc nào – “Cảm ơn con đã có lời hỏi thăm. Mẹ đã nhắc cho con không biết bao tin nhắn trong hộp thư thoại. Con có nhận được không?”.

“Ôi không...” – mình nói dối một cách trắng trợn – “Mẹ có tin nổi chuyện gì đang xảy ra không? Buồn cười lắm ý, con chẳng may đánh rơi điện thoại xuống biển mà quanh đó rất khó để mua một cái mới”.

Bên cạnh mình, Lulu phần nộ giậm chân uỳnh uỳnh phản đối: “*Hãy thôi ngay tròn nói dối*” – Lulu thì thào – “*với tất cả mọi người đó đi!*”.

Mình đảo mắt nhìn Lulu đầy thách thức.

“VẬY sao?” – giọng mẹ vẫn lạnh băng – “Xem ra mẹ thật may mắn gặp được con ở nhà thế này nhỉ”.

“Vâng” – mình cố xua tay đuổi Lulu ra chỗ khác. Nhưng cô nàng vẫn ương bướng đứng chống nạnh giậm chân đầy căm phẫn “*Đừng có nói dối nữa! Thôi ngay đi!*” – “À thế bà thế nào hả mẹ?”.

“Bà khỏe” – mẹ nói – “Emerson, bố con, và mẹ muốn có một cuộc nói chuyện thẳng thắn với con. 15 phút nữa con có mặt ở quán Starbucks gần Astor Place không?”.

“Daaaa?” – mình nhảy dựng lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mùa đông ở Manhattan giờ này tối nhanh lắm – “Ừm...”.

“Bố và mẹ đang ngồi ở đây đợi con rồi” – mẹ cắt ngang lời mình – “bởi vì theo như những gì

mẹ đọc được trên trang TMZ.com – cách duy nhất để mẹ có thể biết được mọi động tĩnh của con gái mình – thì con đã về lại Manhattan. Nếu là một người trưởng thành biết suy nghĩ một chút, thì con nên đến gặp bố mẹ mấy phút. Tuy nhiên, nếu con muốn để mặc bố mẹ ngồi đây như hai ông bà già dở hơi thì tùy con thôi. Nhưng...”.

“Ôi Chúa ơi” – mình đứng bật dậy – “Con sẽ tới. Con sẽ tới ngay. Mọi thứ vẫn ổn chứ ạ?”.

“Không, Emerson” – mẹ nói – “Mọi thứ không ổn tẹo nào”.

Nói rồi mẹ đập máy cái rụp.

Mình ngẩn tò te ngó trân trân vào cái điện thoại, không thốt lên nổi lời nào.

“Sao thế?” – Lulu nhón chân chạy tới chỗ mình, cố gắng không để màu móng chân rây ra cái thảm lông trắng t

“Mẹ mình đập máy giữa chừng mới ghê chứ” – giọng mình vẫn chưa hết sốc.

“Thế à?” – Lulu nhún vai – “Mẹ mình thường xuyên làm như thế. Mỗi khi nhớ ra còn có đứa con gái này thì gọi điện. Thường là một năm một lần. Vào ngày sinh nhật của mình”.

Ặc. Tội nghiệp Lulu. Mình nhào người ôm lấy cô bạn thân.

“Haizz, còn mẹ mình thì chưa bao giờ làm như thế” – mình nói – “Mình nghĩ chắc phải có chuyện gì đó không ổn. Ngoài chuyện đang rất giận mình vì tội dám bỏ đi chơi cả tuần tại nhà một người con trai mà không có bố mẹ đi cùng”.

Lulu lo lắng hỏi: “Cậu có nghĩ là lão Robert Stark đang ở đó và dí súng vào đầu bác gái, ép bác phải gọi cho cậu không? Biết đâu chừng đây là một cái bẫy thì sao?”.

“Ôi giời ơi” – mình ngao ngán ôm đầu – “Mình thậm chí còn chưa tưởng tượng xa được tới mức đó. Mẹ mình nói đang trong quán Starbucks mà. Cậu nghĩ một người như Robert Stark có điên không mà tự dưng đi dí súng vào đầu mẹ mình giữa chốn đông người như thế?”.

“Ờ” – Lulu thổi phào nhẹ nhõm – “Ờ. Cậu nói cũng phải. Nghe không hợp lý cho lắm”.

Mình vòng tay ôm Lulu thêm một phát nữa... bởi vì sự ngây ngô siêu dễ thương của cậu ấy. “Thôi mình đi đây. Lát gặp nhá”.

“Nhưng còn cái bánh chuối?” – Lulu gọi với theo lúc mình chạy vào phòng lấy áo khoác và mũ, cho mình và cho Cosy.

“Cứ để phần cho mình” – mình nói – “Lúc nào về mình sẽ ăn”.

“Hy vọng thế” – tiếng Lulu vọng ra cả chỗ thang máy.

Cậu ấy cũng không thể đoán được mình cũng hy vọng điều đó tới mức nào.

MƯỜI MỘT

Mình tìm thấy bố mẹ đang ngồi nhâm nhi cà phê tại cái bàn khuất tít trong góc, mặt mày rất hình sự. Do tính chất công việc (cả hai đều là giáo sư đại học) nên vốn dĩ nét mặt thường ngày của bố mẹ trông cũng nghiêm nghị hơn người khác rồi...

... Nhưng xem ra hôm nay lại càng đặc biệt nghiêm trọng hơn. Hai mắt bố thâm quầng, hậu quả của nhiều đêm mất ngủ. Trông mẹ cũng không khá gì hơn: Mặt mũi phờ phạc, thiếu sức sống. Đáng nhẽ ra mẹ nên thoa chút son dưỡng Maybelline trông cho đỡ nhợt nhạt.

Gần đây mình phát hiện ra rằng chỉ cần một chút mascara và son bóng thôi cũng đủ khiến một người bình thường trông khác hẳn. Có lẽ ai đó cần phải nhắc khéo cho mẹ và Nikki về điều này.

Không thể tin nổi mình, Emerson Watts, lại có những suy nghĩ làm đẹp như vậy... Đúng là chuyện lạ!

Và Lulu đã uống công lo lắng hão huyền bởi mình đứng đây này giờ nào có thấy bóng dáng của Robert Stark đâu. Như vậy đồng nghĩa với việc bố mẹ mình chẳng hề bị ai bắt làm con tin cả.

Nhưng cũng không ai buồn gật đầu hay vẫy tay chào mình lấy một tiếng, trong lúc mình loay hoay gọi đồ uống và mấy cái bánh ngọt (mình đã gọi trà thảo mộc bởi vì chất caffeine không có lợi cho dạ dày của Nikki). Bố mẹ tỏ ra như không hề quen biết mình ý.

Thật bất công! Mặc dù có thể giờ đây giữa bọn mình không còn có mối quan hệ ruột rà máu mủ gì nữa nhưng chí ít thì mình vẫn là con gái họ mà.

“Chào bố mẹ” – mình cởi áo khoác ra (cho mình và cho Cosabella), cố tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Dưới bàn, Cosabella đang tò mò hít hà mọi thứ xung quanh. Niềm vui của cô nàng là thức ăn, sự cưng nựng và chiều chuộng.

“Chào con” – mẹ lạnh lùng nói.

“Chào con yêu” – xem ra bố có vẻ thân thiện hơn được một chút.

“Thế...” – mình cúi xuống nhấp một ngụm trà... siêu nóng làm bỏng hết cả lưỡi. Sao họ cứ phải làm như thế nhỉ? Ý mình là dùng nước sôi nóng rẫy lên như thế này để pha trà làm gì? – “Có chuyện gì thế ạ?”.

Mẹ và bố quay sang nhìn nhau, và qua cái cách họ trao đổi bằng ánh mắt mình cũng có thể thừa sức đoán được là cả hai đang đùn đẩy cho người kia mở lời trước. *Kìa, anh nói đi – Không, em nói đi.*

Cuối cùng sau một hồi đùn qua đùn lại, bố đành phải chịu thua: “Emm, mẹ và bố có chuyện muốn nói với con. Bố mẹ chọn chỗ này, chứ không phải nhà mình hay nhà con, bởi vì nó mang tính chất trung lập, không thiên vị bên nào hết”.

Nghiêm trọng rồi đây. Tim mình đột nhiên thất lại... Trung lập? Không thiên vị?

Không lẽ... không lẽ... bố mẹ định li dị?

Mình đã biết trước mà. Bố cả tuần đi dạy ở Đại học Yale tận New Haven bỏ mẹ ở nhà thui thủi một mình với hai đứa con gái (và bây giờ chỉ còn lại một đứa, hầu hết thời gian). Lúc bố nhận công việc này, mình đã từng tự hỏi không biết hôn nhân của hai người có vượt qua nổi áp lực của sự chia cắt này không – khi mà cả hai người tính tình cực kỳ mô phạm, đều là giảng viên đại học và có ngoại hình vô cùng hấp dẫn (mình cũng không tài nào lý giải nổi tại sao bố mẹ xinh đẹp là vậy mà có đứa con gái xấu xí như mình).

Haizzz... và giờ thì sự thật đã sáng tỏ. Họ đã không thể vượt qua.

Hay là... lý do tại mình? Tại mình nên cuộc hôn nhân của bố mẹ mới bị lỡ dở thế này? Vụ tai nạn mấy tháng trước của mình cùng hàng loạt những thay đổi bất ngờ sau đó đã khiến cho bố mẹ không thể sống cùng nhau nữa?

“Vấn đề là” – bố nói tiếp – “gần đây bố mẹ có chút không hài lòng với cách hành xử của con...”

Cách hành xử *của mình*? Vậy là mình đoán đúng rồi! Tại *mình*! Bố mẹ ly dị là tại mình!

“Không chỉ cách hành xử của con thôi đâu” – mẹ xen vào – “Điểm trung bình học kỳ này của con cũng trượt dốc thảm hại!”.

“*Điểm* của con á?”.

Lúc bố mẹ gọi hẹn gặp mình (và sau đó đập máy cái rụp) mình đã đoán già đoán non hàng loạt các khả năng có thể xảy ra:

Nào là Robert Stark đang đe dọa và khống chế họ.

Nào là bố mẹ đã phát hiện ra là nhà mình bị người ta lắp máy nghe trộm, giống như căn hộ mà mình và Lulu đang ở đây (chứ không giữa trời Đông giá rét thế này tự dưng lòi nhau ra quán cà phê nói chuyện làm gì cho khổ?).

Hoặc là bố mẹ phát hiện ra Frida bỏ buổi cắm trại bay tới South Carolina tìm mình nên vô cùng giận dữ, bởi xét cho cùng Frida vẫn còn chưa đủ tuổi để bay tới một nơi xa như vậy mà không có sự đồng ý của phụ huynh. Frida kể nó đã bốc phét với đội trưởng đội cắm trại là bay đi thăm bà nội nên mình không việc gì phải lo lắng nhưng vừa nghe xong mình đã đoán ngay sớm muộn gì cũng lòi cái đuôi ra thôi mà.

Hoặc có lẽ bố mẹ sắp ly dị.

Hay ngoại tình.

Nhưng mình chưa bao giờ tính tới tình huống *điểm số ở trường* của mình.

Bố mẹ chọn “một nơi trung lập” thế này chỉ để nói chuyện về *điểm số của mình* sao?

Ông trời đúng là biết đùa người mà! Tính mạng của các bạn mình đang ngàn cân treo sợi tóc. Người chủ cũ của cơ thể mình đang muốn đòi nó lại. Tình yêu của cuộc đời mình vừa phũ phàng đá mình không thương tiếc.

Vậy mà tất cả bố mẹ muốn bàn luận với mình là mấy cái điểm kiểm tra vớ vẩn?

“Sao bố mẹ biết được điểm của con?” – mình hỏi đầy nghi hoặc – “Bố mẹ có phải là người giám hộ của Nikki Howard đâu? Bố mẹ đâu có quyền tiếp cận hồ sơ học bạ của...”

Mẹ rút từ trong túi xách ra một xấp giấy tờ gì đó. Được in ra từ trang web TMZ.com. Ai đó đã xâm nhập được vào hệ thống máy chủ của trường trung học Tribeca Alternative và lấy được điểm số của mình (hay nói đúng hơn là của Nikki) sau đó đem phát tán lên khắp trên mạng.

Đương nhiên, điểm học kỳ này của mình không có gì là đáng tự hào cả.

Tiêu đề của bài báo đó là “*Top Model của nước Mỹ không nằm trong Top học sinh giỏi của lớp*”.

Mình giật lấy tờ giấy trên tay mẹ và đọc.

“Điểm C trừ á” – mình ngây người không dám tin vào mắt mình – “Thầy Greer nở cho con điểm C trừ môn *Thuyết trình trước công chúng* á? Quá đáng!”.

Bố hạ cốc cà phê xuống, nghiêm nghị nhìn mình: “Nào, Emm”.

“Nhưng đúng là thế mà” – mình phẫn nộ kêu lên – “Đó chỉ là môn *Thuyết trình trước công chúng* thôi mà”.

“Mẹ cũng đã nghĩ như thế” – mẹ lấy lại tờ giấy trên tay mình – “Chẳng có lý do gì mà con không thể đạt điểm A môn này. Con chỉ có mỗi việc đứng trước lớp và nói thôi mà. Trước giờ con đâu có gặp khó khăn gì với việc đứng trước đám đông và thuyết trình đâu. Nói đúng hơn là một khi con đã mở máy thì hiếm có ai có thể bắt con im miệng lại được”.

“Kìa Karen” – bố quay sang nhắc nhở mẹ, như vừa nhắc nhở mình – “Anh nghĩ vấn đề không chỉ đơn giản như thế”.

“Đúng thế” – mình cự lại mẹ – “Mẹ cũng phải có lý một chút chứ”. “Thế còn những môn con thường xuyên được điểm tuyệt đối thì sao?” – mẹ hỏi – “Lý do gì mà lần này con chỉ được có C trừ môn Đại số cao cấp? Và D môn tiếng Anh? Chúa ơi, Emerson, tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ của con mà!”.

Mình nhăn mặt: “Con không có nhiều thời gian đọc sách. Đâu phải lỗi tại con”.

Mẹ đắc thắng chỉ vào mặt mình, quay sang nhìn bố: “Đấy nhá! Là con nó nói nhé! Không phải em! Con nó tự nói ra nhé!”.

Mình nhú mày hết nhìn bố lại nhìn mẹ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Gì cơ ạ? Con đã nói gì?”.

“Con... không... có... thời... gian” – mẹ nhấn mạnh từng từ – “Hãy thừa nhận đi, Emerson. Việc học hành của con sút giảm như thế này là do con dành quá nhiều thời gian hội hè, tụ tập”.

“Hội hè?” – mình ngẩn tò te – “Con chưa bao giờ hội hè tụ tập cả. Con làm việc như trâu bò

đến thời gian gặp gỡ bạn bè còn chẳng có!”.

“Ồ vậy thì xem ra con dành hơi quá nhiều thời gian với bạn bè của con rồi thì phải” – mẹ lại mở túi rút ra một tờ giấy khác – “Rất nhiều thời gian là đằng khác”.

Lần này là hình mình trên bìa tờ *Us Weekly* trong chiếc bikini hồng bên bể bơi nhà Brandon. Bên cạnh là Brandon, với một ly trông-có-vẻ-như-ly-cốc-tai trên tay đang cười hớn hở.

Trong khi thực tế đó chỉ là một ly nước ép trái cây và bộ bikini kia thực chất là bộ đồ chạy thể dục buổi sáng của mình.

Nhưng xem ra trong mắt các bậc phụ huynh thì cho dù là thế cũng không chấp nhận được, nhất là mình lại còn lưu lại nhà Brandon cả tuần lễ mà không xin phép bố mẹ lấy một câu.

Bên dưới bức ảnh dễ-gây-hiểu-lầm đó là dòng tít chạy rất to:

Tin nóng s

Nikki và Brandon hàn gắn,

Và ngày càng mặn nồng

Hèn gì bố mẹ nhảy dựng lên như thế...

“Bố mẹ nghe con giải thích đã” – mình nhớ tới lời Lulu khuyên hãy thành thực nói hết sự thật với bố mẹ.

“Con chẳng còn gì để giải thích hết” – mẹ gấp tờ báo lại và cất vào túi – “Chuyện đã rõ ràng quá còn gì. Đúng không anh Daniel?”.

Bố thở dài cái thượt: “Ừm”.

“Khoan đã” – mình hấp tấp nói – “Không phải như bố mẹ nghĩ đâu. Brandon ép con phải đi với anh ta xuống South Carolina. Con không hề muốn một tẹo nào. Và giữa bọn con không có chuyện gì xảy ra cả. Anh ta không phải bạn trai của con. Anh ta và Nikki từng là một cặp thật nhưng giờ chỉ là một phía của anh ta thôi. Anh ta muốn...”.

“Mẹ không muốn nghe” – mẹ lắc đầu quầy quậy, nhất quyết không chịu nhìn vào mặt mình. Sự thật là kể từ sau cuộc phẫu thuật mẹ đã không còn nhìn vào mặt mình khi nói chuyện nữa

rồi – “Mẹ không muốn một chút nào. Tất cả những gì mẹ muốn bây giờ là làm sao cho mọi thứ quay trở lại như xưa và trả lại cho mẹ đứa con gái của mẹ”.

Mẹ làm mình hơi bị tổn thương đấy nhé. Bởi vì *mình* chính là con gái của mẹ mà. Ở bên trong. Mình chưa bao giờ hết là con gái của mẹ. Kể cả khi điểm số ở trường rớt xuống thảm hại thì mình vẫn luôn là con gái của mẹ.

Mẹ nói thế nghĩa là sao? Mẹ chỉ yêu mình khi mình có điểm số ở trường cao và diện mạo bề ngoài thường thường bậc trung thôi à? Không lẽ đấy cũng được gọi là *tiêu chuẩn* cho sự yêu ghét sao?

Mình thật không hiểu.

“Thế còn cảm nhận của con thì sao? Nhưng đấy không phải...” – mình nói.

“Và vì thế” – mẹ cứ coi như mình là người thần không bằng ý – “bố mẹ quyết định sẽ trả tiền cho họ”.

Mình ngồi chết sững người giữa cái quán đang tấp nập người qua lại. Sao bố mẹ nhằm đúng cái quán đông người nhất mà hẹn thế không biết. Bàn nào cũng thấy các blogger và sinh viên Đại học New York đang bận rộn hí hoáy với cái laptop và các thiết bị quay phim đắt tiền (quán Starbucks này vừa khéo lại nằm ngay gần trường Nghệ thuật Tisch và khoa Điện ảnh của Đại học New York), ở mỗi người đều toát ra một phong cách rất riêng và ấn tượng, không ai giống ai: Người đội mũ len tự-đan sùm sụp, người xuyên tai, xỏ mũi khắp mặt, người lại xăm trổ đầy mình...

Có lẽ mình là đứa con gái duy nhất ở đây *không* có hình xăm và khuyên môi, mũi, hay lông mày...

Và mình cũng là đứa con gái duy nhất có hợp đồng người mẫu với một tập đoàn mà mình cá là tất cả mọi người ở đây đều căm ghét...

... vì những lý do rất chính đáng, tất nhiên rồi.

“Ý mẹ là sao?” – mình hỏi mẹ, cố gắng không để mấy blogger và những kẻ đua đòi giống Eli Roth làm cho phân tâm – “Bố mẹ sẽ trả tiền cho họ?”.

“Stark” – mẹ nói – “Bố mẹ hiện chỉ có khoảng 401.000 đô la tiết kiệm. Nhưng bố mẹ sẽ nhặt nhanh gom góp thêm để trả cho họ, để con không phải làm mấy chuyện này nữa. Hiện giờ có thể chưa đủ nhưng khởi đầu cứ thế đã. Con sẽ có thể quay trở lại với cuộc sống ngày xưa của

con, Emm...” – đột nhiên mình như được quay trở lại với thân phận Emm ngày xưa. Mẹ nhào người nắm lấy tay mình – “Bố mẹ sẽ làm mọi cách để kéo con ra khỏi cái hợp đồng ràng buộc đó”.

Mình vẫn tiếp tục ngậy người nhìn bố mẹ. Không hiểu mình hiểu ý mẹ có đúng không nữa. Cá nhân mình thì mình nghĩ là đúng.

Nhưng khổ nỗi ý tưởng đó phi hiện thực tới nỗi mình chỉ mong là mình hiểu sai.

“Ơ...” – mình khẽ rút tay ra khỏi tay mẹ – “Mẹ đang muốn nói là... m sẽ phá vỡ hợp đồng cam kết với Stark và *trả nợ* cho họ á?”.

“Chính xác” – mẹ cũng đã rút tay lại để xuống đùi – “Bố mẹ muốn đưa con ra khỏi đây, Emm ạ. Đáng nhẽ ra ngay từ đầu bố mẹ đã không nên chấp nhận yêu cầu này. Bố mẹ chỉ làm như vậy vì quá sợ hãi và... cũng vì muốn cứu mạng sống cho con. Nhưng giờ bố mẹ lại thấy rằng... có thể... có thể đó là một lựa chọn sai lầm”.

Một lựa chọn sai lầm? Bố mẹ thà để cho mình *chết* còn hơn là để mình làm người mẫu sao?

Mặt mình sốc tới nỗi bố nhìn thấy cũng hơi hoảng, vội vàng trấn an mình: “Ý mẹ con không phải là như vậy. Ý mẹ muốn nói là có lẽ bố mẹ đã sai lầm khi không kiên quyết đàm phán sâu hơn về các điều khoản...”

“Nhưng” – mình cố nhớ lại những gì đã diễn ra tại phòng làm việc của bác sỹ Holcombe vào cái ngày bố mẹ thông báo với mình về bản hợp đồng họ đã ký với tập đoàn Stark đồng ý làm phẫu thuật để cứu mạng mình – “Bố mẹ không thể làm thế. Bố mẹ sẽ mất tất cả”.

“Cũng không hẳn là tất cả” – bố nói đầy vẻ lạc quan – “Bố mẹ vẫn còn đi làm. Và họ cũng không thể tịch thu căn hộ của mẹ con bởi vì nó thuộc quyền sở hữu của trường. Vì thế nhà mình vẫn có chỗ để ở”.

“Nhưng bố mẹ sẽ bị phá sản” – mình phản đối – “Ông luật sư có mặt ở phòng bác sỹ Holcombe hôm đó chẳng phải đã nói bố mẹ sẽ có thể phải ngồi tù nữa!” – đấy là còn chưa muốn nói tới khả năng lão Robert Stark sẽ cho người thủ tiêu bố mẹ trước khi họ kịp làm gì. Nếu mọi chuyện đơn giản như lời bố mẹ nói – chỉ phải trả lại tiền – thì mình đã có thể tự lo liệu được, bằng tiền trong tài khoản của Nikki Howard.

“Mẹ thà” – mẹ nhấp một ngụm cà phê hăng giọng nói – “ngồi tù còn hơn phải chứng kiến con gái mình cứ trượt dốc không phanh thế này, cứ dăm bữa nửa tháng lại thấy có ảnh trên bìa mấy tờ tạp chí lá cải đang cùng đám con trai nhà giàu chơi bời trác táng”.

Mẹ đúng là không có một tẹo lòng tin nào vào con gái mình hết. Sao mẹ có thể nói như thế về đứa con gái rút ruột đẻ ra cơ chứ?

“Khiếp! Mẹ nghĩ là con có quan hệ trai gái với *Brandon Stark*?” – mình tròn tròn mắt nhìn mẹ – “Mẹ ơi là mẹ, không có chuyện đó đâu. Hơn nữa đấy thậm chí không phải là bộ bikini như mẹ nghĩ. Là bộ đồ chạy buổi sáng của con mà. Con thà chết chứ không bao giờ đi quan hệ với một thằng chẳng ra gì như thế”.

Hình như mình đã hơi to tiếng thì phải, thấy cả đám sinh viên Đại học New York quay đầu ra nhìn chằm chằm về phía bàn của mình. Còn đám blogger thì thôi rồi, gõ máy tính điên cuồng kể cho thiên hạ nghe những gì đang mắt thấy tai nghe tại đây – như thể muốn thi xem ai là người “câu” được nhiều view nhất ý.

Nhưng tất cả đều thua xa dân Twitter về khoản tốc độ và độ hot.

Đến mẹ còn nhận ra điều đó, lập tức rít lên với mình: “Emerson! Con nhỏ tiếng xuống có được không hả?”.

“Không, thưa mẹ” – mình bướng bỉnh cãi lại. Nếu mẹ thích chơi nguyên cả tên Emerson với mình thì mình chiều lại thôi. Nhưng tất nhiên giọng mình cũng đã hơi hạ xuống một chút. Dù sao cũng ngượng mà!

“Con nói cho mẹ biết” – mình thì thào – “lý do duy nhất con chịu đi cùng Brandon Stark là bởi vì anh ta đạo nếu không anh ta sẽ mách cho bố anh ta biết phải tìm Nikki Howard thực sự ở đâu”.

Cả bố và mẹ chết sững nhìn mình. Mình cũng đoán hai người sẽ có phản ứng này. Lulu từng khuyên mình “cứ nói toẹt ra sự thật tốt nhất, đỡ mất công đau đầu giấu với chả giếm”.

Nhưng đó là vì bố mẹ cậu ý hầu như chẳng bao giờ chuyện trò với cậu ý. Bố Lulu, một đạo diễn điện ảnh nổi tiếng, chỉ có mỗi một nhiệm vụ là hằng tháng thanh toán các hóa đơn cho cô con gái, còn mẹ Lulu gần như đã bốc hơi khỏi Trái Đất này với tay giáo viên dạy trượt tuyết chắc chỉ trạc tuổi Lulu.

Xét trên một khía cạnh nào đó, Lulu phải nói là cực kỳ may mắn. Mặc dù mình biết câu ấy không ít lần tỏ ra ghen tỵ với gia đình “bình thường” của mình.

Nhưng cậu ấy không thể hiểu nổi cái gia đình bình thường” này đôi lúc cũng khiến mình phát

điên bởi các nguyên tắc và định kiến bất di bất dịch của nó. Chứ ai nhìn vào ảnh bìa của mình trên tờ *Us Weekly* cũng phải trầm trồ khen mình quá xinh và có gu thời trang.

“Thật đấy ạ” – mình khẳng định lại lần nữa – “Nikki Howard thật vẫn còn sống. Chính xác hơn là bộ não của cô ta vẫn còn sống. Và đang ở trong cơ thể một người con gái khác, hiển nhiên rồi”.

Mẹ và bố quay sang nhìn nhau – kiểu trao đổi ngầm mà vợ chồng hoặc các đôi uyên ương sống lâu ngày với nhau vẫn thường làm.

Mình thừa hiểu ánh mắt đó muốn nói gì.

Con mình bị hoang tưởng rồi. Chúng ta lo lắng là đúng.

Bố mẹ không hề tin lời mình.

Cũng khó trách! Lulu nói đúng, đáng ra ngày từ đầu mình nên nói thật với mọi người, thay vì cố gắng tìm mọi cách bảo vệ họ như một bà mẹ đỡ đầu.

“Emm...” – mẹ nói chậm rãi – “Dạo này con đã phải chịu khá nhiều áp lực – điểm số ở trường thì tụt, những người bạn mới không lấy gì làm tốt đẹp lúc nào cũng đeo bám lấy con... Con cũng ý thức được là mình không còn là tấm gương cho em Frida noi theo rồi đúng không?”.

Ôi, mẹ hơi bị nặng lời rồi đấy nhá. Mắt mình rơm rớm nước mắt, lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm. Mình mà không phải là tấm gương tốt cho Frida sao? Frida, đứa luôn chỉ chăm chăm tìm mọi cách hòa mình vào thế giới của đội cổ vũ vô bổ? Ít ra mình còn có việc làm và kiếm ra tiền!

“Bố mẹ nghĩ tốt hơn hết, trước khi em Frida đi cắm trại về con nên đi đâu đó để nghỉ ngơi một thời gian” – mẹ nói – “Một kỳ nghỉ dài ở đâu đó sẽ giúp con tránh xa được những thói hư tật xấu của cái ngành giải trí phức tạp này. Bố và mẹ đang nghĩ... có lẽ một trung tâm phục hồi ở đâu đó gần...”.

Trung tâm phục hồi á? Ý mẹ là *trại cai nghiện*

“Mẹ này...” – mình cắt ngang không để cho mẹ nói tiếp.

Bó tay rồi. Mình cố thể chứ cố nữa cũng vô ích thôi. Căn bản là mẹ không tin tưởng mình.

Hơn nữa bố mẹ cũng sẽ chỉ càng gặp nguy hiểm hơn nếu biết sự thật của vấn đề, rằng *não của Nikki hoàn toàn khỏe mạnh, chính Robert Stark đã sai người sát hại cô ta do cô ta nghe trộm được bí mật về dòng máy tính Stark Quark sắp ra lò kèm theo phần mềm gián điệp cho phép hệ thống máy chủ của Stark Enterprises lấy được toàn bộ thông tin và dữ liệu của người tiêu dùng. Nikki đã tống tiền ông ta nên đã trở thành nạn nhân của một vụ tai nạn được dàn dựng từ trước.*

Mình từ bỏ. Mình nói vậy là đủ rồi.

Việc mình đã không kể sự thật đó với bố mẹ không có nghĩa là mình nói dối bố mẹ.

Chỉ là mình đã không “kể hết” mọi thứ cho họ biết như dự định ban đầu thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bố mẹ cũng có công bằng với mình không? Khi mà tin lấy tin để vào mấy trang báo lá cải viết về mình? Luôn mồm trách mắng mình về chuyện điểm số ở trường trong khi biết thừa mình đang phải chịu nhiều áp lực tới thế nào? Bố mẹ hình như quên mất là mình chỉ vừa mới trải qua một cuộc *ghép não* đầu học kỳ này thôi phải. Đạt được điểm C trừ cũng là may lắm rồi, nếu xét trong hoàn cảnh có 1-0-2 này của mình.

“Con vừa nhớ ra có chút chuyện” – mình với tay lấy cái áo khoác – “Con phải đi đây”.

“Emm” – mẹ vội nắm lấy tay mình, giọng không còn tỏ vẻ cáu gắt, khó chịu như lúc mới tới nữa, thay vào đó là cái giọng thường ngày mẹ vẫn hay gọi mình.

Quá muộn rồi! Mặc dù đó không hẳn là lỗi tại mẹ.

Nhưng nói chung là đã quá muộn rồi.

“Hẹn gặp lại ố mẹ sau nhé” – mình đứng dậy mặc áo cho Cosabella.

Mình quay lại mỉm cười vẫy tay chào bố mẹ, trước khi đẩy cửa ra khỏi quán. Mình nghe thấy tiếng mọi người xì xào với nhau: “Ôi Chúa ơi... là Nikki Howard”.

Và “Kìa... là cô ta đấy!”

Và “Không thể tin nổi! Nikki Howard kìa!”.

Và mình chợt nhận ra mình lại đi lại đúng con đường cũ – đó là: Trốn chạy, mỗi khi gặp phải vấn đề khó khăn, không biết giải quyết ra sao.

Nhưng rút cuộc mình có bao giờ chạy thoát được đâu, việc đâu vẫn cứ hoàn đó.

Nghĩ vậy mình quyết định quay ngược trở lại vào trong quán và đi tới chỗ bàn bố mẹ đang ngồi.

“Con không nói là con không biết ơn những gì bố mẹ lo lắng và muốn làm cho con” – mình từ tốn nói – “Bởi vì đúng là *con* đang gặp khó khăn thật – nhưng không phải là loại vấn đề bố mẹ nghĩ. Con không chơi thuốc hay những thứ tương tự, cái đó thì bố mẹ yên tâm. Con biết bố mẹ không tin con nhưng con chỉ xin bố mẹ tin con một lần này thôi và hãy tin rằng con không hề làm gì trái với những điều bố mẹ đã dạy con lâu nay. Mong bố mẹ đừng làm những việc như là tới gặp ông Stark và đòi trả tiền hợp đồng thay cho con... ít nhất là trong thời điểm này. Hành động đó sẽ... là... một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng”.

Bố thẳng thốt nhìn mình đầy lo lắng.

“Emerson” – bố hầu như rất ít khi gọi đầy đủ tên mình ra như thế này. Trừ những lúc quan trọng. Cực cực kỳ luôn – “Có chuyện gì thế con?”.

“Con không thể nói được” – mình nói – “Con chỉ xin bố mẹ cho con thêm vài ngày nữa. Và hãy tin tưởng con. Bố mẹ có thể làm thế không?”.

Mẹ mở mồm ra – định tranh luận, mình đoán là thế.

Nhưng trước khi mẹ kịp nói lời nào bố đã nhoài người tới nắm lấy tay mình.

“Chắc chắn rồi” – bố khẽ bóp tay mình một cái và ngược lên mỉm cười khích lệ mình – “Bố mẹ có thể chứ”.

Mẹ giật mình quay sang nhìn bố một hồi, trước khi quay ra gật đầu gượng cười với mình.

Mặc dù hơi gượng ép một chút nhưng cũng là có cười.

“Chắc chắn rồi, Emm” – mẹ nói.

Mình nhặt lấy tờ *Us Weekly* trên bàn.

“Mẹ ơi” – mình giơ tờ báo lên – “Con biết hỏi câu hỏi này hơi ngu nhưng... mẹ có thấy con trong bức ảnh này xinh không?”.

“Xinh á?” – mẹ ngấn người ra.

“Vâng” – mình gật đầu – “Xinh ý ạ”.

“Con...” – mẹ ngập ngừng trả lời – “trông giống Nikki Howard”.

“Con biết” – mình nghiêng răng kèn kẹt – “Nhưng mẹ có thấy con *xinh* không?”.

“Xinh” – mẹ tuôn ra một tràng – “là một khái niệm mang tính gia trưởng, được thiết kế nhằm khiến cho phụ nữ chúng ta luôn cảm thấy kém cỏi, mất tự tin trừ phi đạt được một số tiêu chuẩn nhất định do ngành công nghiệp thời trang và sắc đẹp, mà người nắm quyền sinh quyền sát chủ yếu là nam giới, đặt ra. Con hiểu điều đó mà, Emm. Mẹ đã dạy con và Frida mãi rồi”.

“Vâng” – mình đặt bức ảnh xuống bàn – “Con biết. Vấn đề là thế đấy”.

Nói rồi mình quay lưng bước ra khỏi quán.

MƯỜI HAI

Ôi, có ngày nào tệ hơn ngày hôm nay không hả giờ?

Một ngày đúng là không thể thảm hơn! Đầu tiên là bị bạn trai đá cho cái veo (mặc dù chính xác là chuyện xảy ra vào nửa đêm hôm qua).

Sau đó là bắt cóc con trai của một tỷ phú hàng đầu nước Mỹ.

Và giờ bị bố mẹ chụp cho cái tội nghiện ngập.

Tuyệt vời!

Tại sao mẹ không thể đơn giản khen mình với Frida xinh lấy một lần? Chuyện đó khó đến thế sao? Mà cái khái niệm mang tính gia trưởng nhảm nhí kia là gì thế? Mẹ vẫn thường xuyên trầm trồ khen mấy con chim bồ câu xinh đẹp, đáng yêu đấy thôi. Hay cái tấm rèm cửa mới thay trong phòng khách mẹ cũng không ngớt lời khen lấy khen để còn gì.

Tại sao mẹ không thể mở miệng khen con gái mình xinh đẹp dù chỉ một câu? Tại sao bọn mình không thể vừa mạnh mẽ, độc lập vừa xinh đẹp?

Mình đang loay hoay mở ô – tuyệt, đến cái ô cũng muốn trêu ngươi mình – thì nhìn thấy người đó. Anh ta mặc áo khoác đen, đang đứng bên phía đường đối diện.

Mình nhận ra ngay, bởi vì anh ta không hề di chuyển.

Giữa cái đất New York này (hay nói chính xác hơn là giữa Greenwich Village này), nơi hàng dòng người đang liên tục di chuyển chỉ có mỗi mình và người đó là đang đứng yên, không hề nhúc nhích – thử hỏi như thế có thể không chú ý được không.

Anh ta đang lặng im quan sát, như thể chờ xem mình tiếp sau đây sẽ đi về hướng nào.

Và khi mình ngược mắt nhìn sang đường, anh ta vội vã cúi xuống giả vờ bấm điện thoại. Đầu mình cũng không để ý lắm đâu, vì còn đang vật lộn với cái ô.

Nhưng rồi một điều gì đó khiến mình phải ngẩng đầu lên nhìn lại.

Chiếc quần của anh ta.

Và mình chợt hiểu.

Đơn giản chỉ có vậy, mình chợt hiểu ra là anh ta không phải tình cờ đang đợi ai đó ngoài cửa tiệm. Anh ta đang chờ mình.

Anh ta đang theo dõi *mình*.

Nhưng không phải kiểu theo dõi của một fan hâm mộ cuồng nhiệt. Trước đây mình đã từng gặp không ít kiểu fan cuồng đó rồi (và phải nhờ tới nhóm bảo vệ của Stark giải vây đấy) nên mình biết rất rõ. Họ trông khác hẳn.

Thứ nhất, họ không ăn diện chảnh chu. Người đàn ông kia ăn mặc siêu lịch sự, nhất là gấu quần được là ly thẳng tắp, thường chỉ thấy ở các tiệm giặt khô cao cấp thôi. Chưa kể giày da đen bóng lộn.

Mấy fan cuồng mình gặp chỉ mặc quần cộc, đi giày thể thao và chắc chắn là không bao giờ mang quần áo đi giặt là khô rồi.

Người đứng góc bên đường kia trông giống một tay an ninh của tập đoàn Stark hơn là một fan cuồng.

Đột nhiên mình thấy lạnh hết cả xương sống, mà mình biết lý do không phải vì thời tiết.

Chính chiếc quần âu màu đen được may đo là lượt cẩn thận kia đã tố cáo anh ta.

Mình có đuôi bám theo. Một cái đuôi do người của Stark Enterprise phái tới.

Và anh ta không hề biết là mình biết.

Cả hai bọn mình cứ đứng đối diện với nhau như thế trên phố. Không đời nào mình có thể cắt khỏi cái đuôi này để tới nhàăm ba mẹ con anh Steven như dự định ban đầu.

Điều kỳ lạ là người đầu tiên mình muốn gọi ngay lúc đó là Christopher. Christopher, chứ

không phải ai khác! Người thậm chí không buồn nói chuyện với mình! Việc gì mình phải gọi cho *cậu ấy*?

Mà gọi cho cậu ấy thì được tích sự gì? Cậu ấy không biết chừng có khi lại đập máy ngay khi nghe thấy giọng mình ý chứ. Cậu ấy từng tới nhà Brandon giải cứu mình không có nghĩa cậu ấy sẽ phi tới đây giải cứu mình thêm lần thứ hai.

Hơn nữa, mình cũng làm gì tới mức cần phải cầu cứu ai. Mình là một đứa con gái mạnh mẽ và độc lập cơ mà (theo lời mẹ mình. Và không hề xinh đẹp. Nhớ chưa? *Không hề xinh đẹp. Xinh đẹp chỉ là một khái niệm mang tính gia trưởng*). Mình hoàn toàn có thể tự giải quyết vụ này.

Nhưng... bằng cách nào?

Đột nhiên mình nhớ tới Lulu. Mình cần phải gọi cho Lulu và nhắc cậu ấy đừng tới nhà anh Gabriel. Phòng trường hợp bọn họ cũng đang theo dõi cậu ấy.

Cuối cùng mình cũng mở được cái ô ra và dùng nó che không cho gã quần-âu-đen thấy mình đang gọi điện. Mình rút cái điện thoại không phải hiệu Stark ra và quay số gọi Lulu.

Ngay ở tiếng chuông thứ hai, cậu ấy đã nhắc máy.

“Ê, mình đây” – mình lập cập nói, môi tê dại vì lạnh – “Đừng tới đó nhé”.

“Tới đâu cơ?” – Lulu hỏi.

“Tới nơi mà cậu nói là cậu sẽ tới ý”.

Mình cố tình nói tránh đi như vậy không phải vì sợ điện thoại mình bị ai đó nghe lén nhưng nhà mình và Lulu thì có thể lắm. Bọn mình đã bỏ không nhà suốt gần cả tuần còn gì. Ai mà biết được trong lúc bọn mình vắng nhà họ đã lên vào đó làm những gì? Mình quên bém đi mất đấy. Biết đâu họ đã tự ngắt cái máy nhiễu sóng của anh Steven thì sao. Mình chủ quan không kiểm tra lúc nãy khi vừa về đến nhà. Không biết mình hay Lulu có nói gì về chuyện giấu Nikki và gia đình của cô ta ở đâu không nhỉ? Phải nghĩ lại mới được.

Hình như là có.

“Mình đang bị theo dõi” – mình nói.

Nghe cứ như phim trinh thám ý nhỉ. Mình nắm chặt cái dây cổ của Cosabella. Cô nhóc này giờ cứ hít hà liên tục xuống mặt đường hy vọng có ai đó thương tình đánh rơi ít bánh mỳ hay hot dog.

“Thế á?” – giọng Lulu đầy phấn khích – “Ôi Chúa ơi, cứ như phim Bourne ý nhỉ. Và cậu giống như Julia Stiles! Chị ý siêu xinh ý. Mà cậu đang ở đâu thế?”.

“Astor Place” – mình đi rất nhanh ngược khỏi quán Starbucks và nhà của mình, cố dụ gã quần-âu-đen tránh khỏi người thân của mình càng xa càng tốt. Mặc dù cũng hơi thừa, bởi phía Stark biết thừa bố mẹ mình và mình sống ở đâu – “Chúng ta cần đảm bảo là bạn bè của chúng ta được an toàn ở nơi mà chúng ta đã đưa họ tới”.

“Chắc chắn rồi” – Lulu nói – “Cứ để mình”.

“*Một cách kín đáo*” – mình nói.

“Mình có thể kín đáo mà” – Lulu giãy nảy lên.

“Mình...” – mình không dám quay đầu lại nhìn ra phía sau để xem gã quần-âu-đen có đang bám theo mình không. Nhưng mình nghĩ là có bởi vì không còn thấy bóng anh ta ở phía bên kia đường nữa rồi – “Mình không biết phải làm gì nữa. Với cái đuôi”.

“À, à mình biết” – Lulu hấp tấp nói, như thể sợ mình nói tranh mất. Thề là nghe giọng cậu ấy lúc này phấn khích không khác gì đang chơi game – “Gọi cho Christopher”.

“*Hả?*” – mình đứng khựng lại – “Cậu điên à?” – mình cũng không biết tại sao mình lại nói Lulu như vậy bởi khi này chính mình cũng đã nảy ra ý tưởng đó còn gì – “Tại sao mình lại phải làm thế?”.

Lulu thở dài cái thượt và

“Bọn mình vừa mới nói chuyện tức thì mà cậu đã quên ngay được rồi à?” – Lulu nói – “Cậu phải cho cậu ấy cơ hội cảm thấy mình quan trọng và cần thiết với cậu”.

“Chịu thôi, mình không thể” – mình sải bước đi thật nhanh làm Cosabella luýnh quính chạy theo – “Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ cậu ấy bị người ta làm hại thì sao? Mình sẽ không thể tha thứ cho bản thân. Mình sẽ ân hận suốt đời mất”.

Mình không dám thú nhận với Lulu rằng lý do mình không muốn gọi cho Christopher thực ra

là vì mình sợ cậu ý sẽ dập máy khi nghe thấy giọng mình, và mình sẽ chết mất nếu bị cậu ấy từ chối thêm một lần nữa.

“Thế nhờ *cậu* có chuyện gì thì sao?” – Lulu phản bác lại – “Thử hỏi Christopher sẽ còn tự trách bản thân nhiều đến thế nào? Không chừng cậu ấy sẽ chế tạo ra một cỗ máy hút sạch toàn bộ năng lượng Mặt Trời, khiến cho nhân loại chết dần chết mòn trong băng tuyết và giá rét. Trái Đất quay trở lại về thời kỳ băng hà và nhân loại bị diệt vong hoàn toàn. Tất cả sẽ là lỗi của cậu chỉ vì cậu không chịu gọi điện cầu cứu cậu ấy”.

“Ồi Chúa ơi, cậu ăn quá nhiều kem tươi rồi đấy” – mình ngao ngán thốt lên.

“Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ” – Lulu cãi chày cãi cối – “Mình từng xem trên phim rồi. Thôi *gọi cho cậu ấy đi*”.

“Được rồi” – mình hứa cho xong chuyện chứ sẽ không đòi nào mình gọi cho Christopher đâu – “Mà Lulu này, cẩn thận với những gì cậu nói khi ở trong nhà đấy nhé. Mình nghĩ có thể nó lại bị đặt máy nghe lén đấy”.

“Mình lúc nào chẳng cẩn thận” – giọng cô nàng có vẻ khó chịu – “Mình cực giỏi với mấy thứ công nghệ theo dõi kiểu đó. Mình từng thuê hẳn cả một cái máy bay và giúp Christopher giải cứu cậu mà không để ai phát hiện ra còn gì. Quên à?”.

“Ừm, cảm ơn cậu” – mình đúng là bó tay toàn tập với cô bạn tâm hồn treo ngược cành khế này rồi.

Mình cứ đi thôi mà không biết phải đi đâu v

Mình rút điện thoại ra bấm số... nhưng không phải cho Christopher.

“Em không còn ghét anh nữa?” – Brandon nhắc máy hỏi.

“Hả?” – mình bối rối không hiểu.

“Thì em đang gọi cho anh đấy thôi” – Brandon nói – “Vì thế anh đoán là em không còn ghét anh nữa. Có phải em muốn rủ anh đi chơi không? Tối nay anh rảnh đấy. Chính xác hơn là anh có kế hoạch rồi nhưng hoàn toàn có thể hủy. Vì em”.

Chúa ơi, tay Brandon này đúng là hết thuốc chữa rồi.

“Brandon, anh bắt cóc tôi. Sau đó khiến cho người tôi yêu nhất trên đời này quay ra trở mặt với tôi. Thử hỏi tôi sẽ căm ghét anh tới mức nào?”.

“Thế...” – Brandon tần ngần nói – “nghĩa là em không muốn đi chơi với anh tối nay đúng không?”.

Mình nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, không dám tin Brandon có thể thốt ra được những câu vừa rồi. Đúng là một gã đầu đất!

“Không. Tôi không muốn đi chơi với anh tối nay. Tôi gọi chỉ để hỏi tại sao người của Stark lại theo dõi tôi?”.

“Làm sao anh biết được?” – Brandon hỏi – “Có thể vì em quá đáng giá với công ty và họ muốn đảm bảo sự an toàn cho em, không muốn để em bị tổn hại bởi đám fan cuồng hoặc mấy tay paparazzi. Bởi vì giờ ai cũng tưởng em đang hẹn hò với anh. Trong khi thực tế là không phải. Có lẽ em cũng nên cân nhắc lại đi. Có vệ sỹ riêng đi theo bảo vệ mới chỉ là một trong những lợi thế khi trở thành người phụ nữ của Brandon Stark này thôi. Oái, không phải chỗ đó”.

Mình lại nhìn vào điện thoại, lần này không hiểu sòng có vấn đề hay không: “Anh *đang* làm gì thế?”.

“Anh đang đi mát-xa” – Brandon nói – “Bị đánh cho bất tỉnh rồi trôi ngổn cả đoạn đường từ đó về đây em tưởng là không đau à. Em và bạn em hơi bị mạnh tay đấy. Em không muốn hẹn hò với anh thì thôi. Còn gì nữa không? Anh đang hơi bận”.

“Nếu nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ không cho đám fan và paparazzi quấy rầy, làm phiền tôi” – mình nói – “thì anh ta đâu cần phải tránh không để cho tôi phát hiện ra như thế?”.

“Ồ” – giọng Brandon đột nhiên khác hẳn – “Vậy thì lại khác à nha. Này, em không nghĩ là bố anh...”

“Tôi chẳng biết phải nghĩ sao nữa” – mình thở dài – “Nhưng tôi có nghĩ là bố anh đang theo dõi tôi không á? Anh nói cho tôi biết đi”.

“Đừng cuống” – Brandon trấn an mình – “Bố anh không hề nói gì với anh về chuyện này. Anh dám chắc là ông ấy không biết gì đâu. Hay là em và đám bạn em đã phát hiện ra chuyện gì?”.

Mình cười phá lên: “Ha... Anh nghĩ tôi sẽ kể cho anh biết chắc? Khi nào tôi sẵn sàng cho anh tham gia vào chuyện này, Brandon, anh sẽ biết. Như thế là tôi vẫn còn tử tế chán rồi, nếu so với

cách anh đối xử với tôi”.

Nói rồi mình đập máy.

Tay mình run lập cập trong chiếc găng da lót lông cừu... vừa quay số của Christopher. Mình có còn sự lựa chọn nào khác đâu? Mình không biết phải đi đâu và thú thực là mình đang rất sợ. Christopher sẽ biết phải làm gì.

Mình gọi mà không dám chắc là cậu ấy có chịu nhấc máy hay không nữa. Sau những gì xảy ra giữa hai bọn mình – cậu ấy hầu như không thèm nhìn mình lấy một lần lúc chia tay ở sân bay – mình e là cậu ấy sẽ cho nó vào hộp thư thoại mất.

Nhưng thần kỳ thay, cậu ấy đã nhấc máy: “Alô?”.

“Christopher à?” – mình hy vọng giọng mình không đến nỗi hoảng sợ và run rẩy lắm.

“Có gì thế Emm?” – Christopher hỏi. Cậu ấy không có vẻ gì là bất ngờ khi thấy mình gọi. Mà nghe kiểu... cam chịu.

B của mình – bạn trai cũ – tỏ ra cam chịu khi nghe giọng mình. Bởi vì cậu ấy coi mình giống như đám “nữ hoàng kịch nghệ” ở trường sao? Trước giờ mình vốn rất dị ứng với mấy kiểm tiểu thư liễu yếu đào tơ đó. *Ôi Jason, tớ không mở được khóa tủ đựng đồ... Tớ biết, tớ đã thử vặn sang phải, sau đó sang trái nhưng vẫn không được. Tớ đoán là vì sức tớ không đủ mạnh. Cậu có thể giúp tớ được không? Làm ơn đi? Tuyệt quá. Cảm ơn cậu. Uầy, Jason, cậu thật khỏe...*

Chẳng nhẽ giờ mình là loại con gái đấy?

Mình rút túi giấy trong túi ra, tranh thủ vừa dọn “đồ” của Cosabella thải ra trên phố vừa ngó ra đằng sau xem gã quần-âu-đen còn bám theo mình không. Và y như rằng, thấy anh ta đang nấp sau hàng rào, giả vờ nhẩn tin cho ai đó.

“Mình đang bị theo dõi” – mình thì thào với Christopher.

“Mình chẳng nghe thấy gì cả” – cậu ấy nói.

“Mình đang bị theo dõi” – mình nói to hơn một chút.

“Cậu đang ở đâu?” – Christopher hỏi ngay.

Chứ không phải *Thế cậu muốn mình làm gì? Hay là Mình đã bảo rồi, mình không muốn dính dáng gì tới chuyện này nữa.*

Ngạc nhiên – và có phần nhẹ nhõm – mình trả lời: “Mình đang ở trên đường Broadway”.

“Mình cũng đang cách đó không xa lắm” – Christopher nói – “Hãy đi về hướng quảng trường Union đi. Mình sẽ gặp cậu ở đấy” – giọng cậu ấy nghe rất hiền hòa, không một chút cáu giận. Hình như cậu ấy cũng đang ở trên phố bởi vì mình nghe thấy có tiếng xe cộ và còi xe – “Hắn ta bám theo cậu bao lâu rồi?”.

“Không biết nữa” – mình nói – “Khoảng 4 con phố. Mình vừa đi uống cà phê với bố mẹ mình và phát hiện ra anh ta lúc vừa bước ra khỏi tiệm. Mình chỉ biết là anh ta theo dõi mình bắt đầu từ lúc đó”.

“Trông anh ta thế nào

“Cao” – mình vừa nói vừa đi về hướng quảng trường Union như lời Christopher dặn – “Anh ta cũng đứng lại mỗi khi mình đứng lại và giả vờ nhìn tin cho ai đó”.

“Anh ta ăn mặc như thế nào?”.

“Áo khoác dài, quần âu đen là ly thẳng tắp – đó cũng là lý do tại sao mình phát hiện ra anh ta. Mình dám chắc anh ta là người của Stark”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì cái quần âu. Được là lượt cực kỳ cẩn thận”.

“Quần của anh ta được là lượt cẩn thật” – Christopher nhắc lại như thể muốn chế nhạo mình đang bị hoang tưởng. Hôm nay hình như là ngày mọi người đều cho rằng mình có vấn đề về thần kinh thì phải.

“Thật mà, Christopher” – mình nói – “Gã đó là nhân viên an ninh của Stark mà, không phải fan của Nikki Howard đâu. Tại sao người của Stark lại theo dõi mình?”.

“Cái đó cậu phải hỏi bạn trai của cậu, Brandon Stark chứ?” – Christopher trả lời.

“Ôi giờ” – mình vờ như không để ý tới câu mỉa mai đầy tổn thương vừa rồi của Christopher, mặc dù mình cũng vừa gọi cho Brandon chỉ vài phút trước thật – “Mình đã nói với cậu rồi,

Brandon ép mình phải...”.

“Thôi khỏi, Watts, chuyện đó mình nghe quen rồi. OK, mình thấy cậu rồi” – Christopher nói.

“Hả?” – mình giật bắn cả mình, tí nữa thì rơi cả cái ô xuống đất – “Cậu thấy mình á? Làm sao có thể...”

Đúng lúc đó Christopher không hiểu từ đâu xuất hiện ngay trước mặt mình, vòng tay ôm lấy eo mình.

“Chào em yêu” – và rồi cậu ấy hôn lên má mình – “Vừa

Mình sốc toàn tập! Mỗi câu ấy thật ấm. Cậu ấy còn đang vòng tay ôm mình nữa.

Cảm giác thật đúng như đang ở trên thiên đường.

Nhất là khi mình không bao giờ nghĩ có ngày lại được cậu ấy ôm vào lòng như thế này nữa.

“Anh mua vé rồi đây” – Christopher hăng giọng nói rất to, như cố ý muốn để ai đó nghe thấy thì phải.

Thì ra tất cả những cử chỉ âu yếm, ngọt ngào này là để cho gã quần-âu-đen xem, chứ không phải là mình. Làm quái gì có cái vé nào?

“Tuyệt” – mình hòa theo màn kịch của Christopher. Trên tay cậu ấy là cái túi mua hàng của tiệm truyện tranh Forbidden Planet gần đó. Mình chợt nhớ ra là Christopher có đăng ký hòm thư ở đây, chuyên để nhận truyện tranh mà cậu ấy đặt hằng tháng. Chắc vừa nãy mình gọi đúng lúc cậu ấy đang tới lấy truyện.

“Đi nào” – tay cậu ấy vẫn vòng qua eo mình. Cảm giác thật là tuyệt, giá như cứ được mãi như thế này.

Đáng buồn là cậu ấy hành động như vậy không phải vì vẫn còn tình cảm với mình. Cậu ấy chỉ là nể tình xưa nghĩa cũ mà giúp thôi.

Lulu đã sai: Cái kế khiến-cho-bọn-con-traai-nghĩ-rằng-mình-cần-tới-họ chẳng hề có tác dụng gì ở đây hết.

Trừ việc chỉ càng khiến cho mình muốn cậu ấy hơn.

“Ừm” – mình gật đầu. Mình cũng không hiểu màn kịch này rồi sẽ đi tới đâu. Giờ gã quần-âu-đen đang đứng cách đó không xa phía bên kia đường giả vờ nhấn tin sẽ bám theo cả hai đứa bọn mình.

Mình cứ tưởng là thế...

... Ai dè đột nhiên Christopher buông tay ra khỏi eo mình, nhìn chăm chăm về phía gã quần-âu-đen và quát lên: “Anh kia. Này, *anh kia!*”.

MƯỜI BA

Gã quần-âu-đen giật mình ngẩng lên sau đó ngoái cổ nhìn ra đằng sau xem có phải Christopher đang gọi ai khác không.

“Tôi đang nói chuyện với anh đấy” – Christopher quát, lừ lừ đi thẳng sang đường và khề đẩy vai anh ta – “Có phải anh đang theo dõi bạn gái tôi không?”.

Ừay, Christopher dám mặt đối mặt to tiếng với nhân viên an ninh của Stark.

Cậu ấy còn gọi mình là bạn gái của cậu ấy nữa chứ.

Tim mình đập thình thịch như muốn rút ra ngoài.

Gã quần-âu-đen rõ ràng *không hề* thích bị Christopher gọi ầm lên giữa phố như thế một chút nào. Anh ta cất điện thoại vào túi, điềm tĩnh nói: “Tôi không biết cậu là ai. Hãy bỏ tay cậu ra khỏi vai tôi ngay”.

“Anh không biết tôi là ai?” – Christopher vẫn không hề hạ giọng, khiến cho mọi người đi đường tò mò đứng lại xem – “Hành động của anh lại chứng tỏ kiểu ngược lại đấy. Hoặc chí ít là anh biết bạn gái tôi, Nikki Howard. Bởi anh đi theo cô ấy suốt bốn con phố này giờ còn gì”.

Cậu ấy lại nhắc lại lần nữa kìa! *Bạn gái!* Mình nghe rất rõ.

Ngay khi Christopher nói hai từ *Nikki Howard*, lập tức mọi người bắt đầu chú ý hơn hẳn. Họ đi chậm lại hoặc thậm chí là đứng lại nghe ngóng và quan sát. Một anh chàng đô con đang dỡ hàng từ xe tải xuống gần đó nghe thấy vậy lập tức lao tới trước mặt gã quần-âu-đen.

“Này” – anh chàng đô con nói – “Có thật thế không? Anh này bám theo Nikki Howard đấy hả?”

Gã quần-âu-đen lập tức nhón nhác nhìn xung quanh, như thể muốn tìm đường thoát thân... trước khi thò tay vào trong áo khoác – không phải để tìm điện thoại bởi mình thấy rõ ràng lúc này anh ta cất nó vào cái túi bên ngoài.

Từ vị trí mình đứng, có thể nhìn thấy rõ anh ta đang rút ra...

... một khẩu súng lục. Được dắt cẩn thận bên hông.

Mình há hốc mồm kinh hãi, hai tay bấu chặt lấy Christopher. Tim mình như muốn ngừng đập, không dám tin vào những gì đang diễn ra.

Một khẩu súng! Anh ta có súng! Anh ta nhất định bắn bọn mình!

Nhưng ngoài Christopher và anh chàng đô con ra, còn có cả đám đông làm nhân chứng, làm sao anh ta dám? Sau khi cân nhắc một hồi, anh ta liền rút tay lại, không rút súng ra nữa.

Mình tiếp tục bám chặt lấy tay Christopher, mặt mày tái xanh tái mét. Một khẩu súng! Anh ta có súng! Anh ta đã định bắn bọn mình!

“Anh chơi như thế là không đẹp rồi” – anh chàng đô con chỉ tay vào gã quần-âu-đen. Đúng là điếc không sợ súng mà! – “Ở đây bọn này tôn trọng sự riêng tư của người nổi tiếng!”.

“Đúng thế” – Christopher gật gù tán thành – “Tất cả mọi người đều như vậy”.

Gã quần-âu-đen trông có vẻ mất bình tĩnh.

Nhưng anh ta sẽ không dám nổ súng bừa bãi đâu. Trừ phi anh ta bị bệnh tâm thần. Bởi vì càng lúc đám đông hiếu kỳ đứng lại xem càng nhiều.

Hơn nữa Robert Stark chẳng dại gì đi thuê một kẻ tâm thần vào đội nhân viên an ninh của mình.

“Tôi không hề theo dõi cô ấy” – anh ta phân trần với cả Christopher và anh chàng bốc vác tốt bụng kia – “Chúng tôi chỉ tình cờ đi chung một hướng thôi”.

“Vậy anh đi tiếp đường của anh đi

“Có thể tôi sẽ đi” – gã quần-âu-đen cau mày nói – “Có thể”.

Nhưng anh ta vẫn đứng ì một chỗ, không nhúc nhích.

“Mời anh” – Christopher chìa tay ra dẹp đường – “Nếu anh đang vội đến vậy”.

“Đúng thế” – anh kia hòa theo – “Đi đi, sao anh không đi thế?”.

Gã quần-âu-đen nhìn bọn mình đầy khó chịu trước khi miễn cưỡng bước đi. Mình nhìn theo mà trong lòng cầu mong anh ta sẽ không quay đầu lại và xả súng bắn bọn mình.

“Nhanh nữa lên” – anh chàng đô con ra lệnh.

Gã kia không còn cách nào khác đành rảo bước thật nhanh đi về phía quảng trường Union. Không một lần nhìn lại.

“Cảm ơn rất rất nhiều” – mình thở phào nhẹ nhõm, tay đã dần nói lỏng ra khỏi tay Christopher. Mấy đầu ngón tay của mình tê dại vì tội bấu rỗ chặt vào tay cậu ấy nãy giờ. Mình mà còn thể không hiểu tay Christopher đau tới mức nào nhỉ?

Nhưng cậu ấy không hề phàn nàn lấy một lời.

“Không có gì” – anh chàng tốt bụng kia xua tay – “Chúng ta không thể để người ngoài tới quấy rối các ngôi sao của mình được. Đó là sự khác biệt giữa New York và L.A. Ở đây mọi người có thể tự do dạo phố mà không sợ bị người khác làm phiền. À, tôi có đứa cháu gái cũng xinh đẹp và tài năng không kém gì cô đâu, tôi nghĩ tương lai nó cũng sẽ trở thành một siêu sao giống như cô cho mà xem. Cô có phiền ký tặng cho tôi một tấm không? Để làm động lực cho con bé ý mà”.

“Tất nhiên rồi ạ” – mình hào hứng nhận lời – “Em rất sẵn lòng. Tên của em ý là gì ạ?”. Anh ta nói tên cô bé là Helen Thomaidēs và mình đã ký kèm theo lời đề tặng *Thân tặng Helen, hãy phấn đấu trở thành một ngôi sao nhé. Cố lên! Nikki Howard*.

Ngay sau đó mọi người lũ lượt xếp hàng tít tít chữ ký của mình. Không hiểu họ kiểm ra được bút ở đâu nhanh thế không biết, chỉ biết là mình ký không ngừng nghỉ lên các loại hóa đơn, tờ rơi, giấy nháp... thậm chí cả cổ tay và lòng bàn tay của ai đó.

Trong lúc ký tặng mình vẫn không quên đảo mắt theo dõi mọi động tĩnh xung quanh. Cái gã bám theo mình đâu rồi? Có thực là anh ta đã từ bỏ ý định đó rồi không? Christopher đâu? Không lẽ cậu ấy cũng bỏ đi rồi? Hay là cậu ấy vẫn đang ở đâu đó quanh đây?

Đột nhiên, mình thấy có một bàn tay khoác lấy tay mình. Mình hoảng hồn ngược mắt nhìn lên. Ơn Chúa, là Christopher, chứ không phải gã quần-âu-đen. Cậu ấy giúp mình bế Cosabella lên trước khi bị đám đông kia giẫm bẹp. Christopher thì thầm gọi mình: “Nikki ơi, mình nghĩ đến lúc rồi khỏi đây rồi”.

Mình nhìn sang đường và thấy cậu ấy đã gọi sẵn taxi từ bao giờ rồi.

Christopher đang giúp mình trốn chạy sao? Sau khi tuyên bố hung hồn là không muốn dính dáng gì tới chuyện này?

Một cảm giác ấm áp khôn tả tràn ngập trong lòng mình, còn hơn cả khi cậu ấy ôm mình lúc này.

“Ôi” – mình quay sang nói với mấy người hâm mộ – “Xin lỗi mọi người. Tôi phải đi đây”.

“Chị tới phòng tập ạ?” – cô bé vừa xin mình ký lên cổ tay hỏi.

“Hay là đi chụp hình? – một người khác xen vào.

“Vâng” – mình trả lời tuốt một lượt. Việc gì phải nói với họ sự thật làm gì? Sự thật sẽ chỉ khiến họ thất vọng thôi – “Xin lỗi mọi người! Cảm ơn rất nhiều! Tôi yêu các bạn!” – mình làm đông tác hôn gió giống như các ngôi sao điện ảnh vẫn thường làm trên TV và chạy một mạch ra taxi, chui tọt vào trong, dành chỗ cho Christopher. Cậu ấy nhoài người vào đưa Cosabella cho mình.

“Đi với mình đi” – mình gần như van xin Christopher. Cậu ấy rõ ràng không hề có ý định đi cùng mình. Sau tất cả những gì vừa làm cho mình.

“Em” – Christopher cúi thấp đầu xuống dòm vào trong xe nhìn mình.

“Christopher” – mình nài nỉ – “Anh ta có súng...”

“Mình biết – Christopher ngó ra đằng sau – “Chính vì thế cậu phải rời khỏi đây *ngay lập tức*”.

Cậu ấy biết? Ngay giờ cậu ấy biết anh ta có súng, vậy mà vẫn tỏ ra bình tĩnh như vậy? Cậu ấy dám đẩy vai một gã dắt súng bên mình? Không thể tin được. Và cậu ấy mạo hiểm như thế vì mình. Trong khi vẫn tuyên bố là không còn chút tình cảm gì với mình. Không còn gì ngoài sự khinh miệt.

Có lẽ những gì cậu ấy nói và những gì cậu ấy thực sự cảm nhận hoàn toàn không giống nhau. Mình có nên hy vọng không?

“Mình rất lo cho *cậu*” – mình nói. Một số người đi đường thấy đám đông tụ tập cũng hiếu kỳ

dừng lại ngó nghiêng xem người ngồi trong taxi là ai.

“Cậu đi đi” – Christopher giục – “Anh ta có thể đã bắt taxi và quay lại đây...”.

“Cậu lên xe đi mà” – mình năn nỉ – “Mình cần cậu”.

Chẳng liên quan gì tới mình, Christopher hoàn toàn có thể nói như thế, cậu mới là người có vấn đề. Không phải mình.

Nhưng cậu ấy đã không nói.

Lulu đã đúng: Đôi khi thứ bọn con trai cần chỉ là cảm giác được-cần-tới. Không phải tất cả mọi nơi mọi lúc. Bởi nếu không sẽ lại biến thành một Whitney Robertson thứ hai, suốt ngày mè nheo và yếu đuối.

Nhưng thỉnh thoảng, bạn cũng nên ngừng lại và nói với người khác rằng mình cần họ và để họ giúp đỡ mình.

Kể cả với anh chàng mà bạn để mắt tới.

Christopher chui vào trong taxi, anh mình và đóng cửa lại.

Nhưng cậu ấy cũng không hề tỏ ra mừng rỡ hay phấn khích về điều đó.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” – cậu ấy hỏi.

“Mình đã định sẽ tới nhà anh Gabriel” – mình hào hứng nói – “Mình nghĩ... à mà mình cũng chẳng biết nữa. Nhưng mình chỉ lo là Nikki có thể đã nói điều gì đó với ai đó”.

Chỉ mới nghĩ tới điều này thôi mà miệng mình đã khô không khốc và mạch đập nhanh tới cả phút. Mình không dám nhìn vào mắt Christopher. Không phải mình đang quá lo lắng cho Nikki và gia đình cô ta.

Mà vì mình chợt nhận ra là giờ chỉ có hai đứa mình trong xe taxi với nhau.

Đây là lần đầu tiên hai đứa mình ở bên nhau có một mình, kể từ sau cái đêm Christopher tới gặp mình ở nhà Brandon...

... và bỏ rơi mình.

Nhưng giờ cậu ấy lại vừa cứu mạng mình.

“Có lẽ cậu đã đúng” – Christopher trầm ngâm nói – “khi nhờ người bạn mới quen đó. Nhưng mình không biết có nên tới đó lúc này không, khi mà cậu đang bị người của Stark bám theo như thế”.

“Chúng ta đi đâu đây?” – tài xế taxi hỏi. Anh ta gần như phải hét lên qua làn kính chống đạn ngăn cách giữa băng ghế trên và băng ghế sau. Bọn mình đang từ từ ra khỏi phố Broadway theo hướng ngược lại với hướng gã quần-âu-đen vừa đi ban nãy.

Nếu anh ta không tự bắt taxi và đi theo bọn mình.

“Anh cứ cho xe chạy đi” – Christopher nói rất to. Cậu ấy rõ ràng cũng có cùng suy nghĩ với mình – “Bọn em sẽ nói lúc nào cần rồi”.

“Cậu có nghĩ là hắn ta bám theo bọn mình không?” – mình quay đầu lại ra sau

Tuy nhiên, tất cả những gì mình thấy là một biển taxi nổi đuôi dài dằng dặc đằng sau. Chịu, không thể biết gã quần-âu-đen đang ngồi trong chiếc nào.

“Có thể” – Christopher nói.

“Làm sao bây giờ?” – mình lo lắng hỏi.

“Mình nghĩ chúng ta hãy làm một vòng xuống phố đã” – Christopher gợi ý – “sau đó tìm cơ hội cắt đuôi anh ta, rồi xuống xe và đi tàu điện ngầm ngược trở về nhà, nếu thấy tình hình ổn trở lại”.

Không thể tin được Christopher có thể bình tĩnh đến như vậy. Mình cúi xuống nhìn Cosabella, đang chăm chú ngồi trên lòng mình, héch mồm ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố.

“Sao cậu lại nghĩ là Nikki sẽ tố chúng ta ra?” – đột nhiên Christopher quay sang hỏi mình.

“Thì vì cô ta đang tức chứ sao” – mình nhún vai – “Về tất cả mọi chuyện. Nhất là khi cô ta không thể lấy lại được cơ thể cũ như đã mặc cả với Brandon, đổi lại cái bí mật khiến bố anh ta phải sai người thủ tiêu cô ấy”.

Christopher trở mắt nhìn mình: “Cô ta đòi cái gì cơ?”.

“Cơ thể cũ của cô ta” – mình nói.

“Hả? Cô ta muốn cậu...” – giọng Christopher lạc đi.

“Ờ” – mình thở dài gật đầu – “Nikki không thích cơ thể mà người ta đã chọn cho cô ta”.

Christopher giãy nảy lên: “Cô ta có biết suy nghĩ không thể? Tự chuộc họa vào thân. Hậu quả của việc đi tổng tiêng sếp mình là thế đấy. Chứ cô ta tưởng là gì?”.

“Ừ thì đâu ai ngờ là ông ta dám sai người thủ tiêu cô ta đâu”.

“Tổng tiền người khác cũng là vi phạm pháp luật rồi” – Christopher nói – “Hành động đó rất dễ làm cho người khác nổi giận”.

“Thì những gì Robert Stark làm cũng là phạm luật mà” – mình chỉ ra cho cậu ấy thấy – “Mình biết hai người họ chẳng ai đúng hết nhưng Nikki đâu có hiểu điều đó”.

“Cô ta cũng có não mà, chẳng phải sao?” – Christopher hỏi – “Hơn nữa nếu mình nhớ không nhầm thì chính miệng cô ta từng tuyên bố mình là trẻ vị thành niên độc lập, không có người bảo trợ mà. Vì thế không thể nói Nikki không hiểu chuyện được. Cô ta tự nhận mình là người lớn rồi đấy thôi”.

“Mình chỉ muốn nói là” – sao Christopher cố chấp thế nhỉ? Thật khó để giải thích cho cậu ấy hiểu được rằng với một đứa trọng-hình-thức như Nikki thì việc đánh mất cơ thể ngày xưa không khác gì thảm họa – “mình hiểu cảm nhận của Nikki. Còn gì kinh khủng hơn khi phải từ bỏ hoàn toàn cuộc sống trước đây chỉ vì vô tình phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn”.

“Thế cậu đã làm gì sai?” – Christopher hỏi – “Lao vào đẩy cô em gái ra để không bị màn hình TV rơi xuống đầu sao? Hay là vì cậu có mặt sai thời gian và địa điểm? Cậu không hề làm gì sai mà. Cả Nikki cũng vậy”.

Sự tranh luận sôi nổi của Christopher khiến mình ngạc nhiên vô đối. Không ngờ cậu ấy cũng có lúc tâm huyết đến như vậy.

“Mình... Mình nghĩ mình chưa bao giờ nhìn nhận sự việc theo chiều hướng đó” – mình lơ đãng xoa đầu Cosabella.

“Cô ta mất đi cơ thể cũ” – Christopher nói tiếp – “Nhưng vẫn giữ được bộ não và lối suy nghĩ

ngày xưa. Chỉ vì sự nghiệp cũ của cô ta phần lớn dựa vào vẻ bề ngoài là chính không có nghĩa là cô ta không thể có sự nghiệp mới. Có điều lần này cô ta sẽ phải dùng tới đầu óc, thay vì cơ thể và dáng người để kiếm tiền. Nikki đã bao giờ nghĩ tới khả năng đó chưa? Đâu phải cô ta không có tí nhạy bén nào trong kinh doanh? Cậu cũng thấy rồi đó, một người bình thường không bao giờ có gan đi tổng tiền ông chủ của cả một tập đoàn tài chính lớn để tới mức bị người ta cho người đi thủ tiêu”.

Mình chớp mắt nhìn Christopher. Cậu ấy nói đúng, Nikki có rất nhiều tiềm năng có thể đem ra phát huy, chứ không nhất thiết chỉ dựa vào vẻ bề ngoài.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục được cô ta chuyện đó mới là nan giải.

“Nếu chúng ta có thể xác định được Robert Stark lo sợ điều gì nếu bí mật này bị tung ra” – mình chậm rãi nói. Trong đầu mình vừa lóe ra một ý tưởng mới – “liên quan tới mấy cái máy Quark. Nếu chúng ta có thể công bố sự thật về chuyện này với Nikki là nhân vật quan trọng mấu chốt, chắc chắn sẽ khiến cô ta thấy tự tin hơn rất nhiều và không còn muốn tìm mọi cách lấy não mình ra đòi lại cơ thể cũ”.

Christopher hét ầm lên với tài xế xe taxi: “Rẽ phải ở đây!”.

Viên tài xế cũng gào lại: “Cậu điên à? Tôi đang không ở làn bên đó!”.

“Anh cứ rẽ đi!” – Christopher gào lên – “Tôi sẽ trả thêm 20 đô”.

Và thế là anh ta vừa bẻ quặt vô-lãng sang bên phải vừa lăm bắm chửi, làm Cosabella và mình đổ rạp hết về phía Christopher. Cậu ấy vòng tay ôm lấy vai mình giữ thăng bằng, trong khi các xe xung quanh bấm còi inh ỏi vì hành động rẽ bất ngờ này. Cosabella run rẩy bấu chặt lấy đùi mình.

“Xin lỗi” – mình hơi giật mình khi thấy cả người gần như đang nằm gọn trong vòng tay Christopher – “Mình xin lỗi”.

“Không sao” – Christopher nghiêng cổ ra đằng sau quan sát – “Nếu hắn ta bắt xe đằng sau bám theo chúng ta thì quả này bị cắt đuôi là cái chắc”.

“Thật à?” – mình cố ngồi thẳng dậy, trong khi Christopher không hề có ý định buông tay ra – “Vậy thì tốt”.

“Mình hiểu ý cậu muốn nói gì” – Christopher nói tiếp câu chuyện dang dở khi nãy – “Về

Nikki. Cô ta quả thực có trực giác rất tốt. Chỉ cần được chỉ dạy cho đúng hướng một chút là ổn. Nikki đã đúng khi quyết định phải làm gì đó với cái thông tin nghe trộm được về máy tính Quark. Có điều cách cô ta làm lại không hề đúng. Hành động tổng-tiền-ông-chủ-thay-vì-tìm-cách-ngăn-ông-ta-lại đó không hề có lợi gì cho mọi người... Mà mình tin nếu là cậu, cậu sẽ chọn cách thứ hai”.

“Robert Stark không hề tự dừng đi thu thập dữ liệu mà không có lý do, Christopher ạ” – mình quay sang nhìn vào mắt Christopher. Tay cậu ấy vẫn quàng qua vai mình và với khoảng cách sát sạt như thế này, mình không thể không chú ý tới đôi môi của cậu ấy. Mình phải cố gắng lắm mới kiềm chế được bản thân đấy. Giờ mình còn có mỗi bận tâm quan trọng hơn cần lo lắng – đó là Nikki và gia đình của cô ta – “Mình đã nghe bài thuyết trình của cậu về ông ta trong giờ Thuyết trình trước công chúng. Một người giàu thứ tư trên thế giới như thế không bao giờ làm gì mà không tính toán trước. Tối mai mình được mời tới dự tiệc tại nhà ông ấy. Không có cơ hội tìm hiểu nào tốt hơn tối mai đâu...”

“Khoan” – tay Christopher trên vai mình khẽ nắm chặt lại – “Cậu định đối chất với ông ta?”.

“Ừ” – mình nói – “Mình nghĩ đó sẽ là cơ hội duy nhất để kết thúc mọi chuyện. Bằng không... bố mẹ mình đang dọa dẫm đơn xin phá sản để thanh toán dứt điểm cái giao kèo giữa họ và tập đoàn Stark và cho rằng như vậy là xong. Nhưng như thế anh Steven và mẹ anh ấy sẽ phải sống chui sống lủi tới cuối đời nếu không muốn bị tay chân của Robert Stark săn lùng. Và Nikki sẽ có một kết cục bi đát – không bị giết thì cũng tự sát – nếu vẫn muốn nuôi mộng trở lại cuộc đời ngày xưa. Vì thế... mình không còn cách nào khác ngoài việc đứng ra đối chất với ông ta. Với sự giúp đỡ của cậu, nếu cậu bằng lòng. Cậu nghĩ sao? Cậu có bằng lòng không?”.

Christopher không trả lời ngay. Xe taxi vẫn tiếp tục bon bon trên đường Houston, đưa bọn mình đi đâu đó có giới mới biết được. Mình nín thở chờ câu trả lời của Christopher. Mình biết mình không thể làm được gì nếu không có sự giúp đỡ của cậu ấy. Mình cần Christopher – và cậu em họ Felix – xâm nhập vào hệ thống máy chủ của tập đoàn Stark và xem xem có phát hiện ra được gì không. Mình không thể chỉ tới trước mắt Robert Stark và nói “Hãy nói rõ cho tôi nghe mọi chuyện” là xong. Trước tiên, mình cần trang bị cho bản thân một số thông tin quan trọng đã.

Thứ thông tin mà chỉ anh em nhà Christopher mới có thể lấy được. Nếu họ tìm vào đúng chỗ. Và nếu nó không bị mã hóa.

Nhưng ít ra thì họ vẫn có thể thử...

“Cậu điên rồi” – Christopher nói. Cậu ấy có vẻ giận. Với mình. Với bạn thân cậu ấy. Vớ toàn bộ sự việc đang xảy ra. Mình cũng không thể trách cậu ấy được – “Mọi chuyện đúng là điên hết cả rồi”.

“Mình biết” – mình nhún vai. Trong thâm tâm thấy được an ủi một phần nào. Ít ra câu *Cậu điên rồi* không phải là một lời từ chối.

“Cái gã theo dõi cậu mang theo cả súng” – Christopher nói – “Brandon Stark không có súng mà vẫn dễ dàng bắt cóc được cậu chỉ bằng lời đe dọa sẽ làm tổn hại tới bạn bè của cậu. Vậy cậu nghĩ đối đầu với bố hắn ta, một tay anh chị thứ thiệt, thì sẽ thế nào?”.

“Thì...” – đột nhiên sự tự tin của mình bỗng xẹp đi phân nửa. Thay vào đó mắt mình rưng rưng nước mắt – “đó là lý do tại sao lần này mình phải cầu cứu tới sự giúp đỡ của cậu. Mình biết mình không thể tự giải quyết mọi chuyện được nữa. Mình cần cậu, Christopher ạ”.

“Chứ còn sao nữa” – Christopher nói – “Đã đến lúc cậu cũng nên nhận ra điều đó rồi”.

Và cậu ấy kéo giật mình lại phía cậu ấy và cúi xuống hôn lên môi mình.

MƯỜI BỐN

“Hai người đã ở đâu thế?” – Felix phần nộ thốt lên khi thấy hai bạn mình lò dò xuống tầng hầm.

Tất nhiên, cậu nhóc không phải đang hỏi bạn mình vừa ở đâu – cắt đuôi đám tay chân của Stark và có một cuộc hàn huyên khá mùi mẫn (một chút thôi) trên băng ghế sau của xe taxi.

Ý Felix hỏi bạn mình đã đi đâu sau lần gặp cuối cùng ở nhà cậu ấy.

Không hiểu từ hôm đó tới giờ Felix co rời khỏi cái ghế kia không nữa bởi vì hôm nay vẫn thấy cậu nhóc mặc y nguyên bộ quần áo cũ – quần bò rộng thùng thình, áo sơ mi xanh lá cây và rất nhiều dây chuyền vàng đeo lủng lẳng trên cổ.

Sự khác biệt duy nhất là chồng đĩa trống trơn chất đống trên bàn xung quanh cậu ấy. Rõ ràng bác gái đã phải mang cơm xuống tận đây phục vụ cho cậu con trai.

Bị quản thúc ở nhà thế này cũng khổ thật đấy. Nhưng cũng có cái sướng của nó, được hầu ăn hầu uống tới tận miệng.

“Bạn anh vừa cắt được đuôi một gã an ninh của Stark” – Christopher khoe – “Hắn theo dõi Emm. Và có cả súng”.

“Emm á?” – Felix nhướn mày nhìn mình vài giây sau đó gật gù – “À, à, vâng. Em đọc bệnh án của chị rồi. Chị chỉ là đang mượn thân xác của Nikki Howard thôi. Tên thật của chị là Emerson... Watts, đúng không?”.

“Ừ, chị đang phải mượn cơ thể này để...” – mình nói – “Bị ghép não vào cơ thể người khác thật không dễ dàng gì”.

“Nhất là khi đó là cơ thể của Nikki Howard” – Felix tủm tỉm cười – “Là em thì em cũng muốn thử”.

Christopher bước tới cốc vào đầu cậu em một cái.

“Này” – cậu ấy sẵn giọng cảnh cáo – “Cư xử tử tế một chút đi. Chỉ vì em sống dưới tầng hầm không có nghĩa là em không cần học cách cư xử lịch sự với phụ nữ”.

“Ái” – Felix ôm đầu – “Đau. Em chỉ đùa thôi mà”.

“Không sao đâu” – mình nói với Christopher. Mình thấy tội nghiệp cho Felix khi thông minh hơn người là vậy mà không có đất dụng võ.

“Không” – Christopher lắc đầu. Felix có thể chỉ đùa thôi nhưng xem ra Christopher thì không – “Có sao đấy”.

Mặt mình đỏ bừng lên. Christopher đang đứng ra bảo vệ mình...

... trong khi lúc này trên taxi, sau khi kéo giật mình lại và hôn, cậu ấy lập tức đẩy ngay mình ra và lầm bầm: “Xin lỗi. Mình không có ý làm như vậy”.

Làm mình cứng họng không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Mãi một lúc sau mình mới bình tĩnh và trả lời: “Christopher, không sao đâu”.

“Không” – cậu ấy lắc đầu – “Có sao đấy”.

Vậy là mình vẫn chưa được tha thứ. Chỉ là khi ấy Christopher không kiềm chế được bản thân và hôn mình.

Bọn con trai thật khó hiểu.

Và giờ cậu í đang chăm chú nhìn vào màn hình của Felix với một loạt các thông số dài ngoằng: “Chúng ta vẫn đang trong hệ thống máy chủ của Stark đấy à?”

“Vâng” – Felix đáp, mặt vẫn đang sừng xỉa vì bị ông anh chấn chỉnh – “Chẳng có gì thú vị cả. Đây là lần hack máy tính tệ nhất mà em từng tham gia”.

“Em nhầm rồi, việc họ đang làm phải nói là cực kỳ thú vị là đằng khác” – Christopher nói – “Họ lưu trữ lại toàn bộ thông tin và dữ liệu mà những người mua máy Quark mới tải lên”.

Thông tin làm Felix giật mình tới nỗi xém chút nữa rơi phịch xuống khỏi ghế. Ngay lập tức 10 đầu ngón tay của cậu nhóc như múa trên bàn phím.

“Ừầy, kinh thật” – giọng Felix hào hứng thấy rõ – “Sao anh không nói ngay từ đầu? Tại sao họ

lại quan tâm tới mấy thứ thông tin lấy được từ loại máy tính dỏm dít nào nhỉ? Thật vô lý. Thế họ lưu trữ nó ở đâu? Sao em không thấy” – Felix với tay tu ừng ực cốc Coca mẹ vừa mang xuống cho bọn mình (dì Jackie đã rất vui mừng khi nhìn thấy mình. Dì ấy vừa được tặng cho một bộ nước hoa Nikki Howard nhân dịp Giáng sinh vừa rồi và muốn mình ký tặng) – “Họ giấu chúng ở đâu nhỉ?”.

“Ý em không thấy chúng là sao?”- Christopher hỏi – “Em có tìm thấy thông tin đó không thế?”.

“À, đây rồi” – Felix lại uống thêm một ngụm Coca – “Phần mềm mã hóa của họ siêu lỏm ý. Chưa bao giờ em thấy tập đoàn nào có an ninh mạng tệ đến thế này. Chắc họ không ai có thể động được vào họ. Và cũng có thể vì trước đây chẳng ai quan tâm tới mức muốn xâm nhập vào hệ thống máy chủ của tập đoàn Stark. Nhưng em vẫn không lý giải được họ cần mấy thứ thông tin này với mục đích gì. Họ lưu trữ mấy trang Facebook và Flickr, thậm chí cả hồ sơ *khám rắng* của khách hàng. Họ cần *cái đó* làm gì? Đây nữa này, một đồng thông tin đặt chỗ khách sạn giá rẻ cho kỳ nghỉ Xuân sắp tới...”.

“Hay họ muốn mở rộng sang lĩnh vực kinh doanh du lịch?” – mình phỏng đoán – “Stark chưa hề có hãng hàng không thương mại riêng”.

“Phoenix” – Felix nói.

“Họ muốn đặt trụ sở công ty du lịch ở Phoenix á?” – Christopher bối rối hỏi lại.

“Không” – Felix nói, trước khi ngửa cổ tu nốt những giọt Coca còn lại trong cốc – “Đó là cái tên họ đặt cho cơ sở dữ liệu nơi cất giữ các thông tin thu thập được của khách hàng. Dự án Phượng Hoàng (Phoenix)”.

Christopher nhú mày nhìn mình: “Ở Phoenix có gì?”

Mình nhún vai trả lời: “Sa mạc?”

“Các công dân lớn tuổi” – Felix phán – “Những người già chuyên lái xe golf”.

“Xem kỹ đi” – Christopher nói với Felix.

Felix thở dài, gõ chữ *phoenix* vào phần mềm tìm kiếm và đồng dặc đọc to lên cho bọn mình nghe: “*Phoenix* hay còn gọi là Phượng Hoàng là một loài chim lửa thần thánh có vòng đời 1000 năm tuổi. Đến cuối đời nó sẽ tự xây tổ làm từ các cành nhựa thơm, sau đó tự đốt cháy và tái sinh từ đám tro tàn”.

Ba đưa mình quay qua nhìn nhau ngao ngán.

“Hay đó là tên một trò chơi điện tử mới?” – mình gợi ý – “Và những người mà họ thu thập thông tin đều là những người có điểm số cao trong trò *Journeyquest* hay gì đó. Vì thế họ muốn gửi game này cho những người này chơi thử trước

“Thế thì đáng ra họ phải gửi cho mình mới phải chứ” – Christopher phẫn nộ thốt lên.

“Xin người” – Felix mở trang Facebook của một trong những người mua máy tính Quark ra – “Gã như thế này làm sao biết chơi *Journeyquest* được? Anh đọc mà xem. *Xin chào, tôi là Curt. Tôi thích ban nhạc Dave Matthews. Tôi chỉ uống cà phê được trông hữu cơ. Tôi thích đi leo núi ở Seattle với chú cún cưng của mình vào mỗi cuối tháng. Tôi rất tử nhạ*”.

Mình đọc lại lý lịch trích ngang của anh chàng có tên là Curt. Rõ ràng đây không phải một game thủ. Anh ta viết sở thích là chạy và đạp xe đạp. Ngoại hình khá bắt mắt, bụng không có lấy một tẹo mỡ thừa. Anh ta thích chó và luôn muốn tham gia bảo vệ loài cá heo khỏi bị tuyệt chủng.

Tất cả những tiêu chuẩn đó đều rất đáng ngưỡng mộ, đâu có tệ như lời xuyên tạc của Felix.

“Cho chị xem một người khác đi” – mình nói.

“Xin chào” – Felix lại giả giọng nữ – “Mình là Kerry. Hehe... trông cô nàng Kerry này nóng bỏng ghê. Sở thích của cô ta là viết lách và ngắm hoàng hôn, Kerry ạ. Ôi ôi nhìn này, tháng tới Kerry sẽ tới Guatemala để dạy học cho trẻ em nghèo ở đây. Cô ấy thật tốt bụng. Stark còn biết gì về Kerry nữa nhỉ? Để xem hồ sơ bệnh án của cô ấy xem nào. Cô ấy phải emali cho tổ chức giáo dục ở Guatemala mà. A, anh chị nhìn này. Sức khỏe loại A. Mọi thứ đều hoàn hảo. Không ngờ đấy. Mấy người mua máy tính Quark này sức khỏe phải nói là thuộc hàng số 1 ý. Kerry ơi là Kerry, hãy thử ăn một miếng bánh pho-mát đi cho biết thế nào là sống chứ!” – Felix gào ầm lên vào màn hình máy tính.

Coi ra cậu nhóc này hơi bị phờn rồi đấy. Chắc tại uống nhiều Coca quá nên thừa caffein và đường đây mà!

“Lạ nhỉ” – mình nói – “tất cả bọn họ đều hoàn hảo”.

“Hay nói đúng hơn là” – Christopher nhìn mình đầy ẩn ý – “ai đó ở Stark đã cố tình lọc ra những dữ liệu này”.

“Và chỉ lưu trữ dữ liệu của những người thôi?” – mình nhú mày nhìn vào hình đại diện của Kerry trên Facebook. Cô ấy đang nhoẻn miệng cười rất tươi trên đỉnh núi, trong chiếc quần soóc lửng và áo thun thể thao. Trông cô ấy rạng ngời hạnh phúc và tươi tắn.

“Nhưng tại sao?” – Felix hỏi, thò tay lấy nốt cốc Coca của mình (cơ thể của Nikki không thể uống đồ có caffein hay nhiều đường được) – “Em ghét những người quá khỏe mạnh”.

“Anh không biết” – Christopher nhún vai nói – “Ngoài chuyện đó ra những người này còn có điểm gì tương đồng?”.

“Họ chăm sóc cơ thể của mình rất tốt” – mình nói.

“Họ trông đều hấp dẫn” – Felix thêm vào.

“Và họ đều đi du lịch rất nhiều” – Christopher trầm ngâm.

“Robert Stark đang tính thành lập quân đội chẳng?” – mình lẩm bẩm.

“Vâng” – Felix mĩa mai – “một quân đoàn toàn những người nhạt như nước lã”.

MƯỜI LĂM

“Ơn chúa em đến rồi” – anh Gabriel mở cửa nhìn thấy mình vội mừng húm lên.

Mới đầu mình còn không hiểu tại sao anh ấy lại tỏ ra mừng rỡ tới vậy cơ.

Mình đã gọi điện báo trước với anh ý là sẽ mua chút đồ ăn tới cho mọi người, bởi vì mình chẳng thể giúp được gì Christopher và Felix về dự án Phụng Hoàng...

... Bằng việc ngồi đọc hết tài liệu này tới tài liệu khác của các chủ nhân dòng máy tính Quark mới. Christopher và Felix hoàn toàn có thể tự làm chuyện đó.

Vì có thể hiểu mình sốc đến thế nào khi nghe Christopher nói cậu ấy sẽ đi cùng mình tới nhà anh Gabriel. Đừng hỏi mình tại sao! Cậu ấy không hề ôm hay hôn mình thêm một lần nào nữa, cũng như không có một lời giải thích về hành động bộc phát trên taxi hồi chiều. Mình đoán là cậu ấy vẫn đang rất ghét mình và sẽ còn tiếp tục cho tới cuối đời.

Mình từng có mơ ước được giống như Nikki. Cô ta hẳn sẽ không chịu để yên cho Christopher cầu nhàu quá 5 phút đâu. Mình rất muốn hỏi Nikki cách đối phó với những dạng con trai kiểu như Christopher thì nên thế nào...

... Nhưng lại rất sợ sẽ bị cô ta giật tung tóc lên vào đời mình trả lại cơ thể cũ.

Trong quán Thái nơi hai đứa mình tới mua đồ ăn, mùi thức ăn bốc lên ngào ngạt thơm lừng, làm cho mình không thể dừng nổi, gần như gọi hết cả chục cái thực đơn người ta có để mang đi. Vì thế, phải ngồi đợi một lúc cho họ chuẩn bị. Christopher cũng ngồi đợi bên cạnh mình và Cosy, trong khi bận rộn nhắn tin vào điện thoại cho Felix.

Khoan đã... Mình đâu cần xin lời khuyên của Nikki. Mình có thể yêu cầu một lời giải thích từ chính miệng Christopher cơ mà. Mình xứng đáng được nhận sự tôn trọng tối thiểu đó. Ít ra bọn mình cũng đã là bạn bè thân thiết trong nhiều năm, trước khi chuyển sang làm bạn trai và bạn gái của nhau (nếu có).

Việc gì mà mình phải sợ tới như thế? Cậu ấy dù sao cũng chỉ là học sinh trung học thôi mà. Trong khi mình đường đường là *Nikki Howard*, một siêu mẫu nổi tiếng thế giới.

Mặc dù chỉ là vẻ bề ngoài.

Tại sao mình phải lo lắng không biết cậu ấy sẽ trả lời thế nào? Có bao nhiêu lời tổn thương nhất bọn mình đã chẳng nói hết ra với nhau rồi còn gì? Giờ còn gì để mà sợ nữa?

Và Lulu cũng đã từng khuyên rằng bọn mình cần phải nói chuyện với nhau nhiều hơn.

“Christopher này” – mình hít một hơi thật sâu, tự nói với bản thân hãy dũng cảm lên. Dù gì lúc này *cậu ấy* cũng đã hôn *mình*, đúng không? Như thế nghĩa là cậu ấy vẫn ít nhiều còn thích mình đôi chút – “Khi này...

“Đừng” – Christopher chặn ngay lại không để mình nói thêm một lời nào, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

“Đừng gì cơ?” – hơi phật ý đấy nhá. Ít ra cậu ấy cũng nên nhìn mình mà nói chuyện chứ.

“Đừng bắt đầu nói về mối quan hệ của chúng ta”.

Cậu ấy là gì thế? Một dạng virus độc được suy nghĩ người khác chẳng?

“Ừm” – mình nói khẽ.

Giờ mình không chỉ là phật ý nữa. Mình đang rất giận. Mình không phải là loại con gái động tý là mè nheo *Em muốn biết mối quan hệ của chúng ta đang đi tới đâu*. Mình chưa từng đưa vấn đề này ra lấy một lần, trong suốt quãng thời gian bọn mình hẹn hò...

... Mặc dù chỉ được độ hai tuần là cùng (mà phần lớn thời gian đó mình bị “giam lỏng” trong tòa biệt thự của Brandon Stark ở tít tận South California), trước khi cậu ấy đá veo mình đi không thương tiếc.

Nhưng ít ra mình cũng đã rất nâng niu và trân trọng quãng thời gian đó.

“Mình nghĩ mình có quyền được biết mối quan hệ của chúng ta hiện giờ đang ở đâu” – mình phần nộ thốt lên – “Và mình cũng nói thật cho cậu biết: Nếu cậu vẫn cứ tiếp tục chơi mấy trò đấu trí như thế này, mình sẽ đi gặp người khác”.

Mình nói cứ như Lauren Conrad của chương trình truyền hình thực tế Laguna Beach ý nhỉ. Mặc dù Lauren Conrad cũng không phải là loại hình mẫu lý tưởng gì.

Nhưng trong thời đại tân tiến hiện nay, phụ nữ có vai trò cũng quan trọng đâu kém gì nam giới đâu. Qua rồi cái thời phụ nữ chả biết quanh quẩn làm việc nhà và trông con đẻ cái. Chẳng trách thiên hạ cứ ly hôn ầm ầm.

Christopher hạ điện thoại xuống, giương mắt nhìn mình đầy sửng sốt.

“Gì?” – giọng anh chàng hơi lạc hẳn đi.

“Mình nói thật đấy” – mình nói chắc như đinh đóng cột.

Mình không muốn hai đứa cãi vã to tiếng trong quán ăn Thái giữa lòng Brooklyn một tẹo nào.

Nhưng không thể nhịn được nữa rồi. Con gái cũng có những tiêu chuẩn riêng của mình chứ.

“Cậu không thể tới giải cứu cho mình – hai lần – và hôn mình hết lần này tới lần khác, sau đó lại tỏ ra không hề quan tâm mình một tẹo nào nữa” – mình đưa tay hất tóc ra đằng sau – “Mình không có thời gian cho mấy trò chơi mèo vờn chuột như thế này. Mình cần phải biết. Cậu có còn tình cảm với mình hay không. Nếu còn thì tốt. Nếu không thì ngừng ngay cái trò hôn mình đi. Như thế mình nghĩ cũng công bằng”.

“Vậy thì mình cũng trả lời luôn” – Christopher tỉnh bơ – “Vào thời điểm hiện giờ thì không. Bởi vì mình thậm chí không còn nhận ra cậu nữa, cách cậu cư xử... không còn đáng yêu như xưa”.

Mình cố kiềm chế để không... vỡ tung vì nước mắt trước mặt Christopher, mặc dù trong lòng đang bị tổn thương trầm trọng.

“Mình không hề cư xử lạ lùng” – mình nói – “Mình vẫn là mình. Cậu từng nói mình cần phải trưởng thành lên và mình nghĩ đó chính là điều mình đang làm đây. Tất cả những gì mình yêu cầu chỉ là một chút thành thực từ cậu. Mình rất yêu cậu và mình muốn biết liệu cậu...”.

“Chúa ơi” – Christopher lại giơ điện thoại lên dí sát vào mặt, không dám nhìn mình. Rõ ràng là hai má cậu ấy đang ửng đỏ vì ngượng – “Cậu có thể dừng nói câu đó không?”.

“Đừng nói câu gì? Cậu mình yêu cậu á?”.

Phải công nhận chộc cho Christopher ngượng thế này khá là vui.

“Ờ” – giọng Christopher cực kỳ không thoải mái cứ liên tục nói câu đó nhưng rồi cách cư xử của cậu lại chẳng giống như vậy”.

“Cậu thử ví dụ xem nào?” – mình vặc lại. Giờ thì tới lượt *mình* đỏ mặt. Hy vọng cô thu ngân ngồi gần đó không nghe sôi được tiếng Anh để hiểu được bọn mình đang nói gì.

“Thứ nhất, cậu bỏ đi cùng Brandon Stark bay thẳng tới biệt thự nhà anh ta ở South California” – Christopher kể tội – “Kể đó để cho cả thiên hạ tưởng rằng người cậu yêu là anh ta chứ không phải mình. Chưa hết, khi mình tới cứu cậu, cậu thậm chí còn không thêm đi với mình...”.

“Ôi giờ, cậu vẫn chưa chịu bỏ qua chuyện đấy à?” – mình ôm đầu ngao ngán – “Mình giải thích rõ lý do rồi còn gì!”

“Cậu không thể chỉ nói xin lỗi một câu cho mọi chuyện là xong” – Christopher nói – “Có thể cậu yêu mình thật nhưng cách cư xử của cậu thì hoàn toàn ngược lại. Cậu không hề tin mình”.

“Mình đã gọi cho cậu ngày hôm nay khi mình bị theo dõi rồi đấy thôi!” – mình ngắc lại cho cậu ấy nhớ.

“Mình có phải là người *đầu tiên* cậu gọi không?”

Mặt mình đỏ lựng lên. Sao cậu ấy biết là mình gọi cho Lulu đầu tiên nhỉ?

“Cậu là người đầu tiên mình *định* gọi” – mình thành thực thú nhận – “Nhưng cậu đã cư xử thật nhỏ mọn với mình lúc ở trên máy bay. Cậu nên biết là như thế chẳng hay ho gì đâu”.

Nói thì nói vậy thôi chứ trong mắt mình dù Christopher có hành động xấu xa đến thế nào đi nữa mình vẫn luôn thấy cậu ấy là tuyệt vời nhất. Nhưng tất nhiên mình không dại gì nói ra điều đó, để cậu ấy được nước làm tới.

Giống như bây giờ chẳng hạn. Cậu ấy đảo mắt một vòng, không nói không rằng tiếp tục dán mắt vào điện thoại.

Đúng lúc đó điện thoại *của mình* đổ chuông. Là anh Gabriel gọi hỏi xem bao giờ mình mới

“Dạ, sắp rồi anh” – mình trả lời.

“Càng nhanh càng tốt nhá” – anh ý giục.

“Ồi, có chuyện gì thế ạ?”.

“Em cứ đến rồi biết” – giọng anh Gabriel có vẻ hơi bức.

Nghe có vẻ nghiêm trọng rồi đây. Nhưng anh ý không chịu nói thêm điều gì. Bọn mình đáng ra còn phải đi vòng vèo bằng tàu điện ngầm để cắt đuôi người của Stark (nếu có) nữa cơ. Nhưng vì quá nhiều túi đồ ăn rồi cuộc hai đứa quyết định – tạm thời đình chiến – bắt taxi đi cho nhanh. Trước khi xuống khỏi xe bọn mình cũng ngó ngang ngó dọc xem có ai có những cử chỉ bất thường – mặc quần âu đen là bóng lợt cần thận, giày da bóng lộn – hay không nhưng may quá, bọn mình không bị ai bám theo hết.

Ngay khi vừa bước chân vào nhà anh Gabriel, mình lập tức hiểu tại sao anh ấy lại sốt sắng gọi mình tới đây đến vậy. Căn hộ sang trọng, lịch sự của anh ấy bỗng chốc biến thành một cái thẩm mỹ viện di động từ bao giờ không hay.

Tác phẩm của Lulu.

“Nghe này” – cô nàng đang giảng dạy cho Nikki – “Cậu không hợp với màu tóc một tẹo nào, Nikki ạ. Hãy chấp nhận sự thật đi”.

Nikki, đang ngồi trên chiếc ghế cao đặt giữa phòng khách nhà anh Gabriel, mặt mày chù ụ.

“Không” – Nikki giãy nảy lên – “Trước giờ mình vẫn luôn để tóc vàng. Mãi mãi là như vậy. Mình muốn nhuộm tóc vàng!”.

Đầu Nikki đang cuốn đầy giấy bạc chứng tỏ hai người họ này giờ đang hì hục nhuộm tóc cho nhau. Nhưng xem ra không phải là cái màu mà cô ta mong muốn.

“Tin mình đi” – Lulu dỗ dành – “Cậu sẽ trông cực kỳ đáng yêu. Màu tóc này sẽ rất hợp với tính cách và vẻ bề ngoài của cậu

Nghe đã thấy là có điềm chẳng lành sắp xảy ra rồi.

“Cứ thử một lần đi” – Lulu lại nói – “Giống như màu mắt tím mình vừa thử đánh cho cậu ý. Nó sẽ làm nổi bật màu mắt xanh của cậu”.

“Mình đã nói rồi” – Nikki tiếp tục nhấn nhó – “Mình muốn *tóc vàng*” – Cô ta giờ tay chỉ về phía Christopher và mình, đang tay xách nách mang mấy túi đồ ăn Thái – “Giống như *cô ta* kia

kìa! Giống như màu tóc trước đây của mình!”

Anh Steven, đang ngồi trong bếp đọc báo về kiến trúc – anh Gabriel có vẻ là fan của loại tạp chí này – vừa thấy bọn mình lập tức nhảy xuống khỏi ghế đi ra ngoài phòng khách.

“Thơm quá” – anh bước tới đỡ túi cho mình – “Nên đặt tên hai em là thần cứu đói”.

Cảm giác được người khác gọi là “thần” thật thích, kể cả khi tất cả những gì mình làm chỉ là đi mua đồ ăn tối.

Bác Howard đang bị đau đầu nên đã đi nằm, và không muốn ăn tối. Mình hoàn toàn có thể hiểu tại sao. Căn hộ nhà anh Gabriel trông không khác gì như vừa bị một cơn lốc xoáy quét qua ý. Hàng chục túi mua hàng ở các cửa tiệm của Internet và Scoop đang bày la liệt khắp nhà. Sao trong một thời gian ngắn như thế mà Lulu có thể mua được cho Nikki lắm thứ thế không biết? Quá siêu ý!

“Mà việc gì mình phải phí công phí sức thế nhỉ” – Nikki phàn nàn trong lúc Lulu loay hoay thoa phấn nền lên mặt cho cô ta – “đằng nào mình cũng sớm lấy lại được cơ thể cũ rồi. Mấy chuyện này đâu cần thiết”.

“Rất cần là đằng khác” – anh Gabriel vừa dọn bàn ăn trong bếp vừa nói vọng ra – “Tất nhiên, đó là ý kiến của anh thôi”.

“Không ai hỏi ý kiến của anh hết, Hoàng tử William ạ” – Nikki lườm anh Gabriel muốn cháy mặt. Điều ngạc nhiên là mặc dù trên đầu Nikki đang lủng lẳng một mớ giấy bạc không khác gì ăng – ten của người ngoài Trái Đất nhưng quả thực cậu ấy trông có vẻ khá hơn hẳn thật. Lulu vừa trang bị cho Nikki một quả áo dây màu đen làm nổi bật bờ vai m mùng cùng chiếc quần bò đúng với kích cỡ của Nikki (chứ không phải đồ thừa được từ mình). Công nhận giờ Nikki trông... rất dễ thương.

“Ồ, quá khen rồi” – anh Gabriel nói đầy mỉa mai. Chưa bao giờ mình thấy anh ấy tỏ rõ thái độ với ai đến như vậy – “Anh mạo hiểm mời nhà em tới đây lánh nạn, để giờ em quay sang chế nhạo giọng của mình như thế. Em quả đúng là “dễ gần” ghê cơ, Nikki ạ”.

“Anh muốn gây sự đấy hả, Harry Potter?” – Nikki cũng không phải vừa, lập tức trả treo lại.

Anh Gabriel bắt lực quay sang mình cầu cứu: “Em thấy chưa? Giờ em hiểu anh đã phải chịu đựng đến thế nào rồi chứ?”

Mình thấy thật có lỗi khi kéo anh Gabriel – một người hoàn toàn vô can – vào cái mớ bòng

bong không có hồi kết này.

Đột nhiên, có tiếng chuông ở đâu đó kêu lên. Lulu giơ điện thoại lên nhìn và cuống cuồng lôi Nikki xuống khỏi ghế đẩy vào phòng tắm: “Đến lúc gọi đầu rồi”. Nikki miễn cưỡng đi theo Lulu, vừa đi vừa than thở. Sau khi cửa phòng tắm đóng lại, anh Steven lập tức quay sang nói với mọi người: “Nếu không tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong này sớm, anh e là tất cả chúng ta sẽ điên mất thôi”.

“Chết luôn ấy chứ” – anh Gabriel được thể – “Chứ chưa cần chờ tới người của Stark giờ trò. Mà cô em gái của anh là nguyên nhân đấy, anh Howard ạ”.

“Ừ, biết mà” – anh Steven ngồi xuống cái ghế cạnh bàn bếp – “Nó xưa nay đều thế, mỗi khi không có được thứ nó muốn”.

“Thế nên bây giờ cậu ấy mới thành ra như thế này đấy” – mình nói. Khi thấy mọi người đồng loạt quay ra nhìn đầy khó hiểu, mình vội nói thêm – “Ý em là, trở thành một trong những siêu mẫu được trả lương cao nhất thế giới”.

“Đồng thời cũng là người đang bị một trong những người đàn ông giàu nhất thế giới truy sát” – anh Steven chêm vào.

“Dù thế nào đi nữa thì cô ta sẽ không lấy lại được cơ thể cũ” – Christopher vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói – “mặc cho thích làm mình làm mẩy đến thế nào đi chăng nữa”.

Mình chớp chớp mắt nhìn Christopher. Cậu ấy tuyên bố là ghét mình, sau đó lại đi hôn mình và đứng ra bên vực cho mình bất cứ khi nào có thể, trong khi vẫn một mực khẳng định là hai đứa sẽ không thể quay lại với nhau bởi vì mình có vấn đề về sự tin tưởng. Chẳng hiểu Christopher bị làm sao nữa?

“Anh biết” – anh Steven nói – “Nhưng làm sao chạy trốn cả đời được! Càng không thể bắt cậu Gabriel đây chịu đựng cảnh sống chung như thế này mãi”.

Đột nhiên, có tiếng hét thất thanh từ trong phòng tắm vọng ra. Tiếp đó là tiếng nước chảy xối xả và tiếng chai lọ rơi loảng xoảng.

“Lulu! *Cậu đã làm gì thế này?*” – Nikki gào ầm lên.

Anh Gabriel ngược mắt nhìn lên trần nhà, cố gắng nhẫn nhịn.

“Có ai trong số hai anh từng nghe thấy cái tên Dự án Phượng Hoàng không?” – Christopher hỏi.

“Anh từng tới Phoenix một lần” – anh Steven nói – “Thời tiết ở đây khá đẹp”.

“Có phải đó là một ban nhạc không?” – anh Gabriel hỏi – “Anh nghĩ anh từng gặp họ một lần ở xứ Wales”.

“Em dám chắc đó không phải là một ban nhạc” – Christopher lắc đầu – “Đó là thứ Robert Stark đang triển khai”.

“VẬY thì chịu rồi” – anh Gabriel nói.

“Đó là cái gì?” – anh Steven hỏi.

Christopher cập nhật thông tin cho hai người đó nghe những gì bọn mình biết về Dự án Phượng Hoàng. Ba người họ vừa rôm rả trò chuyện vừa chén sạch mấy hộp thức ăn mình mua về.

“Nhưng làm như thế chẳng được tích sự gì cả” – anh Steven thốt lên, sau khi nghe toàn bộ câu Christopher.

“Có đấy” – Christopher nói – “Chỉ có điều chúng ta chưa tìm ra thôi”.

“Thấy tin tức hôm nay cho biết người ta đang xây dựng thang máy lên vũ trụ” – anh Gabriel thông báo.

Cả bọn lập tức quay ra nhìn anh ý.

“Thật đấy” – anh Gabriel nuốt nước bọt cái ực – “Một công ty của Mỹ. Thay vì mỗi lần phóng tàu vũ trụ chúng ta sẽ phải gửi đồ tiếp tế lên trạm không gian, giờ họ quyết định sẽ gửi nó theo đường thang máy được xây dựng trên một sân ga di động trên biển chạy thẳng lên không trung. Nghe cũng có lý đấy chứ? Có thể đó chính là Dự án Phượng Hoàng mọi người đang nói tới. Một thang máy lên vũ trụ của riêng Robert Stark”.

Christopher nhún vai: “Nghe lời giải thích này có vẻ như là hợp lý nhất”.

Vừa đúng lúc của phòng tắm bật mở, Lulu và Nikki bước ra.

Hay ít ra là người-mà-ai-cũng-nghĩ-là-Nikki bởi vì ngoài cậu ấy ra đâu còn ai đi vào phòng tắm cùng Lulu đâu.

Có điều... cô gái đang đứng cạnh Lulu trông khác hoàn toàn với mái tóc đen uốn lượn, thay vì mái tóc màu nâu vàng được duỗi thẳng đơ thường ngày của Nikki, và một làn da bánh mật khỏe khoắn, thay vì làn da trát phấn trắng bệnh như người chết của Nikki.

Nhưng có lẽ điều ngoạn mục nhất phải kể đến là sự thay đổi trong cách ăn mặc của Nikki: Chiếc váy ngắn đi kèm với leggings đen làm tôn dáng hẳn lên.

“Ôi giờ!” – cô ta thô lỗ thốt lên khi thấy tất cả buồng đĩa há hốc mồm nhìn về phía mình – “Đấy, thích thì chụp ảnh lại đi. Như thế sẽ lưu lại được lâu hơn”.

OK, mặc dù màu tóc và kiểu tóc đã thay đổi, cách ăn mặc cũng đã thay đổi nhưng rút cuộc vẫn là con người ấy. Kiểu ăn nói này đích thị là *Nikki* rồi, không lẫn vào đâu được

“Nikki” – mình hấp tấp nói – “Cậu trông... rất tuyệt”.

“Mốt này có từ năm 2005 rồi” – Nikki chỉ vào chiếc váy đang mặc – “Mình đã nói như thế với Lulu. Nhưng phải công nhận... cái váy này trông khá ổn”.

“Phải nói là mọi thứ đều quá ổn ý” – anh Gabriel tay vẫn đang cầm miếng bánh đang ăn dở. Trông anh ý có vẻ như hơi bị choáng thì phải.

“Đảm bảo những người quen trước đây sẽ không thể nhận ra” – Lulu tự hào nói – “cậu ấy trong cơ thể mới như thế này”.

“Công nhận” – Christopher gật gù hưởng ứng.

Mình huých cho cậu ấy mỗi cái rổ đau.

“Ái” – Christopher giơ tay xoa mạn sườn và tủm tỉm cười với mình.

Còn anh Gabriel vẫn tiếp tục ngắm Nikki như người mất hồn.

“Phải gọi là lột xác ý” – anh ấy trầm trồ.

“Anh quá khen” – Lulu sung sướng cười ngoác tới tận mang tai.

MƯỜI SÁU

Sáng hôm sau tỉnh dậy mình mới phát hiện ra là trên giường không chỉ có mình mình.

Hay Cosabella, tất nhiên rồi.

Càng đáng tiếc hơn khi người đó không phải là Christopher.

Công nhận váy ngắn kết hợp với áo khoác nhung màu cà tím trông khá hợp với thân hình 1m70 của chị Rebecca, quản lí của mình. Chị ý đang ngồi vắt chân hình chữ ngũ, nhắn tin điên cuồng ở cuối giường. Đôi giày Jimmy Choo mới cóong được dựng ngăn nắp dưới chân giường.

Vừa thấy mình hé mắt, chị ấy lập tức dẹp con Blackberry sang một bên, thở phào nhẹ nhõm: “Ơn chúa. Cuối cùng em cũng chịu dậy. Chị còn tưởng em không bao giờ tỉnh nữa cơ. Làm ơn lần sau nếu có uống thì cũng nên chừng mực một chút. Nào, thế em có định xuống khỏi giường không thì bảo? Nikki, chúng ta còn cả núi công việc cần giải quyết không có cả ngày cho em nằm ườn ra thế này đâu. Dậy, dậy mau!”.

Nói xong chị ấy lại cúi húi cúi xuống nhắn tin tiếp.

Mình không hề mong đợi sẽ có một sự khởi đầu ngày mới ồn ào như thế này. Người mình muốn nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh giấc là người khác cơ.

Nhưng mình không tài nào mời được Christopher lên nhà chơi sau khi từ nhà anh Gabriel về. Cậu ấy muốn tới thẳng nhà Felix để tiếp tục nghiên cứu Dự án Phượng Hoàng.

Xem ra cậu ấy vẫn chưa bỏ qua cho mình vụ thiếu-niềm-tin-vào-người-khác.

Trong mắt con gái bọn mình, khi một chàng trai được một cô gái mời lên nhà chơi mà lại từ chối, nghĩa là anh ta ghê sợ cô nàng.

Mình phải làm sao để Christopher hiểu là mình tin tưởng cậu ấy tuyệt đối bây giờ?

“Chị đang làm gì ở đây thế?” – mình vớ lấy cái gối bên cạnh chụp lên đầu, khiến Cosabella –

này giờ vẫn đang say giấc nồng – đành cựa mình tỉnh giấc. Kiểu chó mê ngủ như Cosy mà cho giữ nhà chắc trộm vào nhà khoăng sạch đồ cũng chẳng biết. Kể cả khi Robert Stark sai tới hai chục tay sát thủ đến thủ tiêu mình trong đêm thì bất quá chắc Cosy cũng chỉ lăn qua lăn lại vài cái rồi thiếp đi ngủ tiếp.

“Ngày hôm nay quan trọng lắm đấy” – chị Rebecca mắt vẫn dán vào điện thoại, miệt mài nhắn tin – “Đầu tiên là buổi tiệc tại nhà ngày Robert Stark. Sau đó là show thời trang Thiên thần của Stark vào buổi tối. *Truyền hình trực tiếp*. Tối nay đã giao thừa rồi cơ đấy. Lại còn phải lo chuẩn bị cho buổi ra mắt trên truyền hình đầu tiên của em trước hàng triệu khán giả (nu không muốn nói là cả tỷ). Thú thực, dạo gần đây em không còn nằm trong danh sách khác hàng *đáng tin cậy* nhất của chị nữa. Sensitive ra một cái là đã thấy em lên máy bay bay vèo tới căn biệt thự cạnh bãi biển của ai đó rồi. Lần này chị muốn chắc chắn là em có mặt đúng giờ, chuẩn bị để làm tóc và trang điểm sẵn sàng cho buổi diễn” – chị liếc xuống nhìn vào chân mình – “Móng chân em dài quá rồi đấy. Bao lâu rồi em chưa đi tẩy da chết thế? Chị có cần nhắc lại cho em nhớ là em sẽ mặc cái gì trong show diễn sẽ được truyền hình trực tiếp trên khắp cả nước không? Mà này, vụ với Brandon Stark ở South Carolina là sao thế? Không phải chị không ủng hộ em hay gì đâu. Cậu ấy là thiếu gia nhà giàu mà. Nhưng em không thể yêu cầu cậu ta mua nhà cho em ở đâu đó gần đây sao? Ví dụ như khu Hamptons chẳng hạn? Tất cả người của em đều sống ở khu đó hết, cưng ạ”.

Mình hiểu ý chị Rebecca nói người của mình nghĩa là gì. Người làm tóc cho mình. Người làm móng cho mình. Người wax cho mình. Người làm mặt cho mình. Người tạo mẫu cho mình. Người phụ trách truyền thông cho mình. Chuyên gia dinh dưỡng. Huấn luyện viên thể dục. Và người quản lý... Để tạo nên một người hoàn hảo như Nikki Howard sẽ cần tới cả một đội quân trợ giúp. Nếu ai đó cho rằng Nikki Howard xinh đẹp như thế là do tự nhiên mà có thì hoàn toàn sai lầm. Ngoài việc cần có cái gen tốt, điều quan trọng nhất vẫn là một đội ngũ làm việc chuyên nghiệp (và photoshop).

Điểm cộng lớn nhất của việc ở nhà của Brandon Stark suốt tuần qua chính là việc không bị đám người đó bu quanh làm phiền cả ngày. Mình hoàn toàn có thể... trở lại là chính mình – một thứ mong muốn xa xỉ, kể từ sau khi trở thành Nikki Howard.

Mình cứ nằm ì ra ở đó, không động đậy. Ai mở cửa cho chị Rebecca vào thế không biết? Chú gác cổng Karl chẳng? Chỉ vì đã quá quen mặt với chị ý rồi? Lát mình sẽ xuống nói chuyện với chú ý. Chứ cứ tùy tiện cho người khác lên nhà như thế này là không thể chấp nhận được.

Lulu á? Không thể nào. Nếu vậy cậu ấy đã đánh thức mình dậy và thông báo có chị Rebecca tới tìm rồi. Đây không phải là cách hành xử của Lulu. Ôi, mình chẳng muốn bắt đầu một ngày mới như thế này một chút nào! Mình chỉ muốn nằm ườn ra trên giường, nhớ lại cảm giác khi được Christopher ôm vào lòng lúc ở trên taxi ngày hôm qua cơ (sao mình không thể tua ngược thời gian và quay trở lại thời điểm đó để hai bọn mình không còn cãi vã nhỉ?).

Nhưng đáng tiếc là không thể. Bởi vì chị Rebecca đã nhào người ra, phát vào mông mình mấy cái bắt dậ

“Dậy! Dậy! Và nhớ là phải ăn sáng nhiều một chút đấy. Cả bữa trưa nữa. Chị không quan tâm chuyện bụng em lúc lên TV trông sẽ như thế nào. Có điều chị không thể để em ngất thêm lần nữa, như hôm ở trung tâm thương mại Stark mấy tháng trước. Hôm nay không có hạ đường huyết đường hiếc gì hết. Làm việc thôi! Làm việc, làm việc!”.

Chị Rebecca đứng bật dậy và lao ra khỏi phòng trên đôi giày hiệu Jimmy Choo cao chót vót.

“Xe sẽ tới đón em tới dự tiệc nhà ngài Stark lúc 7 giờ” – tiếng chị ý nói vọng vào – “Nhớ có mặt ở đây đúng giờ, bằng không... chị cam đoan em sẽ làm mọi cách khai tử em khỏi ngành công nghiệp cạnh tranh này. Trong tay chị hiện đang có có mớ người mẫu chỉ chực chờ em bước sai một bước là họ sẵn sàng nhào ngay vào vị trí của em”.

Vài giây sau đã thấy chị ấy lộp cộp đi vào trong thang máy, miệng nói sang sảng như quát vào điện thoại: “Cái gì? Không, không phải mắng xà. Tôi đã nói là da thần lằn cơ mà. Có đơn giản như thế thôi mà cũng làm sai là sao? Mấy người làm ăn kiểu gì thế?”.

Thở dài cái thượt, mình lồm cồm bò dậy khỏi giường. Cosabella thấy vậy cũng vọt dậy ngay, bởi vì bữa sáng luôn là bữa ăn đầu tiên trong ngày của cô nàng mà (sao Cosabella ăn nhiều như thế mà vẫn không béo nhỉ? Có thể vì nó cả ngày nhảy nhót, vận động không ngừng nghỉ, cho tới khi mệt quá lăn ra ngủ thiếp đi trên lòng mình).

Mình vừa mở tủ lấy thức ăn cho Cosabella vừa tự hỏi không biết bên Christopher và Felix đã có tí tiến triển nào về Dự án Phượng Hoàng chưa. Tất nhiên, tối nay mình cũng sẽ đi trình sát nhà lão Robert Stark xem sao. Nhưng nếu được biết trước cần phải tập trung vào tìm cái gì thì vẫn tốt hơn.

Đang đổ thức ăn ra bát cho Cosy thì mình nghe thấy có tiếng động ngoài phòng khách nên vội ngó đầu ra xem. Và đập vào mắt mình khi ấy là bóng một người con trai đang từ trong phòng Lulu bước ra, trên mình có độc một chiếc quần đùi và đôi tất đen.

Quá sợ hãi và bất ngờ, mình rú lên ầm ĩ vang nhà, khiến cho Cosy đang ăn cũng phải nhảy dựng hết cả lên, còn người con trai kia cũng giật mình hét to không kém gì

“Emm, là anh đây!” – anh ta kêu ầm lên.

Phải mất vài giây bình tĩnh nhìn lại mình mới nhận ra hoá ra là người quen thật.

Không phải ai khác, mà chính là Steven Howard, anh trai ruột của Nikki Howard.

Trong chiếc quần đùi và đôi tất đen.

Đi ra từ phòng ngủ của Lulu! Mái tóc vàng vẫn còn bù xù, như vừa mới thức giấc!

Đúng lúc đó, Lulu lò dò từ phòng đi ra, mắt vẫn còn lơ đãng ngái ngủ: “Anh Stevie? Có chuyện gì thế? Hình như em nghe thấy có tiếng ai đó hét thì phải”.

Ôi không. Vừa mới sáng sớm mà sao lắm chuyện xảy ra thế này! OK, mới mình, 11 giờ trưa vẫn còn là sớm.

Anh Steven và Lulu á? Lulu thì mình hiểu, cậu ấy đã luôn muốn chuyện này xảy ra từ lâu rồi nhưng...

“Ớ, chào cậu, Emm!” – Lulu mặt vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, quay sang mỉm cười với mình – “Mình không biết là cậu ở nhà”.

Nhưng anh Steven là... là... *anh trai* của mình!

Về huyết thống thì phải đấy.

Một đằng là bạn thân, một đằng là anh trai. Mình cứ thấy nó thế nào ý!

“Anh Steven đã ngủ lại tối qua” – Lulu thản nhiên đi vào bếp mở tủ lạnh, nói như không có chuyện gì xảy ra – “Giờ bọn mình đã là một đôi. Hai người muốn ăn sáng gì đây? Trứng chiên nhá? Anh Stevie thích món này. Đúng không anh?”.

Mặt anh Steven lúc này phải nói là không khác gì Mặt Trời.

Nhưng có lẽ vẫn không đỏ bằng mặt mình.

“Ừm... chào em, Emm” – anh Steven ngượng ngùng nói. Anh ấy đã tròng thêm cái áo phông từ lúc nào – “Xin lỗi em vì chuyện này. Bọn anh không biết là em ở nhà. Anh tới kiểm tra cái máy làm nhiễu sóng. Nó vẫn hoạt động tốt. Trong nhà không bị cài thiết bị nghe lén. Vì thế bọn em có thể yên tâm”.

“Vậy thì tốt rồi” – mình gật đầu nói. Thật may tối qua mình mặc bộ đồ ngủ dài tay hình cầu vồng này.

“Anh Steven và mình đang yêu nhau” – Lulu hớn hở khoe, cô nàng vui tới nỗi miệng cười ngoác ra tới tận mang tai – “Anh ấy nói lời yêu mình sau khi mình tân trang lại cho Nikki ngày hôm qua. Giờ cậu ấy phải nói là quá xinh. Tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Đúng không anh Stevie?”.

“Đúng thế” – mặt anh Steven vẫn đỏ bừng, không khác gì màu bộ đồ ngủ của mình – “Lâu rồi mới thấy Nikki hạnh phúc như thế. Thấy cứ lạ lạ”.

“Cậu ấy nói sẽ đi học đại học” – Lulu thông báo – “Chuyên ngành kinh doanh. Đây là ý tưởng của anh Gabriel. Mình cũng không ngờ hai người đó nói chuyện hợp nhau đến thế đâu. Trừ những lúc cậu ấy chành chọe với Gabriel. Mình thấy cậu ấy hơi đành đạch, con gái mà như thế cũng không nên. Nhưng làm sao có thể đòi hỏi mọi thứ đều tròn trịa được đúng không? Kìa, Emm, cậu không sao đấy chứ?”.

Có vẻ như nãy giờ mình chỉ biết đứng há hốc mồm nhìn và nhìn, quên cả cách thở làm sao cho đúng.

“Ừ... ừ” – mình gật đầu.

“Có phải vì anh Steven và mình không?” – Lulu quay sang nhìn anh trai của Nikki, ngạc nhiên không hiểu vì sao mình lại tỏ ra bất ngờ đến như thế – “Anh ấy đã xin lỗi vì buột miệng nói lời yêu mình, rằng anh ấy chỉ lỡ miệng mà thôi” – Lulu vừa đập trướng vừa giải thích – “nhưng mình đã không cho anh ấy rút lại lời đã nói. Đúng không anh?”.

Anh Steven lắc đầu: “Cô ấy nhất quyết không chịu”.

“Mình biết những lời đó là thực lòng và rằng bọn mình được sinh ra là dành cho nhau. Và chính mình là Phu nhân Đại tá Steven Howard” – Lulu tự hào nói – “Nghe cái danh Phu nhân Đại tá Steven cũng hay đấy chứ? Nhưng tất nhiên trên album phát hành mình vẫn sẽ giữ tên thời con gái của mình”.

Mình trở mắt nhìn anh Steven. Giờ thì anh ấy đã biết đang dính vào ai chưa?

Anh Steven đáp lại bằng một nụ cười bẽn lễn như trẻ con.

“Anh biết nói gì bây giờ? – anh ấy nhún vai – “Anh yêu cô ấy mất rồi”.

Mình đảo mắt một vòng chịu thua. Vậy là đời anh Steven coi như *xong*. Lulu đã tóm được anh ấy.

Cũng phải thú thật là trông họ thật hạnh phúc và mãn nguyện bên nhau.

“Chúc mừng nhá” – mình cười rất tươi thành tâm chúc phúc cho họ.

Sau đó, mình rời bếp đi vào trong phòng khách với một danh sách những việc cần phải làm cho chị Rebecca để lại. Xem nào: Sẽ có trợ lý mang tới cho mình khoảng một chục bộ váy để chọn cho bữa tiệc tối nay ở nhà lão Robert Stark, ngoài ra là thợ trang điểm, làm tóc, làm móng...

“Cậu biết không?” – Lulu vừa pha cà phê cho anh Steven vừa nói vọng ra – “Trước đây mình không để ý giờ nhìn mới thấy hoá ra hai người có cùng màu mắt. Màu xanh của trứng chim cổ đỏ. Màu yêu thích của mình. Cả hai người” – nói rồi cô nàng quay sang mỉm cười tình tứ với anh Steven – “Giống như cả một bầu trời sáng bừng trên khuôn mặt anh vậy”.

Ồi mẹ ời. Cứ tưởng anh Steven mới là nạn nhân của mối quan hệ này. Xem ra Lulu cũng đã lún sâu không kém.

Hay là ai đang yêu cũng sẽ như vậy? Hoặc có thể vì chuyện của mình và Christopher còn chưa đi đến đâu thì đã tịt nghóm nên mình không biết? Nhưng gì thì gì mình không hề muốn sau khi yêu trở nên sến rện như hai người này đâu.

Có tiếng chuông cửa! Mình lập tức chạy ra mở. Là chú Karl, thông báo anh Salvatore đã mang quần áo

“OK, chú cho họ lên dùm cháu” – sau đó mình quay sang nói với Lulu và anh Steven – “Hai người ời, người ta mang đồ đến cho mình rồi”.

“Ôiiii” – Lulu bước tới ôm cổ anh Steven từ phía sau – “Chúng ta sắp được xem trình diễn thời trang rồi. Tuyệt vời!”.

Có lẽ anh Steven đúng là anh trai mình thật bởi vì chứng kiến cảnh anh ấy thân mật với một cô gái – kể cả người đó là Lulu, bạn thân của mình – khiến mình nổi hết cả da gà, chẳng khác gì khi phải chứng kiến Frida ôm hôn một chàng trai nào đó.

“Xin lỗi nhưng...” – mình hắng giọng – “Nếu hai người có thể để mình ăn xong bữa sáng đã

rồi hăng ôm hôn nhau trước mặt mình như thế này thì tốt biết mấy”.

“Xin lỗi em” – anh Steven gãi đầu ngượng ngùng.

“Ồi, xin lỗi cậu, Emm” – Lulu rút ngay tay lại khỏi vai anh Steven, như thể vừa bị điện giật – “Mình quên bég mất là cậu vẫn chưa tìm được tình yêu cho riêng mình. Đáng ra mình không nên trêu ngươi cậu như thế này”.

“Đâu có” – mình nhún vai – “Mình đã tìm được tình yêu của đời mình rồi. Christopher và mình chỉ cần làm rõ một số việc nữa là ổn.

“Thế à?” – Lulu xị mặt xuống – “Khổ thân cậu”.

“Ừm...” – anh Steven ngáp ngừng lên tiếng – “Em có cần anh... cho cậu ta một trận không?”.

Mình không thể không mỉm cười vì lời đề nghị siêu đáng yêu đó.

“Chẳng ích gì đâu anh ơi” – mình nói – “Hai người cũng nên vào phòng thay quần áo đi, trước khi người ta mang đồ tới... Chắc chỉ mấy phút nữa thôi”.

Hai người lập tức đứng dậy lúu rú đi vào phòng, đúng lúc cửa thang máy bật mở, anh Salvatore đẩy một giá toàn váy dạ hội ra khỏi

“Chào tiểu thư xinh đẹp” – anh ta hôn lên hai má mình. Bên cạnh là cô trợ lý gầy như que củi, tóc đen, đang hấp tấp gỡ từng chiếc váy ra khỏi giá cho mình xem.

“Thời trang đấy, bộ váy này” – anh Salvatore chỉ vào bộ đồ ngủ của mình – “Anh vừa thấy trên tờ Vogue tháng này, đúng không?”.

“Anh cũng vui tính ghê” – mình nói – “Cảm ơn anh đã tới tận đây. Anh muốn uống chút cà phê không?”.

Cả anh Salvatore và cô trợ lý đều mừng hóm trước lời đề nghị của mình. Sau đó là thợ trang điểm, thợ làm tóc, thợ làm móng,... và đủ các loại trợ lý trên đời lần lượt xuất hiện. Mình gần như mất nguyên buổi chỉ có mỗi việc pha cà phê – làm bánh mì kẹp thịt – phục vụ cho bọn họ... những lúc không bị lôi ra chải chuốt, trang điểm, chuẩn bị cho buổi biểu diễn đêm nay.

Tất cả những thứ đó không là gì so với việc tránh không phải đụng mặt Lulu và anh Steven. Hai người đó gần như không rời nhau lấy được một phút. Anh Steven hình như chẳng hề có ý

định về nhà anh Gabriel thì phải. Lulu bắt anh ấy ở lại chọn đồ cho buổi tiệc tối nay – mặc một chiếc váy ngắn màu đen của Docle & Gabbana. Sau đó yêu cầu anh ý đi cùng tới buổi tiệc tại nhà Robert Stark, với tư cách là bạn trai.

“Mình nghĩ không nên” – mình khuyên Lulu. KHÔNG phải vì mình không muốn phải nhìn thấy cảnh hai người đó ôm hôn nhau cả tối tại bữa tiệc – “Ngộ nhỡ có ai đó nhận ra anh ấy thì sao?”.

“Ôi anh yêu” – Lulu kiễng chân ôm lấy mặt anh Steven và hôn chụt lên môi anh ấy một cái rõ kêu – “Em quên bégm mất vụ đó”.

Biết mà!

“Anh cũng nghĩ mình nên ở nhà với mẹ và Nikki” – anh Steven gật gù tán thành – “Từ hôm qua tới giờ chưa gặp họ rồi”.

Đúng rồi. Anh làm ơn quay về nhà anh Gabriel đi!!!!!!

Tiếng chuông cửa lại kêu lên. Mình đi ra mở cửa, đúng lúc điện thoại trong túi lên bần bật.

Mình mở điện thoại ra xem ai gọi.

Là Christopher.

“Cậu Bradon Stark đang ở dưới nhà, thưa cô Howard” – chú Karl thông báo – “Đón cô đi dự tiệc”.

Sớm không gọi, muộn không gọi, sao nè đúng lúc này cả hai cùng xuất hiện là sao? Sau cú điện thoại hôm qua tưởng Brandon đã lờ mình đi rồi cơ mà? Anh ta nghĩ anh ta là ai mà tự tiện đến nhà đón mình đi dự tiệc, không một lời báo trước thế?”.

“Chú nói với anh ta cháu sẽ xuống ngay” – mình đóng cửa lại và nghe điện thoại.

“Christopher à?” – mình hỏi.

“Emm” – Christopher vội vã nói – “Cậu không thể tới buổi tiệc tối nay”.

“Ừm...” – mình thở dài – “Mình làm gì được bây giờ. Cái áo nửa triệu đôla cũng đã được lấy ra khỏi két an toàn rồi. Mình cũng đã được trang điểm và làm tóc sẵn sàng hết rồi. Váy cũng đã

mặc lên người rồi. Xe đang đợi dưới nhà”.

Tất nhiên, mình bỏ qua cái vụ Brandon đang chờ trong xe. Christopher và mình đã tranh cãi về chuyện này quá đủ rồi.

“Emm” – Christopher nói – “Cậu không hiểu đâu. *Cậu* chính là Dự án Phượng Hoàng”.

MƯỜI BẢY

“Khoan” – mình nắm chặt lấy điện thoại, tự dưng thấy lạnh toát cả sống lưng. Không lẽ cái váy mặc tối nay hơi ngắn quá? Nhất là trong một ngày 31 tháng 12 giá rét như thế này?

“Cậu đang nói gì thế?” – mình hỏi lại – “Làm sao mình l được?”.

“Cái đó thì mình không biết” – Christopher trả lời – “Bọn mình vẫn chưa biết chính xác Dự án Phượng Hoàng này là cái gì. Nhưng bọn mình đã tìm ra mối liên quan giữa nó với Khoa Ngoại và Ngoại Thần Kinh của bệnh viện Stark. Và tên của cậu”.

“Tên của *mình* á?” – mình nhú mày không hiểu – “Emerson Watts? Hay là...”

“Không. Nikki Howard. Emm, cậu nghĩ mà xem. Những người này có điểm chung gì? Họ đều còn trẻ. Khoẻ mạnh và xinh đẹp”.

“Ừ, thì sao?”.

“Giống như Nikki Howard”.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” – Lulu không hiểu ở đâu chen vào.

“Không có gì” – mình quay sang lắc đầu với cậu ấy – “Cậu cứ xuống xe trước đi. Nói với Brandon mình sẽ xuống ngay”.

“Ờ” – Lulu vẫy tay.

“Không!” – Christopher hoảng hốt kêu lên – “Emm, cậu không được tới bữa tiệc đó”.

“Christopher, mình phải đi” – mình nói – “Nếu không, Robert Stark sẽ đoán được có chuyện gì đó đang xảy ra” – và hơn một tỷ fan hâm mộ sẽ vô cùng thất vọng, chưa kể nhà tài trợ chính của chương trình, công ty đá quý De Beers – “Hơn nữa mình không hề thấy có mối quan hệ nào giữa bệnh viện Stark và những người đó với mình”.

“Không á?” – Christopher gần như phát cáu – “Emm, cậu không hiểu rồi. Có nhớ anh chàng Curt không? Nếu anh ta đi leo núi ở Cascades. Một mình. Và bị lạc, thử hỏi ai mà biết được chuyện gì thực sự đã xảy ra với anh ta? Còn Kerry nữa, cô ấy đi Guatemalanla dạy chữ cho trẻ em nghèo đúng không? Và nếu trên đường đi không may cô ấy bị mất tích, người ta sẽ lại chỉ coi như là một trong hàng ngàn vụ mất tích khác hàng năm ở Guatemala. Giống như những người khác. Thử hỏi có còn gì hoàn hảo hơn thế không? Tất cả bọn họ đều trẻ, khoẻ và xinh đẹp... Stark tha hồ mà lựa chọn. Có lẽ họ đã làm việc này nhiều năm nay rồi. Những ván mà các cô gái xinh đẹp đột nhiên mất tích đầy bí ẩn chúng ta vẫn xem hằng ngày trên kênh CNN ý... chắc chắn có bàn tay của Stark nhúng vào”.

“Christopher...” – mình lắc đầu ngán ngẩm. Mình yêu bạn trai của mình. Rất nhiều là đáng khác.

Nhưng sự thù ghét của cậu ấy với Stark – sau khi chứng kiến những gì họ đã làm với mình – đã đi quá xa rồi.

OK, mình hiểu. Cậu ấy đã phải chứng kiến cái chết của mình ngay trước mặt mà không thể làm gì – chính điều đó đã gây ra những sang chấn về tinh thần vô cùng nặng nề cho Christopher.

Và rồi cậu ấy lại tiếp tục trải qua một cú sốc khác khi phát hiện ra mình vẫn chưa chết nhưng đang sống trong cơ thể của người khác, và đây không phải là một vụ tai nạn đơn thuần, tất cả là một màn kịch do Robert Stark tạo ra để thủ tiêu Nikki.

“Emm” – Christopher nói rất nhanh – “Nghe mình nói này. Robert Stark là một thiên tài trong lĩnh vực kinh doanh. Ông ta dành cả đời nghiên cứu nhu cầu thị trường và đáp ứng những nhu cầu đó với cái giá có thể đẩy tất cả các đối thủ cạnh tranh của mình vào thế phá sản. Câu hỏi đặt ra không phải là có phải ông ta đã chơi bẩn không mà là tại sao không có ai ngăn ông ta lại?”.

Tiếng chuông cửa lại reo lên. Khởi cần nghe cũng biết là tài xế của Brandon gọi giục. Lulu đã xuống từ nãy giờ rồi.

“Nghe này” – mình nói – “Có lẽ cậu nói đúng”.

Cứ cãi qua cãi lại thế này có mà đến sáng mai vẫn chưa ngã ngũ. Thôi thì cứ hòa theo cậu ấy cho xong. Giờ mình đã hiểu cảm giác của Lois Lane, Lana Lang và Mary Jane Watson khi làm bạn gái của các siêu anh hùng. Bọn con trai lúc nào mà chẳng tự cho mình là siêu anh hùng. Tốt nhất đừng có chọc tức hay làm họ nổi giận, bằng không họ sẽ dùng dùng khoác áo choàng nhảy ra ngoài cửa sổ và bị ai đó bắn chết.

Vì thế, thà rằng cứ điên theo họ một tí để họ chịu ngồi yên trong nhà cho an toàn còn hơn.

Còn bản thân cứ lảng lạng ra ngoài làm cái gì thì làm, miễn đừng để họ biết là được.

“Chúng ta sẽ nói tiếp về chuyện này khi nào mình về” – mình nhẹ nhàng nói – “Bọn mình sẽ cùng nghĩ xem nên chọn hướng giải quyết nào là tốt nhất”.

“Hả?” – Christopher lại gào lên – “Emm, không...”.

“Hết cách rồi, Christopher” – mình thở dài, sao cậu ấy cứng đầu thế nhỉ? – “Mình hỏi cậu thế giờ chúng ta có thể làm gì? Gọi báo cảnh sát chắc? Cậu làm gì có tí bằng chứng nào? Những người đó đã mất tích chưa?”.

“Ờ thì...” – Christopher vẫn tiếp tục ngoan cố đến cùng – “Chưa. Và nói chung là chưa có bằng chứng nào cụ thể, ngoài việc đã xảy ra với cậu. Cậu biết đấy, đó hoàn toàn không phải là một tai nạn ngẫu nhiên. Nhưng...”.

Chuông cửa lại vang lên réo rắt, càng lúc càng khẩn trương.

“Ừ” – mình vội vàng nói – “Nghe này, mình phải đi đây. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Mình sẽ gọi cho cậu từ nhà của lão Robert Stark để chứng minh điều đó”.

“Emm, đừng có tới cái nhà đó” – Christopher nổi giận đùng đùng. Xen lẫn chút sợ hãi – “Emm, mình cảnh báo cậu. Đừng có nghĩ tới chuyện...”.

“Yêu cậu” – mình luồn cuống có lấy túi xách và áo khoác chạy thẳng ra thang máy – “Thế nhá, byeeee...”.

“Đừng có cúp máy” – Christopher quát ầm vào điện thoại – “Mình nói rồi đấy. Cậu dám...”.

“Mình vào trong thang máy rồi” – mình với tay bấm nút xuống sảnh – “Mình nghe không rõ nữa...”.

“Cậu vẫn nghe rõ tiếng mình” – Christopher nói – “Emm, đừng đại dốt như thế. Mình...”.

Mình cúp máy cái rụp...

... mặc dù trong thâm tâm không hề muốn Christopher như thế một tạo nào. Nhưng giờ mình không có thời gian với mấy vụ trả thù trả thiếc này. Mình vẫn còn nhớ như in lời cảnh báo sáng nay của chị Rebecca. Bằng mọi giá mình phải có mặt tại buổi tiệc của Robert Stark, cũng như buổi truyền hình trực tiếp chương trình Thiên thần của Stark, nếu không muốn bị đuổi ra ngoài đường. Mình rất trân trọng mối quan hệ của mình với Christopher và mình cũng nghĩ Robert Stark đang âm mưu một kế hoạch gì đó.

Nhưng mình có nghĩa vụ phải hoàn thành các thoả thuận công việc mà mình đã kí.

Hơn nữa, thử hỏi Robert Stark còn có thể làm gì được mình nữa?

Những gì cần làm ông ta đã chẳng làm hết rồi đấy thôi.

“Cậu đã ở đâu thế?” – Lulu quay sang chất vấn mình lúc mình mở cửa xe limo.

“Xin lỗi” – mình lí nhí bò qua chân Brandon để chui vào trong – “Có cuộc điện thoại quan trọng. Anh *dịch ra* một chút có được không?” – mình sẵn giọng quát lên với Brandon.

“Xin lỗi” – Brandon lè nhè giơ tay lên. Tiệc còn chưa bắt đầu mà anh ta đã say xỉn như thế này rồi! Nhưng mình cũng chẳng lấy đó làm ngạc nhiên. Lần nào chuẩn bị đi gặp bố là anh ta cũng như vậy hết.

“Mà...” – Lulu hỏi – “rút cuộc thì Christopher muốn gì thế?”.

“Chịu” – mình thành thật trả lời.

“Cậu ấy cũng muốn tới dự” – cô nàng ra vẻ thông cảm – “Đúng không? Với tư cách là bạn trai của cậu?”.

Brandon ngược mắt lên, tay vẫn cầm ly rượu: “Ơ thế em quay lại với thằng đó rồi à? Cái thằng mặc áo khoác da ý?”. Trông anh ta có vẻ thất vọng.

“Không phải chuyện của anh” – mình giơ tay lên chặn họng Brandon – “Hãy tiếp tục uống đi”.

Brandon nhìn chằm chằm vào ly whisky trên tay lẩm bẩm nói: “B con gái luôn thích những thằng con trai mặc áo khoác da thì phải”.

Mình thật không hơi đâu mà tranh cãi với một gã đầu đất như thế này!

Từ nhà mình tới căn biệt thự 4 tầng màu xám – gồm 10 phòng ngủ, 2 gara, 1 bể bơi trong nhà, 1 phòng khiêu vũ, 1 khu vườn lớn đằng sau nhà – của Robert Stark không hề gần. Đi hết Đại lộ số 5, qua cả công viên trung tâm và Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan.

Bữa tiệc giao thừa đón năm mới hằng năm tại dinh thự của Robert Stark luôn được ca ngợi về khoản xa hoa và tráng lệ, với sự góp mặt của rất nhiều nhân vật nổi tiếng và chính khách giàu có. Các tuyến đường dẫn tới nhà ông ta trong ngày cuối năm này luôn ở trong tình trạng tắc nghẽn đến nỗi Lulu, Brandon và mình đã phải xuống xe đi bộ cả một quãng đường dài mới tới được nơi. Chưa hết, vừa vào tới sân lại phải tiếp tục “chiến đấu” với đám phóng viên truyền hình và paparazzi đang trực sẵn bên ngoài để đưa tin.

Trong suốt quãng đường đi bộ tới nhà bố Brandon, mình đã tranh thủ dò hơi anh ta xem có biết gì về Dự án Phượng Hoàng không.

“Đó là cái gì?” – Brandon ngửa cổ nhấp thêm một ngụm rượu mà anh ta mang theo từ trên xe limo xuống – “Một sân vận động với ở Arizona chẳng?”.

Má ơi, hết thang máy lên vũ trụ, tới ban nhạc và giờ là sân vận động sao?

“Không” – mình lắc đầu – “Bố anh đã sử dụng các thông tin lấy được từ các khách hàng mua máy tính Quark vào việc gì đó”.

“Để làm gì?” – Brandon hỏi.

“Thì thế tôi mới phải hỏi anh” – mình nổi cáu.

“Nếu anh biết thì anh đâu cần phải đi bộ với em như thế này làm gì?” – Brandon nói – “Anh sẽ tới thẳng văn phòng của bố anh và nói cho ông ấy biết mình đã biết tổng âm mưu của ông ấy rồi. Sau đó yêu cầu ông ấy biến ra khỏi đó, nhường cái ghế chủ tịch lại cho anh. Vì thế tốt hơn hết là em nên tiếp tục tìm hiểu đi

Mình hậm hực đi theo anh ta, không nói thêm được lời nào. Christopher và Felix hẳn đã phát hiện ra điều gì đó... nhưng bảo mình là Dự án Phoenix á? Thật điên khùng!

Nhưng ít ra thì Christopher cũng đang cố gắng hết sức.

Còn mình? Mình đang đi dự tiệc. Tệ hơn nữa, một bữa tiệc chán òm dành cho người nổi tiếng. Mình vừa thấy nữ ca sĩ Madonna từ trong xa limo bước lên cầu thang trải thảm đỏ tiến về

phía cửa chính (đúng là dorm đời, nhà cô ấy ngay ở góc phố kế bên chứ đâu. Đi bộ chắc mất độ vài phút là cùng, thế mà cũng phải đưa đòi ngồi xe limo. À mà cũng có thể vì đôi giày cao chót vót kia nên cô ấy không tiện đi bộ...). Đi ngay trước Madonna là thị trưởng thành phố New York.

“Nikki Howard kia!” – đột nhiên mình nghe thấy tiếng ai đó kêu lên thất thanh và nhoài một cái đã bị cả lũ người bữa vây xung quanh – “Nikki! Có phải cô và Bradon Stark đã đính hôn rồi không?”.

“Không” – mình nói – “Chúng tôi chỉ là bạn”.

“Tôi đã đính hôn” – ở bên cạnh, Lulu tự hào khoe với đám phóng viên đang phỏng vấn về ngày phát hành album của cậu ấy – “À, mà nói đúng hơn là sẽ đính hôn vào một ngày gần đây. Hiện tại tôi hơi bận khi vừa phải lo nghĩ về đám cưới vừa phải thu âm cho xong album mới”.

“Lulu” – mình khẽ rít lên thì thầm vào tai cô bạn thân – “Thôi ngay! Không ai được phép biết về người-mà-cậu-biết-là-ai-rồi-đấy”.

“Còn nữa, danh tính về chồng sắp cưới của tôi sẽ được giữ bí mật” – Lulu vẫn cười tươi như hoa thông báo với giới truyền thông, trong khi mình bị lôi xềnh xệch vào trong nhà – “Anh ấy là người kín đáo, không quen bị người khác dòm ngó chuyện đời tư”.

Trong biệt thự nhà Stark, các cô người mẫu trong bộ đồ lót hiệu “Thiên thần của Stark” và đeo cánh thiên thần – họ không phải là những người sẽ biểu diễn trong chương trình truyền hình trực tiếp tối nay, cái cánh họ đeo cũng nhỏ hơn hẳn để tiện di chuyển – đang làm nhiệm vụ rót sâm-panh mời khách và cất áo khoác cho họ từ cửa ra vào. Đi sâu vào trong một chút là màn trình diễn của các nhà ảo thuật, sỹ tung hứng, nhào lộn... đến từ đoàn xiếc Cirque Soleil danh tiếng.

Lulu trầm trồ nhìn anh chàng biểu diễn màn “nuốt lửa” và chẹp miệng ra chiều tiếc nuối: “Đáng ra mình nên mời một người nuốt lửa tới bữa tiệc của mình”.

Brandon đã kịp nhanh tay lấy một ly rượu khác, trề môi nói: “Mấy màn nuốt lửa này xưa rồi. Anh thích cái cô đu xà ở nhà em ý”.

“Thế ạ?” – Lulu mặt tươi hắn lên – “Em cứ nghĩ chẳng ai thích cơ đấy. Tại vì cô ta cứ đu tít ở trên đầu mọi người”.

Mình đứng đó, với ly sâm-panh trên tay làm cảnh (tất nhiên mình không uống rồi), tự hỏi không biết bản thân đang làm gì ở đây. Xung quanh, các nhân vật nổi tiếng vừa uống rượu, vừa

trò chuyện rôm rả bên bàn buffet chất đầy thức ăn. Thịt bò cuốn giấy bạc nướng, dây tây chín mọng, trứng cá muối đựng trong những chiếc bát vàng và thìa ngọc trai... Mình lại nhìn thấy Madonna, lần này đang nói chuyện với diễn viên điện ảnh Gwyneth Paltrow còn rapper Jay-Z thì đang bàn luận gì đó rất sôi nổi với nam ca sỹ lừng danh Bono. Tất cả những nhân vật máu mặt nhất đều đang ở đây ngày hôm nay, ít nhất là tính tới lúc này. Đây không phải là loại tiệc tùng bạn muốn nán lại lâu... nói chung chỉ tạt qua, chào hỏi nhau một câu rồi đi.

“Ô xem ai đến kìa” – Lulu chỉ tay về ai đó vừa bước vào trong phòng – “Taylor Swift. Mình phải đi kể cho cậu ấy nghe về anh Steven mới được. Chắc chắn cậu ấy sẽ rất mừng cho mà xem”.

Mình chớp vội lấy tay Lulu kéo lại.

“Cậu có thôi ngay đi không?” – mình thì thào – “Không ai được biết về anh Steven hết”.

“Hâm ẹ, mình không nói họ của anh ấy ra là được chứ gì” – Lulu phẩy tay – “Tại mình đang hạnh phúc quá. Mình chỉ muốn hét lên thông báo cho cả thiên hạ biết ý!”.

Nói rồi Lulu đẩy tay mình ra và chạy tới chỗ Taylor Swift. Giờ đúng là không có gì có thể ngăn nổi Lulu, ngoài việc trối tay trối chân nhốt cậu ấy lại một chỗ.

Mới cắt đuôi Brandon được dăm ba phút đ lại thấy anh ta xuất hiện trước mặt mình rồi, trên tay là một đĩa tôm đây.

“Em ăn thử món tôm này chưa?” – anh ta hỏi, miệng vẫn đang nhồm nhoàm nhai – “Siêu ngon ý”.

“Anh tránh ra đi” – mình cau có gắt lên – “Tôi ghét anh”.

“Làm gì mà em khó tính thế?” – Brandon không vì thế mà giận, hoà nhã tiếp – “Chỉ vì anh từng bắt cóc và ép em làm bạn gái của anh sao? Anh tưởng em đã phải quên chuyện đó rồi chứ. Đây, cắn thử một miếng mà xem” – nói rồi anh ta chìa một con tôm ra trước mặt mình – “Nước sốt họ làm phải nói là hoàn hảo”.

“Anh thôi đi” – mình ngúng nguẩy gạt tay anh ta ra và bỏ đi...

... đúng chỗ chị Rebecca đang đứng. Tối nay chị ý diện một chiếc váy dạ hội đen, dài, ôm sát lấy thân hình chuẩn không khác gì siêu mẫu.

“May quá, em đây rồi” – chị vội nắm lấy tay mình – “Chị đang tìm em khắp nơi. Em đang làm gì với cậu Brandon ở đây thế? Sao em không đi chào hỏi mọi người? Mục đích em tới đây là để chào hỏi và hoà đồng với mọi người cơ mà. Nên nhớ em chính là Cô-gái-mặc-áo-lót-triệu-đô của buổi tiệc hôm nay”.

Nghe thấy vậy Brandon liền rú lên cười như nắc nẻ.

“Cô-gái-mặc-áo-lót-triệu-đô” – anh ta nhại lại giọng chị Rebecca – “Ha...ha...”.

Chị Rebecca quay sang lườm Brandon một cái sắc lẹm: “Brandon! Cậu say đấy hả?”.

“Tất nhiên” – anh ta thản nhiên gật đầu, tiếp tục bỏ tôm vào miệng nhai rau rầu.

“Biến đi cho khuất mắt tôi” – chị Rebecca đẩy Brandon sang một bên sau đó kéo tay mình tiến tới đám đông đang đứng giữa phòng – “Ngài Stark tìm em này giờ. Ngài ấy muốn giới thiệu em với một vài cổ đông lớn của công ty”.

Mình gần như đã phải chạy theo mới đuổi kịp ý. Chúa ơi, sao chị ý có thể dễ dàng lướt đi trên đôi giày sao tới cả tắc thế kia nhỉ?

“Tôi đã tìm thấy cô ấy rồi” – chị Rebecca hồ hởi nói.

Mọi người đồng loạt quay ra nhìn, và mình nhận ra người đang đứng ngay giữa là Robert Stark – phải nói là cực kỳ phong độ, trông điển trai không kém gì cậu con trai. Ông ra mỉm cười với mình, để lộ hàm răng trắng bóng, không tì vết. Hiển nhiên ông ta đã sử dụng kem làm trắng răng hiệu Stark, khỏi cần hỏi.

“A, cô ấy đây rồi” – ông ta hồ hởi chìa tay ra chào đón mình – “Các quý vị, Nikki Howard – ngôi sao của buổi tiệc tối nay”.

Mọi người có mặt khi đó lập tức nghiêng đầu mỉm cười với mình. Tất cả trông đều có vẻ tốt bụng, hấp dẫn và giàu có. Nếu không muốn nói là cực giàu. Các quý bà đeo đầy kim cương trên cổ và tay.

“Thật hân hạnh, cuối cùng cũng có dịp được gặp cô” – một người chìa tay ra bắt tay với mình. Bà ấy có giới thiệu tên thì phải nhưng mình không mấy để tâm nên quên bém mắt rồi.

“Rất hân hạnh được gặp bà” – mình lịch sự trả lời.

Bà ấy nắm tay mình rõ lâu, mãi vẫn chưa chịu thả ra. Sợ thế không biết! Mình muốn tránh xa khỏi bà ta, Robert Stark và toàn thể đám bạn bè của ông ta. Hay nói đúng hơn là các cổ đông của công ty.

Mình nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay mình và phát hiện tay bà ấy đang nắm đang một sợi dây nhung màu đen, có hình một con chim màu vàng đang bốc cháy.

Khỏi cần đoán cũng biết đó là biểu tượng của chim Phượng Hoàng.

Mình còn chưa hết bàng hoàng về phát hiện vừa rồi, đột nhiên anh Gabriel không hiểu từ đâu xuất hiện.

Giống như mình, anh ấy rõ ràng cũng bị quản lý ép phải có mặt tại buổi tiệc ngày

Có điều anh ấy không phải đi một mình. Đi bên cạnh anh ấy là một cô gái tóc nâu, dáng người tầm thước, trông rất xinh đẹp trong chiếc váy tím và màu mắt tím. Phải mất vài giây mình mới hoàn hồn để nhận ra cô gái đó là ai, sau cuộc đại tân trang ngày hôm qua của Lulu:

Không phải ai khác ngoài Nikki Howard.

MƯỜI TÁM

“Xin lỗi” – mình quay sang nói với người phụ nữ vẫn đang nắm giữ tay mình này giờ – “Tôi cần phải đi ra ngoài gọi điện thoại một chút”.

Mình không thể nói mình cần chạy ra chào hỏi người quen, bởi vì mình không muốn thu hút sự chú ý của Robert Stark vào cô bạn gái tối nay của anh Gabriel. Mình vẫn chưa biết liệu ông ta đã được cảnh báo về chuyện Nikki vẫn còn sống hay chưa? Hay liệu ông ấy đã biết não của cô ta được ghép vào một cơ thể khác hay chưa và mặt mũi người hiến xác đó trông như thế nào.

Để an toàn, thôi thì cứ tìm cách đánh lạc hướng ông ta khỏi Nikki càng xa càng tốt.

Xui cho mình, Robert Stark vẫn chưa hề có ý định buông tha cho mình.

“Ta tin là cuộc điện thoại đó có thể chờ” – ông ta choàng tay qua vai và xoay mình lại, làm mình mất luôn dấu anh Gabriel và Nikki – “Có mấy người ta muốn cô gặp. Đây là ông bà Bill và Elen, hai cổ đông lớn của tập đoàn Stark. Ta đoán cô cũng biết”.

Cứ như vậy, mình đi tới đi lui lịch sự chào hỏi hết cặp vợ chồng già này đến cặp vợ chồng già khác... ai nấy kim cương đeo đầy mình... và sợi dây đeo tay màu đen bằng nhung gắn hình phượng hoàng lửa bằng vàng.

Mình không phải chuyên gia về mấy loài chim thần thoại này. Nhưng với cái cách phóng ra lửa như thế kia, chẳng phải nó được gọi là phượng hoàng s

Tất cả những người Robert Stark kéo mình đi chào hỏi trong phòng tối nay đều có một con phượng hoàng, không ở cổ tay thì sẽ là ở túi xách. Thật bí hiểm!

Lúc này vào cửa mình nào có thấy người ta tặng quà gì cho khách đâu. Hay là người ta quên mình nhỉ? Biết đâu chừng Christopher đã đoán sai. Dự án Phượng Hoàng đó thực chất chỉ là một dự án từ thiện và các cổ đông của Stark là những nhà tài trợ.

Họ tỏ ra rất quý mến và quan tâm mình, ai cũng sốt sắng hỏi thăm xem mình thế nào, có khoẻ không... Mẹ chẳng vẫn luôn dạy mình cần phải đối xử tốt với người già đấy sao? Mình

không thể bỏ đi, mặc dù giờ mình chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi chỗ này. Mình muốn hỏi anh Gabriel có suy nghĩ hay không mà dắt Nikki theo tới đây như thế.

Cô ta định sẽ làm um lên một trận, đối chất với Robert Stark về những gì đã xảy ra? Không biết chừng ông ta sẽ sai người lôi cổ cô ta ra ngoài trước cả khi cô ta kịp làm gì ý chứ. Hơn nữa dù có nói thì cũng chẳng có ai tin lời cô ta đâu.

Ơn Chúa, cuối cùng Robert Stark cũng đã chịu thả cho mình đi sau khi đã hài lòng với bữa tiệc chào hỏi nho nhỏ vừa rồi của mình. Ông ta liếc vào cái đồng hồ bạch kim trên tay rồi quay sang nhắc nhở mình: “Thôi, ta nghĩ cô cần phải đi chuẩn bị cho buổi trình diễn tối nay rồi nhỉ”.

Tí quên, mình vẫn còn một việc phải làm. Một việc lớn!

Mới thế mà đã 8h30 rồi.

“Vâng, xin chào” – mình lịch sự cúi chào mọi người – “Rất vui được gặp gỡ các bạn của ngài”

“Các cổ đông chứ” – ông ta sửa lại – “Đừng bao giờ nhầm lẫn giữa công việc và tình bạn, Nikki ạ. Đó là điều cô không bao giờ có thể phân biệt được, đúng không?”.

Mình giương mắt ngó ông ta trân trối. Ông ta đang đùa mình đấy à? Ông ta thực sự nghĩ mình là Nikki sao? Mình muốn nói tới Nikki thực sự ư? Ông ta quên hết mọi chuyện rồi chă

“Xin lỗi” – mình dè dặt nói – “Tôi không phải là Nikki. Ông là người rõ nhất điều đó mà. Ông thừa biết tôi là Emerson Watts”.

Ông đã giết chết tôi, mình rất muốn nói thêm vào. Ông đã giết tôi và ghép não của tôi vào cơ thể của Nikki Howard, chỉ vì cô ta tống tiền ông. Nikki thực sự hiện đang có mặt trong phòng này, ông có biết không? Cô ta hoàn toàn có thể đứng ra làm chứng chỉ tội ông. Có cần tôi đi gọi cho ta tới đây không?

Bụng thì nghĩ vậy nhưng mồm mình không làm sao thốt thêm được lời nào nữa sau câu *Ông thừa biết tôi là Emerson Watts*. Ông ta không nói không rằng, lẳng lặng kéo tay áo xuống che đồng hồ, sau đó nhìn qua vai mình nở nụ cười rất tươi.

“A, Gabriel” – ông ta hồ hởi gọi người đang đứng sau lưng mình – “Rất vui được gặp cậu. Cảm ơn đã tới. Tôi đặc biệt nóng lòng chờ đợi buổi trình diễn đêm nay của cậu đấy. Ồ, cô gái xinh đẹp đi cùng cậu đây là ai thế?”.

Mình từ từ quay người lại nhìn, toàn thân run lẩy bẩy, không dám tin vào điều đang xảy ra.

Robert Stark, Robert Stark, người đã huỷ hoại cuộc đời mình, đang chuẩn bị nói chuyện với Nikki Howard – Nikki Howard thực sự – người mà ông ta đã cho người đi thủ tiêu.

Và không hề ý thức được điều đó.

Càng đến gần càng thấy Nikki hôm nay xinh đến thế nào. Trông cô ấy như một nàng công chúa đáng yêu vừa bước ra từ trong truyện cổ tích ý.

Những lọn tóc màu hạt dẻ được uốn xoắn nhẹ rất hợp với khuôn mặt mới của Nikki. Cách cô ấy trang điểm tối nay cũng không có gì để chê trách. Thích nhất là màu mắt và màu son! Hoàn hảo!

Nhưng quan trọng nhất vẫn là sự tự tin và niềm kiêu hãnh trong từng dáng đi và cử chỉ khiến cho Nikki trong HOT hơn bao giờ hết!!!

Giờ mình đã hiểu tại sao các chàng trai – kể cả các chàng đã có bạn gái – luôn bị cô ta hút hồn đến như vậy. Rõ ràng khuôn mặt và vóc dáng bên ngoài chỉ là một phần trong số đó.

“Xin chào” – Nikki chìa tay ra trước mặt Robert Stark nhưng không phải ở tư thế để bắt tay mà là để hôn lên đó – “Cứ gọi tôi là Diana Prince”.

Hả? *Diana Prince*? *Diana Prince* á? Sao nghe cái tên này quen quen...

Ôi chúa ơi.

Diana Prince... chẳng phải là nhân vật siêu nữ anh hùng Wonder Woman đó sao?

Má ơi, Nikki Howard tự đặt tên mình theo Wonder Woman mới ghê chứ!!!

“Rất vui được gặp cô, cô Prince” – Robert Stark nâng bàn tay của Nikki lên và lịch sự hôn lên đó – “Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ? Tôi thấy cô quen quen”.

“Ôi” – Nikki cười bẽn lẽn – “Tôi cũng nghĩ ông sẽ nhớ ra đã từng gặp tôi rồi”.

“Tất nhiên” – Robert Stark mỉm cười đáp lại – “Gabriel, như đã nói... chúc cậu biểu diễn thành công. Cô Prince... Cô Howard... chúc hai cô một buổi tối tốt lành”.

Nói rồi ông ta quay lại trò chuyện với những người khách đang đứng đợi ở giữa phòng.

Đợi cho ông ta đi khuất hẳn mình mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Chúa ơi” – mình rít lên – “Hai người. Có biết vừa làm tôi suýt chết ngất ở đây không? Nikki – à không, Diana – cô đang làm gì ở đây thế?”

“À” – Nikki nheo mắt nhìn theo bóng lão Robert Stark – “Tôi chỉ muốn nhìn mặt lão ta một lần cuối. Trước khi lão ta bị nhốt đằng sau song sắt”.

“Anh đã cố gắng không cho cô ấy tới” – anh Gabriel phân trần, giờ mới thấy hoá ra anh ấy cũng đang giận giữ không kém gì mình – “Nhưng cô ấy nhất quyết không chịu. Anh nghĩ tai anh sắp thủng ra đến nơi vì cái trò la hét làm mình làm mẩy của cô ấy rồi”.

Ôi không... có gì đó không bình thường trong lời nói của anh Gabriel... Sao mình cứ thấy lý do của sự phẫn nộ này không phải vì anh ấy ghét Nikki. Mà ngược lại thì đúng hơn.

Nikki lờ anh Gabriel đi như chưa có chuyện gì xảy ra, thản nhiên quay sang nói với mình: “Làm ơn nói với anh chàng mặc áo khoác da bạn của cô hãy nghĩ ra cách gì đó để tống khứ tên cáo già cặn bã kia vào tù đi. Lời nói của chúng ta thôi không đủ đâu”.

“Cũng có đấy” – mình nói – “Nhưng mới chỉ là giả thuyết thôi” – mình muốn kể rõ cho Nikki nghe về cái giả thuyết điên khùng của Christopher – “Nhưng cậu ấy vẫn chưa có bằng chứng...” – mình quay đầu khi nhìn ra phía cửa phòng khiêu vũ – “Hoặc có thể là đã có”.

Nikki và anh Gabriel thấy thế cũng ngoái đầu nhìn theo.

“Gì?” – Nikki chán nản nói – “Có gì đâu. Mấy người già đang ra về thôi mà. Họ lúc nào chẳng thế. Hơn 8 giờ rồi còn gì. Có khi đã quá giấc của họ rồi cũng nên”.

“Không phải tất cả” – mình lẩm bẩm – “Chỉ có những người già mình vừa gặp khi nãy mà thôi. Các cổ đông lớn của Stark. Họ đi đâu thế không biết? Sao không thấy ai lấy áo khoác?”.

Mình nhanh chóng đuổi theo nhóm người đó.

“Kìa, Nikki” – cũng may anh Gabriel đủ tỉnh táo để không gọi mình bằng cái tên thật, Emm Watts – “Em đi đâu thế?”.

“Em sẽ quay lại ngay” – mình vẫy tay nói. Thật không dễ gì để chạy trên cái đôi giày cao lênh khênh như thế này.

Lúc mình đuổi theo ra tới đại sảnh, đám cổ đông già kia đã không cánh mà bay. Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một ai. Ngoại trừ... cái cầu thang trái thẳm nhưng đang được canh gác cẩn thận bởi một tay vệ sĩ của Stark.

“Xin lỗi” – mình tiến lại gần – “Anh có thấy ngài Robert Stark đi qua đây

“Có, thưa cô” – anh ta nói – “Ngài ấy đang ở trên gác”.

“Tuyệt” – mình điệu dàng khẽ giơ tay hất tóc ra sau, lòng thầm cầu mong anh ta sẽ không cưỡng lại được sự quyến rũ đó và nghe theo mọi sai khiến của mình – “Anh có thể cho em lên trên đó gặp ngài ấy một phút được không? Em là Nikki Howard. Em cần bàn với ngài ấy chút chuyện về buổi trình diễn đêm nay. Chỉ mất vài phút thôi”.

“Tôi biết cô là ai, cô Howard” – tay vệ sĩ lịch sự mỉm cười – “Nhưng đáng tiếc, tôi không thể để cô lên đó được. Chỉ những người có phận sự mới được lên”.

Anh ta vừa nói dứt lời thì cái bà (mình quên bém mất tên rồi) lúc nãy cứ nắm tay mình khư khư, vội vã chạy qua.

“Ôi, sao lại gặp cô ở đây thế này?” – bà ta đon dả cười với mình.

“Chào bà” – mình mỉm cười chào lại.

Sau đó bà quay sang nói với tên vệ sĩ: “Xin lỗi tôi đến muộn. Tôi vừa có việc đột xuất”.

Gớm, đi toa-lét thì cứ nói toẹt ra cho rồi, bày đặt có việc đột xuất.

Và rồi bà ấy có một hành động rất kì quặc: Giơ bàn tay đang đeo sợi dây nhung màu đen có móc hình con chim phượng hoàng lên.

Tay vệ sĩ thấy vậy lập tức nghiêng đầu trả lời: “Tất nhiên rồi, thưa bà”.

Và anh ta đứng dẹp sang một bên kính cẩn chìa tay mời bà ta đi lên trên gác.

Giờ thì mình càng nóng lòng muốn lên trên kia và tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng những chiếc vòng tay đó là ám hiệu của bọn họ.

Mình quay người lại chạy một mạch về phòng khiêu vũ tìm anh Gabriel và Nikki.

“Có chuyện gì thế?” – anh Gabriel sốt sắng hỏi.

“Có chuyện gì đó đang xảy ra trên cầu thang kia” – mình nói – “Chúng ta cần phải lên trên đó”.

“Emm” – anh Gabriel rút điện thoại ra xem giờ – “Chúng ta sẽ phải có mặt trên sân khấu, chuẩn bị cho show Thiên thần của Stark, sẽ được truyền hình trực tiếp trên cả nước... trong hai giờ tới”.

“Brandon đâu rồi?” – mình đảo mắt quanh phòng tìm Brandon. Kia rồi, anh ta đang nhảy waltz với ai đó trông rất giống chị Rebecca. Không phải chứ???

Và đúng là chị Rebecca thật!

“Chị biết nói sao bây giờ?” – chị ấy ngẩng đầu lên khỏi vai Brandon sau khi bị mình vỗ cho một cái vào vai – “Cậu ấy khen chị quyến rũ. Mà em quan tâm làm cái gì? Em cũng có thích cậu ấy đâu?”.

“Em có nói gì đâu” – mình nhún vai – “Em chỉ muốn mượn anh ta độ một phút thôi”.

“Nhanh lên đấy” – chị Rebecca cảnh cáo – “Và tốt hơn hết em đừng có suy nghĩ lại về món tài sản 300 triệu đôla của cậu ấy. Chính em đã để tuột tay khỏi nó, em yêu ạ. Đừng có mà quay sang trách chị vì đi nhặt lại đồ thừa của em”.

Mình biết chị ấy đang nói về tiền của Brandon. Lâu nay Rebecca vẫn luôn động viên mình hãy tìm cách chiếm lấy nó, kể cả nếu có phải đính hôn với Brandon. Xem ra giờ thấy mình không ham hố nữa nên chị ta nghĩ sẽ có thể thế chỗ mình.

“Anh ta hoàn toàn là của chị” – mình trấn an chị ta. Mình thà lấy một người không xu dính túi như Christopher còn hơn là một gã công tử nhà giàu như Bradon.

Ước gì Christopher cũng hiểu được điều đó.

“Tốt” – chị ta nói – “Brandon, Nikki đang ở đây. Cô ấy muốn hỏi anh chuyện gì đó”.

Brandon hoảng hồn xua tay: “Ồi không, đừng có Nikki chứ. Cô ta là một con khốn!” – và rồi

khi nhìn thấy người đó là mình thì anh ta lập tức nhoẻn miệng cười rõ tươi – “À Nikki này ý hả... OK... Chào em. Em đã thử món tôm đó chưa?”.

“Chúa ơi” – mình ngao ngán túm lấy tay Brandon và kéo anh ra ra khỏi Rebecca để không ai có thể nghe thấy bọn mình nói chuyện – “Brandon, tôi cần anh giúp tôi lên trên gác. Bố anh đang có một cuộc họp kín trên đó và tôi muốn biết đó là cuộc họp gì. Nhưng tôi không muốn ông ta biết là tôi có mặt ở đó. Có cách nào giúp tôi lên đó mà không phải đi qua cầu thang chính không? Bố anh cho người gác ở đó và anh ta không chịu cho tôi lên”.

“Tất nhiên” – Brandon gật đầu – “Theo lối cầu thang của người hầu, ở cửa sau. Lối này”.

Anh ta vòng tay qua vai mình, hộ tống mình qua phòng khiêu vũ, theo lối cửa sau đi ra vườn. Chắc chắn ai nhìn thấy bọn mình lúc này cũng sẽ nghĩ là bọn mình rời khỏi đây để tìm chỗ nào đó kín đáo hơn. Bọn mình đi xuyên qua khu vườn rộng lớn sau nhà, qua một con đường mòn dẫn vào trong bếp. Mấy đầu bếp đang bận rộn nấu bếp cũng đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn bọn mình đầy ngạc nhiên.

“Ơ này” – Brandon chỉ vào món tôm tẩm pho-mát đang bày trên đĩa – “Sao tôi không thấy món này trên kia thế?” – nói rồi anh ta nhanh tay lấy một miếng dứt lọt vào mồm.

Kể đó bọn mình rời khỏi bếp đi lên cái cầu thang khá hẹp lòng vòng hình xoắn ốc.

“Thấy chưa?” – Brandon nói – “Đây chính là cầu thang của người hầu nhà anh. Anh thường xuyên xuống đây chơi lúc nhỏ. Anh giả vờ mình là trẻ mồ côi đang ngồi đợi một cặp vợ chồng tốt bụng nào đó tới nhận nuôi và đưa anh thoát khỏi cái nơi kinh khủng này. Ha!”.

Nghe cái chữ *ha!* Của anh ta sao mà cay đắng thế không biết.

“Cảm ơn anh, Brandon” – mình nói – “Anh có thể nói với anh Gabriel v Nikki rằng tôi sẽ quay lại ngay khi có thể được không? Và rằng nếu không thấy tôi quay lại... thì họ hãy gọi ngay cho cảnh sát!”.

“Được thôi” – Brandon ngẩn mặt ra nghĩ một lúc rồi hỏi – “Ơ mà cái người tóc nâu ngoài đó là Nikki đấy à?”.

“Chính xác”.

“Trông cũng hấp dẫn đấy chứ!” – Brandon trầm trồ thán phục – “Nhưng em biết ai mới là người quyến rũ nhất không? Chị quản lý của em!”.

“Vâng” – mình ậm ừ cho qua chuyện – “Brandon, tôi phải đi đã đây”.

“OK. Nhớ báo cho anh nếu em biết được điều gì có thể... em biết đấy... tổng lão già Robert đó vào nhà đá. Anh cầm thù lão ý!”.

“Yên tâm” – mình gật đầu nhận lời với Brandon.

Sau đó mình vội vã đi lên phía cầu thang...

Trong khi bản thân vẫn chưa biết sẽ phát hiện ra được điều gì ở trên đó.

Vừa lên tới nơi, mình tí ngất khi đụng phải một cô giúp việc đang cúi húi bê một thùng vỏ chai sâm-panh trên tay.

“Ôi chúa ơi!” – người đó giật mình hét lên – “Tôi có thể giúp gì cho cô?”.

Không hiểu cô ấy có nhận ra mình hay không nữa. Không thể để cô ấy lôi mình tới chỗ bảo vệ được.

“Cháu... cháu nghĩ cháu rẽ sai chỗ rồi” – mình lập bập nói. Mình nghiệm ra rồi, bất cứ khi nào có chuyện khônghay xảy ra, cứ giả đồ làm một siêu mẫu tóc vàng hoe gốc nghềch là xong hết. mọi người đã quá quen với hình ảnh đó của đám người mẫu tụi mình rồi. Một số người thậm chí còn thấy như thế là dễ thương nữa cơ.

Nhất là với những phụ nữ lớn tuổi, trong họ luôn có sẵn tình mẫu tử đầy lòng vị tha

Có thể mấy cái trò nay không hiệu quả với mẹ mình nhưng với những người khác thì lúc nào cũng hiệu nghiệm.

“Cháu... cháu đang tìm... phòng vệ sinh” – mình vẫn tiếp tục giả đồ lấp bập.

“Ồ” – người giúp việc mỉm cười hiền hậu với mình – “Qua hai cánh cửa nữa là tới, cô bé ạ”.

“Ra vậy, cháu xin lỗi” – mình khúc khích cười – “Cháu gốc thật. Cháu còn đang tự hỏi không hiểu cái cầu thang này dẫn đi đâu. Cảm ơn cô rất nhiều”.

“Không có gì?” – cô ấy cười rất tươi với mình.

Thấy chưa, thành công rồi! Cảm ơn Chúa!

Mình cúi đầu chào cô ý rồi tiến về phía sảnh. Không giống như những gì đang diễn ra dưới nhà, trên này mọi thứ đều rất yên ả và thanh bình. Sàn nhà trải thảm xám xịt, khung tranh được treo dọc tường. Mình đợi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của cô giúp việc khi nãy ở chỗ cầu thang nữa rồi mới đi tiếp.

Đột nhiên, mình nghe thấy có tiếng người vọng ra từ một căn phòng cách nơi mình đang đứng không xa. Mình nhón chân đi thật khẽ về phía đó. Ờn Chúa, sàn nhà có trải thảm chứ không chắc mình phải tháo giày ra mất.

Mình nghiêng người dí sát tai vào cánh cửa cố gắng nghe xem họ đang nói gì trong đó. Tiếng một phụ nữ. Nghe khá êm tai.

Nhưng mình chịu, không thể nghe ra người đó đang nói gì.

Phải làm sao bây giờ? Mở cửa và đi vào trong? Ai mà biết được đằng sau cánh cửa này là cái gì? Ngộ nhỡ mình làm gián đoạn một buổi họp cổ đông của Stark Enterprises thì sao? Tất cả mọi người sẽ quay ra và nhìn chăm chăm vào mình...

Robert Stark – chắc chắn đang có mặt trong đó – sẽ sai người tới cho mình một phát đạn vào giữa trán

Hoặc tệ hơn... họ sẽ lôi mình đi xềnh xệch trước hàng chục con mắt chứng kiến. Mình sẽ chết vì xấu hổ mất! Thà bị bắn chết còn hơn là phải chịu nhục như thế. Nói chung cách nào thì cuối cùng mình cũng chết.

Nhưng... nếu đây không phải là một buổi họp cổ đông thông thường thì sao? Nếu họ đang thảo luận về Dự án Phượng Hoàng mà Christopher đang nói tới thì sao? Mình có trách nhiệm và nghĩa vụ phải vào trong đó và tìm hiểu. Cậu ấy đã tin tưởng mình như thế cơ mà. Mối quan hệ của mình và Christopher hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện này.

Mình chỉ cần nhẹ nhàng vặn núm cửa và ghé mắt nhìn vào trong xem có chuyện gì đang xảy ra thôi. Cố lên, mình phải làm cho bằng được!

Tim mình đập thình thịch liên hồi. Mình chợt nhận ra mình đang hành động giống y như mấy cô nữ nhân vật chính trong đồng tiểu thuyết lãng mạn của Frida – những người mà mình từng liệt vào dạng “quá ngu, không nên sống làm gì trên đời”. Việc lẻn vào căn phòng kia chính là một hành động ngu xuẩn, mình biết. Bất cứ ai định làm điều đó cũng đều bị coi là ngu ngốc hết. Nếu mình là người đang theo dõi chuyện này trên vô tuyến, mình sẽ hét lên rằng: “Hãy quay về

nhà đi!”.

“Xin lỗi?”.

Mình nhảy dựng lên quay người ra đằng sau... và thở phào nhẹ nhõm khi thấy người nói câu xin lỗi vừa rồi là cô giúp việc mình gặp khi nãy chỗ cầu thang. Trên tay cô ấy là một khay toàn ly sâm-panh đã được rót đầy.

“Phiền cô cho tôi qua một chút” – cô ấy ngượng ngùng nói, sau khi nhận ra mình.

“Vâng, tất nhiên rồi” – mình tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, giơ tay mở cửa ra cho cô ấy. Dù gì cô ấy cũng chẳng còn tay để mà mở cửa.

Và thản nhiên đi theo cô ấy vào trong phòng.

Trong phòng đèn tối mù mịt.

Nếu mình không nhầm thì đây là một kiểu phòng đa phương tiện, giống như căn phòng chuyên dùng để chiếu phim tại biệt thự ngoài bãi biển của Brandon. Trên cái màn hình lớn treo phía cuối phòng là những hình ảnh vô cùng sống động. Các cổ đông lớn của Stark – mặc dù trong này tối tăm là vậy nhưng mình vẫn kịp nhận ra mấy bà nhà giàu đeo đầy kim cương vừa gặp khi nãy – đang ngồi trong những chiếc ghế bành nhung đỏ chăm chú lên màn hình.

Mình đã lo lắng hơi thừa bởi chẳng ai thêm để ý tới mình. Tất cả đang mãi tập trung hướng lên màn hình.

Mình thản nhiên ngồi xuống một cái ghế trống ở cuối phòng. Cô giúp việc thấy vậy lập tức tới mời mình một ly sâm-panh. Tất nhiên, mình đã vui vẻ đón nhận và không quên mỉm cười cảm ơn cô ta. Nhưng khi mình đang loay hoay đặt ly rượu lên cái bàn nhỏ kế bên, tay mình đã gạt phải cái gì đó rơi xuống đất. Thật là ngượng. Và nguy hiểm nữa. Mặc dù chỗ của mình ở tít cuối phòng thật đấy nhưng cũng chẳng nên mạo hiểm thu hút sự chú ý của người khác về phía mình làm gì.

Mình lồm cồm bò xuống dưới đất, lần mò tìm món đồ vừa đánh rơi. Và tìm thấy nó ngay lập tức. Một cái cần điều khiển có nút bấm ở đầu. Mình nhẹ nhàng nhặt nó lên và đặt nó ở trên lòng (giống như mấy người ngồi cùng dãy với mình), cẩn thận không để ngón tay chạm vào nút bấm.

Sau đó mình tập trung nhìn lên màn hình trước mặt, chăm chú lắng nghe xem họ đang nói về cái gì. Thì ra cái mình nghe được lúc nãy ngoài cửa là giọng của người thuyết trình đang đứng kế bên màn hình – một người phụ nữ trẻ vô cùng xinh đẹp, ăn mặc cực kỳ lịch sự. Trên tay cô ta cũng có một cái cần điều khiển nhưng có phần giống như thiết bị điều khiển từ xa mà người ta vẫn dùng để bấm mỗi khi trình bày trên PowerPoint.

Mình ngáp dài ngao ngán. Còn có gì tẻ nhạt hơn các bài thuyết trình trên PowerPoint?

Nhưng khi mình nhận ra cái PowerPoint đó đang nói về vấn đề gì thì mình lập tức ngồi thẳng dậy trên ghế, quên cả buồn

Trước mặt mình là hình ảnh một chàng trai trẻ, dáng người cân đối, khỏe mạnh đang cười rạng rỡ nhìn vào ống kính, tay ôm cổ một chú chó cô-li khá dễ thương.

“Đây là Matthew” – chị ta cất giọng nói tiếp. Một cái giọng vô hồn, không bộc lộ tí cảm xúc nào cả – “Matthew hiện là sinh viên đại học chuyên ngành Triết học, 20 tuổi, cao 1m86, nặng 77 kg và có một hình xăm nhỏ hình con cá ở mắt cá bên trái. Matthew là người ăn chay và luôn tin rằng tránh xa thuốc lá và rượu bia sẽ giúp cho tinh thần và cơ thể chúng ta được trong sạch và khỏe mạnh”.

Mình lén mở túi xách, khế khàng rút điện thoại ra, lòng thầm mong không ai phát hiện ra.

Sờ lần một hồi trong bóng tối cuối cùng mình cũng tìm ra chương trình quay phim trên điện thoại đi động và bấm nút quay.

Mình vẫn chưa dám chắc về điều gì đang diễn ra trong căn phòng này. Nhưng nếu chiếu theo những gì Christopher nói với mình trên điện thoại lúc nãy và những gì đang được mắt thấy tai nghe thì có vẻ họ đang âm mưu làm truyện gì đó rất mờ ám.

Mà mình thì chỉ muốn bảo vệ người lương thiện thôi.

“Matthew không có tiền sử bệnh tim mạch hay ung thư trong gia đình” – giọng chị ta vang lên đều đều – “và vào kỳ nghỉ Xuân sắp tới anh ta có một chuyến du lịch tới Honduras đi tình nguyện trong suốt cả tháng 4. Giá khởi điểm của Matthew là 500.000 đôla. Mời quý vị bắt đầu phiên đấu giá”.

Xung quanh mình, liên tục có các tiếng bíp bíp vang lên từ chiếc cần điều khiển. Mình nhìn trân trối vào màn hình điện thoại, gai hết cả người khi chứng kiến những gì đang diễn ra trong căn phòng này.

Không thể tin được, những lời Christopher tiên đoán khi nãy đều là sự thực!

“550” – mắt cô nàng thuyết trình không rời khỏi màn hình máy tính theo dõi trước mặt – “600! 650! Có ai trả 700 không ạ? 750! 800! 850! Matthew sinh trưởng trong một gia đình gia giáo, khu vực nơi anh ta sinh sống có nguồn nước thiên nhiên trong sạch, không bao giờ gặp phải vấn đề về răng lợi. Anh ta thật sự là mẫu người hoàn hảo. Các vị sẽ khó lòng tìm được một chàng thanh niên trẻ nào khỏe mạnh hơn anh ta đâu. 900.000! 1.000.000! Tôi đang có người trả giá 1.000.000 đôla cho Matthew. Trả giá lần thứ nhất. Trả giá lần thứ hai. Giá cuối cùng trả cho Matthew được ấn định ở mức 1.000.000 đôla. Cảm ơn quý vị”.

Hình ảnh tươi trẻ của anh chàng có tên Matthew kia vụt tắt khỏi màn hình và các tiếng bíp

bíp xung quanh mình cũng ngừng hẳn. Gần như ngay lập tức – trước cả khi mình kịp định thần xem chuyện gì đang diễn ra – một hình ảnh khác được hiện lên trên màn hình. Lần này là một cô gái trẻ có mái tóc đen dài óng ả. Cô ấy đang nằm trên giường, cười rất tươi, nhìn thẳng vào ống kính máy ảnh, trên tay ôm một chú mèo tam thể nhỏ xiu xiu. Nếu chiếu theo cách ăn mặc của cô ta trong ảnh (một chiếc quần sóc ngắn và áo phong cộc tay) thì có lẽ bức ảnh này được chụp trong phòng ngủ ở nhà. Trên tường nhà còn dán một tấm áp cổ động rất to với dòng chữ *Hãy cứu lấy Nóc nhà thế giới!*

“Đây là Kim Su” – cái giọng đều đều tẻ nhạt kia lại cất lên – “19 tuổi, cao 1m60, nặng 45 kg. Trên người không có hình xăm và là người ăn chay trường. Cô ấy không có vấn đề gì về sức khỏe, cũng như không có tiền sử gì về răng lợi. Cô ấy là sinh viên năm thứ nhất của một trường đại học danh tiếng và thường xuyên tập thể thao. Các thành viên trong gia đình Kim Su đều sống rất thọ, cụ bên đảng nội của cô ta vẫn còn sống và giờ đã trên 100 tuổi. Việc cấy ghép vào cơ thể Kim Su chính là sự đầu tư thông minh bởi vì cô ấy ngoài việc vô cùng xinh đẹp lại còn có di truyền về khoản sống thọ. Chính vì người như Kim Su rất khó kiếm nên giá khởi điểm cho cô ta là 800.000 đôla. Mùa hè này là đã có thể dùng được Kim Su khi cô ta tới làm thuê tại khu Hamptons”.

Tiếng bấm nút trả giá cho Kim Su ngay lập tức trở nên sôi động hơn cả Matthew và được tính toán bằng triệu đô. Mình không hề ngạc nhiên khi cái bà đeo đầy kim cương trước mặt giành chiến thắng với giá 3,5 triệu đô.

Không thể tả hết được sự sung sướng của bà ta khi đã “mua” được Kim Su. Mấy bà già ngồi bên cạnh cũng lập tức quay sang chúc mừng về “món hàng” siêu giá trị này.

Mấy người đó quá điên! Ngồi chứng kiến cảnh ấy mà mình nổi hết da gà!

Mình vẫn chưa hết sốc khi khám phá ra sự thật khủng khiếp này. Christopher đã đúng, Dự án Phượng Hoàng chính là dự án “NGƯỜI MUA NGƯỜI” để cấy ghép não của mình vào cơ thể một người khác trông hấp dẫn và xinh đẹp hơn.

Những nam thanh nữ tú mà bọn mình thấy trên mạng – đa số vẫn còn là trẻ con hoặc đang trong độ tuổi teen – đều là khách hàng đã mua sản phẩm Stark Quark. Lý do Stark lưu trữ thông tin về họ... lý do Stark sàng lọc kỹ lưỡng các thông tin đó một cách cẩn thận... là vì họ coi đó là những người hiến tặng.

Giống như mình.

Mình chính là Dự án Phượng Hoàng. Một phiên bản nguyên mẫu.

Giờ nghĩ lại mới thấy đúng. Các bác sỹ tại Khoa Ngoại cà Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark từng nói họ đang có trong tay một danh sách chờ rất dài toàn các ứng viên giàu có mong muốn được phẫu thuật – những người não bộ vẫn còn đang rất khỏe mạnh nhưng cơ thể thì đã rệu rã hoặc không còn được như xưa. Lý do duy nhất khiến bệnh viện này không tiến hành phẫu thuật được nhiều ca hơn là vì họ không có đủ cơ thể hiến tặng. Và những cơ thể hiến tặng không phải lúc nào cũng được như mong muốn... ví dụ như trường hợp của Nikki. Cơ thể cô ta đang sử dụng hiện nay là của một tài xế lái xe khi đang say rượu.

Và Nikki suyết chút nữa thì đã chết trên bàn mổ bởi vì cơ thể cô ta nhận được không khỏe mạnh.

Một người có đầu óc kinh doanh nhạy bén thuộc hàng thiên tài như Stark sẽ không khó khăn gì tìm được nguồn “hàng tốt” để thỏa mãn các nhu cầu của khách hàng.

Và họ đã làm được.

Toàn thân mình như hóa đá, tim mình như muốn ngừng đập. Sao giữa người với người lại có thể dã man như vậy?

Mình cũng không biết đã ngồi ở đó bao lâu nữa, chỉ biết là mình đã xem hết bức ảnh này tới bức ảnh khác, nghe hết phiên đấu giá này tới phiên đấu giá khác... cho tới khi bị một người đàn ông cao lớn bước tới đứng che ngay trước mặt.

Trông anh ta không hề giống một người nào trong số những bức ảnh được đem ra đấu giá.

Người này mặc đồng phục giống nhân viên an ninh của Stark.

“Cô Howard?” – anh ta nói rất khẽ – “Xin mời đi theo tôi”.

Thôi chết, lộ tẩy rồi! Đáng ra mình không nên nán lại lâu làm gì.

Nhưng làm sao mình có thể bỏ đi được? Những gì Robert Stark đang làm...

... thật khủng khiếp. Cả đời mình chưa hề thấy có phi vụ buôn bán nào vô nhân đạo và dã man như thế này.

Các cổ đông của Stark đồng loạt quay đầu lại nhìn lúc mình bị áp giải ra khỏi phòng mặc cho người thuyết trình liên tục trấn an mọi người bằng cái giọng vô hồn quen thuộc: “Xin quý vị đừng để ý tới việc vừa diễn ra ở cuối phòng. Đây chỉ là một sự cố nho nhỏ không đáng phải bận

tâm. Chúng ta hãy tiếp tục với ứng cử viên tiếp theo nào”.

Mình nghe thấy tiếng xì xào nổi lên khắp phòng. Và rồi đích thân Robert Stark đứng dậy sang sảng nói:”Mọi người đừng có lo. Chỉ là Nikki Howard thôi mà. Các vị đều đã gặp qua cô bé! Cô ấy giống như các vị... hay nói đúng hơn là các vị trong tương lai không xa. Nikki tới là để đảm bảo rằng các vị đã đưa ra sự lựa chọn đúng đắn!”.

Câu nói đó của Robert Stark đã nhận được một tràng pháo tay giòn giã của mọi người trong phòng.

Sau đấy thì mình không còn nghe thấy gì nữa hết. Bởi vì tay vệ sỹ đã lôi mình ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Mình đứng ngoài hành lang, đưa mắt nhìn vu vơ xuống cái sàn trải thảm xám xịt. Thú thật là mình chẳng quan tâm điều gì sẽ xảy ra với mình. Cùng lắm là Robert Stark lại sai người thủ tiêu mình giống như đã từng làm ra những điều kinh khủng như vậy với nhau.

“Hành động vừa rồi thật không hề thông minh một chút nào” – lão Robert Stark đã đứng trước mặt mình từ lúc nào không hay.

“Cô hy vọng sẽ đạt được điều gì đó?” – lão ta giơ tay giật lấy cái túi xách trên tay mình và dốc ngược mọi thứ ra trên . Chiếc điện thoại iPhone của mình rơi ra cùng tất cả những thứ khác trong túi. Robert Stark cúi xuống nhặt nó lên.

“Xem ra cô đã ghi lại tất cả những hình ảnh vừa rồi” – lão đứng đĩnh nói tiếp – “Và định là sẽ gửi nó cho ai đó. CNN chẳng? Đáng tiếc, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra”.

Nói rồi ông ta dùng hết sức ném thẳng con iPhone yêu quý của mình về phía bức tường ở cuối hành lang khiến nó vỡ tan thành trăm mảnh.

Mình co rúm người lại. Không hiểu lúc Christopher chứng kiến cảnh toàn thân mình bị cái màn hình TV rơi xuống làm cho bẹp dí có giống như thế này không?

Hèn gì tinh thần cậu ấy bị tổn thương nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng rõ ràng những gì cậu ấy ra sức thuyết phục mình bấy lâu nay về Stark Enterprises đều là sự thật.

Cậu ấy không phải là người có vấn đề về thần kinh.

Mà là tất cả bọn mình... vì đã không chịu tin lời cậu ấy.

“Đừng nghĩ rằng không có cuộn băng trong tay thì cô vẫn có thể đi nói nhăng nói cuội với người khác” – lão Robert Stark cảnh cáo, trước khi quay lưng mở cửa đi vào trong phòng – “Đám nhóc cô vừa thấy trong đó, những đứa mà các bạn tôi vừa mua... Trên đường đi du lịch chúng sẽ sớm gặp phải tai nạn” – sao ông ta có thể lạnh lùng và thần nhiên khi nói về mạng sống của người khác như thế nhỉ? Điều đáng sợ hơn là ông ta thậm chí không hề nổi nóng với mình. Đơn giản là ông ta không thêm quan tâm – “Cùng một kiểu tai nạn mà em gái cô sẽ gặp phải tối hôm nay trên đường từ khu cắm trại trở về nhà, nếu cô dám hé một lời nào với bất kỳ ai. Hiểu chưa? Và tin hay không tin thì tùy nhưng trong tay tôi vẫn còn một danh sách rất dài những người sẵn sàng trả giá cao để mua cô ta đấy”.

Mình nhìn chăm chăm vào mặt lão Robert Stark, chân tay run lẩy bẩy như muốn khuỵu xuống đất. Sao lão ta biết được về Frida và chuyến đi cắm trại của nó?

Ôi, không... Frida cũng có một con Stark Quark. Đích thân lão ta đã tặng nó c

Mình ngập ngừng gật đầu. mình đã hiểu. Rất hiểu là đằng khác.

“Một từ thôi” – lão ta giơ tay lên đe dọa – “Một từ thôi tại buổi diễn được truyền hình trực tiếp của show Thiên thần của Stark tối nay – nếu đó là điều cô định làm – và cô sẽ không bao giờ còn được gặp lại em gái mình tại căn hộ chật chội mà bố mẹ cô được phân theo tiêu chuẩn của đại học New York đó nữa. Hiểu chưa?”

“Tôi hiểu rồi” – mình khó khăn lắm mới thốt lên được một câu – “Ông không muốn tôi kể cho bất kỳ ai chuyện Robert Stark đang cung cấp cho các cổ đông lớn của mình những cơ thể hiến tặng khỏe mạnh để họ có thể ghép não của mình vào đó và trẻ trung trở lại. Nếu tôi làm thế, em gái tôi sẽ chết”.

Robert Stark không nói tiếng nào, chỉ cúi xuống nhìn mình chăm chăm. Nét mặt lão ta không còn thần nhiên và bình tĩnh như lúc nãy. Giờ hai bên lông mày của lão ta đang xếch ngược lên.

“Cô vẫn không chịu hiểu đúng không?” – lão ta nói – “Cô đã được ban cho một món quà vô giá – sắc đẹp và thân hình hoàn hảo – một điều mà nhiều phụ nữ sẵn sàng bất chấp mọi thứ để có được. Cô có biết bao nhiêu người sẵn sàng chết để được vào vị trí của cô bây giờ không? Cô đang có cả thế giới trong tay và giờ tất cả những gì cô mong muốn là lật đổ tôi?”

“Matthew có tội tình gì?” – mình hỏi – “Kim Su nữa? Ông nghĩ rằng họ sẽ biết ơn việc ông giết họ để đám bạn già lẩm tiền trong kia của ông có thể sống cuộc đời họ họ chắc?”

“À, họ sẽ không sống họ ai hết. Họ sẽ sống cuộc đời của chính họ, trong cơ thể mới” – giọng Robert Stark đầy mỉa mai – “Tất nhiên, họ sẽ phải giải thích cho bạn bè và người thân về việc

“chỉnh-sửa-hơi-quá-đà” của mình. Nhưng điều đó sẽ chỉ càng mang lại nhiều khách hàng hơn cho tôi mà thôi. Thà như thế còn hơn là phải thức dậy hằng sáng với các khớp xương đau nhức và nốc vào bụng hơn 9 loại thuốc trợ tim khác nhau. Tin tôi đi, với những gì họ nhận được, số tiền họ bỏ ra là vô cùng thỏa đáng”.

“Nhưng còn gia đình Matthew thì sao?” – mình vặn lại – “Ngộ nhớ một ngày họ tình cờ gặp lại anh ấy, với bộ não của người khác trong đầu, và không hề nhận ra họ thì sao?”.

“Những người này có địa vị trong xã hội khác hoàn toàn” – Robert Stark cười khẩy – “so với gia đình của những người hiến tặng. Họ sẽ không bao giờ có thể đụng mặt nhau hết. Cô có thể yên tâm về điều đó”.

Mình lắc đầu.

“Sớm muộn gì ông cũng sẽ bị tóm thôi” – mình nói – “Đây là tội mưu sát. Ông không thể giữ cái bí mật này cả đời đâu”.

“Sao không? Giữ được hết” – lão ta ngửa cổ cười ngạo nghễ – “Cô nghĩ tôi kinh doanh mặt hàng này bao nhiêu lâu rồi? Nikki – với tôi cô sẽ mãi mãi là Nikki – cô không phải là người đầu tiên, chúng tôi đã làm việc này từ nhiều năm nay rồi. Nhiều năm. Với công nghệ tiên tiến hiện nay, chúng tôi đã có thể cung cấp cho khách hàng nhiều sự lựa chọn phong phú và đa dạng hơn trong khi vẫn tiếp tục lợi nhuận mỗi lúc một tăng”.

Sau đó ông ta quay sang ra hiệu với tay vệ sỹ: “Hãy dọn dẹp sạch” – ý chỉ đồng đồ vứt chông chơ của mình trên sàn – “Và hộ tống cô ta xuống cầu thang ra thẳng xe đang đợi bên ngoài cửa. Sắp tới buổi biểu diễn rồi”.

“Điều tối thiểu cô có thể làm là nói lời cảm ơn” – ông ta nghiêng đầu thì thào vào tai mình.

Giờ thì đến lượt mình là người rướn cao hai bên hông mày: “Vì cái gì?”.

“Tôi đã tặng cho cô một món quà vô giá mà bất cứ ai cũng phải thèm muốn” – lão ta nói – “Một cơ hội sống thứ hai. Có điều lần này, hãy cố làm sao cho đẹp”.

Mình giương mắt nhìn lão ta trân trối. Mình còn biết nói gì bây giờ?

Không lẽ nhổ nước bọt vào mặt lão ý?

Có nên không... khi mà lão ý vừa nói đã biết tường tận ngày giờ chuyển cắm trại của em gái

mình.

Mình không hề muốn thấy ảnh Frida trên nành đó cho người ta thả sức trả giá như một chiếc lọ cổ thời nhà Minh được đem ra đấu giá ở Sotheby...

Trước khi bị mang ra mổ banh lấy não và thay thế bằng não của một mục già lẩm của nào đó.

Mình nhận lại cái túi từ tay vệ sỹ – ngoại trừ con iPhone. Còn lão Robert Stark chắc đang tiếp tục với phiên đấu giá mới trong căn phòng tối đen như mực kia.

Anh ta xốc nách mình “áp tải” xuống cầu thang. Không phải cái cầu thang chật hẹp sau nhà mà Brandon chỉ cho mình khi nãy. Anh ta dắt mình đi thẳng xuống cái cầu thang chính rộng thênh thang nơi mình đã bị chặn lại do không đeo vòng tay phượng hoàng.

Anh chàng bảo vệ dưới chân cầu thang ngỡ ngàng khi thấy mình lù lù từ trên đi xuống với một đồng nghiệp khác của anh ta.

Mình bị áp giải cho tới tận cửa phòng gửi đồ, nơi anh Gabriel, Nikki đang đứng cùng với Lulu và cái áo khoác của mình. Mỗi người đều có một vệ sỹ kè kè bên.

“Ôi chúa ơi” – Lulu khoác kêu cho mình, thì thào hỏi nhỏ – “ Cậu không sao chứ? Mặt cậu tái mét như vừa gặp ma ý. Cậu có chắc không muốn vào nhà vệ sinh không?”

“Ra khỏi đây nhanh” – mình thì thầm – “Brandon đâu?”

“Chịu” – Lulu đảo mắt nhìn xung quanh – “Anh ta biến đâu với chị quản lý của cậu rồi ý”.

“Ôi giờ” – mình ngán ngẩm lắc đầu.

Bọn mình bị mấy tay về sỹ kia lừa như lừa vịt lên chiếc xe limo đang đậu sẵn ở bên ngoài sảnh chính. Đám paparazzi được dịp lao tới bấm máy ảnh lia lịa: “Nikki! Bạn trai của cô đâu?” và “Nikki! Cô thấy bữa tiệc tối nay thế nào?”

Sau khi bọn mình đã yên vị trong xe, cửa xe đã được đóng chặt, Nikki quay sang nói với mọi người: “Thật buồn cười khi họ làm như vậy”.

“L?” – anh Gabriel hỏi.

“Gọi tên *em* nhưng thực ra là đang nói chuyện với *cô ta*” – Nikki chỉ tay về phía mình.

“Ừ, công nhận cũng kỳ thật” – giọng anh Gabriel rất nhẹ nhàng, ra chiều thông cảm với Nikki – “Em hẳn phải nhớ những thứ đó lắm”.

“Cái đó á?” – Nikki trợn tròn mắt lên – “Suốt ngày bị đám paparazzi đeo bám từng giây từng phút ý à? *Anh* có thể thích mấy thứ đó chứ em thì không. Em bắt đầu hơi thính thích cảm giác không-là-ai này rồi đấy” – và rồi cô ta quay sang vênh váo hỏi – “Sao? Cậu có phát hiện ra điều gì không?”

“À” – mình ngả người ra sau ghế hít, một hơi thật sâu – “Cực nhiều là đằng khác”.

“Thế á?” – anh Gabriel hỏi – “em có thể kể cho mọi người cùng nghe được không?”

Mình thò tay vào trong áo ngực rút ra con điện thoại kiểu Stark. “Mọi người không tưởng tượng nổi đâu. Em mượn điện thoại anh được không? Điện thoại này bị nghe lén rồi. Em cần phải gọi cho Christopher”.

Anh Gabriel vội vàng lục túi tìm điện thoại.

“Chẳng ai chịu mua điện thoại cho tôi” – Nikki phụng phịu nói lẫy – “Xem ra mọi người đều coi tôi là người không đáng tin cậy đây mà”.

“Ôi giờ, đây” – Lulu mở cái túi xách tay màu vàng hiệu Prada ra và quẳng cho mình cái điện thoại của cậu ấy – “Nhưng trước tiên cậu phải kể cho tụi này nghe về những gì đã nghe được trên đó...”

Mình bấm số gọi cho Christopher.

“Rồi” – mình gật đầu nhìn Lulu – “Cậu sẽ biết ngay đây. Alo, Christopher à?”

Christopher nhận điện thoại ngay ở hồi chuông đầu tiên.

“Emm à?” – cậu ấy có vẻ ngỡ ngàng khi thấy số của Lulu mà lại là giọng của mình.

“Ừ” – mình nói – “Mình đây. Nghe này, cậu đã nói đúng. Về tất cả mọi thứ. Dự án Phượng Hoàng chính là điều mà cậu đã tiên đoán. Và mình đã có bằng chứng. Mình đã quay phim lại. Nhưng vấn đề là mình bị bắt quả tang tại trận bởi chính lão Robert Stark”.

“Chúa ơi, Emm” – Christopher hốt hoảng kêu lên – “Cậu không sao chứ?”

“Mình không sao” – mình trả lời – “Ít nhất là cho tới lúc này. Bọn họ vẫn đinh ninh rằng đã hủy đi được chứng cứ duy nhất mình có. Lý do mình không thể gửi cho cậu đoạn băng đó qua email là vì nếu mình làm thế, họ sẽ phát hiện ra ngay. Bởi vì mình dùng điện thoại của Stark để quay phim mà cái điện thoại này từ lâu đã bị họ đặt máy nghe lén rồi. Vì thế, bọn họ sẽ phát hiện ra ngay và trước khi Felix kịp tải nó xuống. Giờ chỉ còn một cách duy nhất là đưa trực tiếp cho Felix qua Lulu và Nikki” – mình quay sang dò hỏi hai người đó và nhận được cái gật đầu tới tấp đồng ý – “Nếu cậu có thể có mặt ở đó trong vòng 20 phút nữa được không Christopher?”

“Mình đã đang ở nhà Felix rồi” – Christopher nói – “Nó đã sẵn sàng với bất kỳ thông tin gì cậu có. Thế cậu sẽ làm gì?”

“Show thời trang Thiên thần của Stark” – giọng mình đầy chán chường – “trực tiếp”

“Bọn em đã đang chuyển sang kênh 7 đợi sẵn rồi đây” – mình nghe thấy tiếng Felix lên phía sau – “Cả 10 máy luôn! Chất lượng HD nhá”.

Tiếp đó là tiếng ré lên thất thanh của cậu nhóc. Hiển nhiên là vừa bị ông anh cho ăn cùi chó rồi.

“Đừng để tâm tới lời nó” – Christopher nói – “ Nếu cậu không muốn bọn mình xem, Emm, bọn mình sẽ không xem. Hơn nữa với tình hình hiện nay chắc mình sẽ rất bận cho xem”.

“Không sao” – mình đáp. Mình cũng cần suy nghĩ chín chắn hơn. Đâu có gì phải xấu hổ đâu. Dù sao cũng là cơ thể của mình mà.

“Cậu cứ xem nếu muốn. Nhưng có việc này mình cần nh cậu làm trước đã” – mình cố gắng kìm nén để không bật khóc trước mặt mọi người – “Tùy cậu muốn làm gì với cái thông tin đó thì làm nhưng... nhưng cậu có thể đợi cho tới khi chuyến bay của Frida hạ cánh an toàn và con bé đã về nhà an toàn được không? Bởi vì lão Robert Stark nói...”.

Giọng mình ghen đi không nói lên lời.

“Sao thế Emm?” – Christopher lo lắng hỏi – “ Lão Robert Stark đã nói gì?”

Christopher của mình đã trở lại.

“Lão ta nói nếu mình để lộ một lời nào về Dự án Phượng Hoàng” – mình ngập ngừng nói – “thì lão ta sẽ... lão ta sẽ...”.

“Cậu không phải nói thêm một lời nào nữa” – Christopher chặn ngang – “Mình biết phải làm sao”.

“Nhưng” – sao cậu ấy biết được nhỉ? Mình đã nói cho cậu ấy biết lão Robert Stark nói sẽ định làm gì đâu.

“Emm” – Christopher nhẹ nhàng trấn an mình. Giọng cậu ấy ấm áp tràn đầy tình yêu thương với mình – “Mình biết rồi. Đừng lo. Cứ coi như việc cậu nhờ đã xong. Frida sẽ không sao. Bọn mình sẽ xử lý nốt mọi chuyện, OK? Bọn mình là dân chuyên nghiệp rồi”.

“Nhưng” – mình khẽ mỉm cười trước câu nói vừa rồi của Christopher. Cái ý nghĩ rằng Christopher và Felix là dân chuyên nghiệp thật buồn cười – “một trong hai người đang phải đeo vòng cổ ở chân đấy”.

“Frida sẽ không sao đâu” – Christopher động viên mình – “Cậu đã hoàn thành xong việc của cậu. hãy nói với Nikki và Lulu mang cái điện thoại đó tới đây. Và mình sẽ làm việc mình phải làm. Và... Emm này?”

“Ơi?”

“Mình thực sự rất tự hào về cậu” – Christopher âu yếm nói – “Mặc dù rất giận khi cậu tự mình dẫn thân vào nơi nguy hiểm một mình như thế. Nhưng mình cực kỳ cực kỳ tự hào về cậu”. “Ừ” – nước mắt mình tự dưng trào ra.

Nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

“Mình cũng thế” – mình thì thầm nói.

HAI MƯƠI

Mọi việc buổi Thiên thần của Stark đang rối tinh rối mù. Thứ nhất, Ryan Seacrest sẽ là MC dẫn chương trình hôm nay. Mà anh ta đã vắng mặt ở cả hai buổi tổng duyệt hồi đầu tháng bởi vì... anh ta là Ryan Seacrest – một người bận rộn.

Thứ hai, mình và anh Gabriel tới muộn tới hơn hai tiếng đồng hồ so với giờ quy định. Alessandro, giám đốc phụ trách sân khấu, không còn sốt ruột nữa rồi mà phải gọi là muốn lao vào xé xác bọn mình ra (nếu có thể).

“Vào trong thay quần áo và trang điểm NGAY!” – anh ta gào lên khi thấy mình và anh Grabriel lấp ló ngoài cửa sân khấu.

Nếu anh ta có quyền quyết định, chắc mình và anh Grabriel đừng hòng còn được mời tham gia vào bất kỳ chương trình nào của Stark Enterprises nữa.

Nhưng sau tối nay nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi đúng như dự kiến của mình, cái tên Stark Enterprises sẽ vĩnh viễn bị xóa sổ và sẽ chẳng còn sản xuất được chương trình nào nữa.

Chị Jerri, chuyên viên trang điểm riêng của mình, hối hả chạy tới giúp mình đang loay hoay cởi váy, để lộ vết hằn trên bụng (do quần tất để lại) khiến cho mấy cô nhân viên phụ trách trang phục kêu rầm trời.

“Ôi giờ, không lo” – chị Jerri phẩy tay – “Tôi sẽ dặm chút phấn che nó đi. Đảm bảo không ai nhìn thấy gì đâu”.

Khắc phục mấy sự cố trên da kiểu này là nghề của chị Jerri rồi. Mình từng thấy chị ấy đánh phấn toàn thân cho mấy khách hàng của mình ý chứ, mỗi vết hằn nhỏ như thế này thì nhả nhò gì

“Nhưng cũng phải thật cẩn thận” – chị Jerri giải thích – “Vì giờ mọi người đều có TV HD. Không thể để lộ dù là một chút vết sần. chị từng phải đánh phấn cả trên các đầu ngón tay cho mấy vị MC bởi vì họ sẽ phải cầm mic phỏng vấn mọi người. Nói chung là không như thế thì khi lên hình trông khiếp lắm”.

Thế mà mình cứ tưởng Jessica Biel và các ngôi sao điện ảnh có thân hình và làn da hoàn hảo lắm. Hóa ra là nhờ trang điểm hết. *Mọi thứ* trên TV đều là giả.

À, cả trên tạp chí, phim ảnh, sách báo nữa. Hèn gì các cổ đông già của Stark sẵn sàng giết chết những người trẻ tuổi để đánh cắp cơ thể của họ.

“Còn nữa” – chị Jerri luôn tay dậm phần (hay nói đúng hơn là xịt phần) khắp người cho mình. Lạnh dã man ý. Giờ trên người mình chỉ có độc một bộ đồ lót mỏng tang – “Mấy cô diễn viên khi phải đóng cảnh khỏa thân cũng đều phải xịt như thế này hết. Vừa là để che đi lớp mỡ thừa dưới da. Tất nhiên em thì không có mỡ thừa rồi. Ơ không... cũng có đây này. Rất tiếc. Ngay đến Nikki Howard cũng có mỡ thừa! Ha, đợi cho tới khi chị kể cho cô em gái ở nhà biết chuyện này... Con bé luôn nghĩ em là người hoàn hảo. Không phải chị chê em gì đâu...” – chị Jerri ngó đầu ra trước quan sát thái độ của mình – “nói chung em gần như là hoàn hảo rồi”.

“Không sao đâu” – mình nhe răng cười – “Cho em mượn điện thoại chị một lát được không? Em cần gọi một cú nội hạt thôi”.

“Tất nhiên rồi cưng” – chị Jerri vui vẻ nói – “Em cứ gọi thoải mái. Chị đang được khuyến mại nhân dịp năm mới mà”.

Mình vội vàng bấm số gọi cho mẹ. Mẹ nhắc máy điện thoại ngay ở hồi chuông thứ hai.

“Alo?” – mẹ có vẻ hơi bất ngờ khi nhìn thấy số điện thoại lạ gọi đến.

“Mẹ à, con đây” – mình không nói “Con, Emm đây” vì chị Jerri đang ở đây – “Con gọi hỏi xem Frida đã lên máy bay chưa?”.

“Tất nhiên rồi” – mẹ nói – “Em gọi cho mẹ lúc máy bay sắp cất cánh, cách đây 3 tiếng. Chắc giờ sắp hạ cánh xuống LaGuardia rồi đấy. Nghe nói mấy đứa sẽ cùng bắt taxi về thành phố với nhau. Sao con lại hỏi thế?”.

“Tại lâu rồi con không nhận tin của nó” – mình cố tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra – “Thế thôi. Có gì mẹ bảo em gọi cho con ngay khi về đến nhà nhá”.

“Ừ, được rồi” – mẹ nói – “Nhưng chẳng phải con sẽ rất bận sao? Mẹ tưởng con sẽ có buổi biểu diễn thời trang... đồ lót... tối nay trên kênh 7 cơ mà?”

Ờo, mình còn đang hy vọng mẹ không nhớ ra chuyện đó.

“Vâng” – mình trả lời – “Nhưng như thế đâu có nghĩa là con không lo lắng cho em gái mình”.

“À ừ, tất nhiên rồi. Mẹ sẽ bảo em gọi cho con”.

Mình chợt nhớ ra mình không còn điện thoại nữa. Một cái thì đã bị lão Robert Stark đáng ghét ném cho vỡ vụn ở hành lang. Cái còn lại thì đang trên đường tới nhà Felix với Lulu và Nikki. Giờ này cũng sắp tới nơi rồi.

“Hay là” – mình nhanh nhẩu nói – “mẹ bảo em gọi cho Lulu đi. Điện thoại con đang hỏng mất rồi” – mình đọc cho mẹ số của Lulu – “Như thế tốt hơn. Phòng trường hợp con vẫn đang trên sân khấu”.

“Được rồi” – mẹ nói – “Nghe này, con yêu, nhân tiện con gọi ... về chuyện ngày hôm qua”

“Vâng” – chị Jerri giờ đã xẹt lên tới chỗ cổ rồi – “Con rất xin lỗi...”

“Không” – mẹ nói – “Mẹ xin lỗi con. Giờ mẹ đã nhận ra điều đó. Khi con hỏi mẹ có thấy con xinh không – con yêu, đó quả thực là một câu hỏi khó. Đối với mẹ. Mẹ không muốn hai chị em con đánh giá mọi người bằng vẻ bề ngoài...”

“Mẹ ơi” – không thể tin được mẹ con mình đang nói về chuyện này. Ông chủ của mình vừa đe dọa sẽ thủ tiêu em gái mình nếu mình dám tiết lộ sự thật về kế hoạch giết người của

Mình thì đang lo sốt vó như thế này... vậy mà mẹ lại muốn gọi điện trò chuyện tâm tình với mình.

“Con thực sự không có thời gian cho chuyện này. Con chỉ gọi để hỏi thăm về Frida thôi”.

“Nhưng chuyện này cũng quan trọng mà” – mẹ phân trần – “Mẹ phát hiện ra rằng có lẽ ở trường tụi con, mọi người đều có quan niệm lệch lạc như thế. Đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài”.

“Không chỉ riêng trường con đâu mẹ ạ – mình nói – “Xã hội tư bản phương Tây đều thế cả”.

“Mẹ hiểu” – giọng mẹ như muốn khóc – “Nhưng như thế thật sai lầm. Mẹ không *muốn* hai chị em con đánh giá bản thân mình theo cách đó. Các con hơn thế rất nhiều. Cả con và Frida đều thông minh, mạnh mẽ và đầy sáng tạo. Mẹ rất muốn các con phát triển *theo hướng đó*. Nhưng mỗi khi bật TV lên chúng ta sẽ thấy gì? Những cô gái trẻ với thân hình cò hương và bộ ngực đồ sộ trong những chiếc quần bó sát, áo khoét cổ sâu tới tận rốn. Và mỗi khi mẹ đưa hai đứa đi mua sắm. Các con chỉ để mắt tới những bộ đồ mà các cô gái đó – điển hình là Nikki howard – hay mặc. Cũng may là về sau này con đã thoát ra lối suy nghĩ sai lầm đó. Nhưng còn Frida...

Đúng như người ta vẫn nói, cha mẹ không bao giờ thắng được con cái. Mẹ của mẹ. Bà ngoại con kể trước đây mẹ cũng y như các con, và đó là lý do tại sao bà không còn khen mẹ xinh đẹp nữa – và nếu điều đó đã ăn sâu vào tiềm thức của mẹ khi mẹ lớn lên...”

Bà ngoại? Bà lúc nào chẳng khen mình và Frida xinh. Nhiều đến nỗi nghe mãi thành quen, không còn thấy có gì đặc biệt nữa. Tất nhiên trong mắt các bà thì đứa cháu gái nào chẳng xinh đẹp.

Nhưng còn mẹ? Mẹ chưa một lần khen bọn mình xinh đẹp hay đáng yêu. Lúc nào cũng chỉ có mỗi câu: “Trí tuệ của các con mới là điều quan trọng”.

Tất nhiên mẹ nói vậy là đúng.

Nhưng thỉnh thoảng được mẹ khen một câu thì thấy thích hơn.

Giờ mình phát hiện hóa ra mẹ cũng rất thích ăn diện cơ đấy. Mẹ người luôn trung thành với những bộ đồ công sở màu xám xịt và những đôi giày đế thấp sao? Bà ngoại đã phải ngừng không khen mẹ xinh đẹp nữa sau khi mẹ trở nên quá tự phụ vào vẻ bề ngoài của mình chẳng?

Tin này hay đây... Mình chỉ muốn gọi điện buồn ngay với Frida thôi.

Nếu còn có thể gặp lại con bé.

“Và mẹ cứ nghĩ là” – mẹ ngập ngừng nói – “nếu cứ học theo tính cách của bà hai đứa sẽ giống mẹ... hứng thú với những thứ bác học hơn là... con biết đấy...”.

Ôi không hiểu thời con gái mẹ là người như thế nào nhỉ? Mình tò mò chết mất thôi.

Nhưng chị Jerri đã xịt lên tới vùng mặt rồi.

“Mẹ ơi, con phải đi chuẩn bị cho buổi biểu diễn đây. Con hiểu ý của mẹ rồi. Con biết, tất cả những thứ này đều là giả. Không ai hiểu điều đó hơn con đâu, mẹ yên tâm. Nhưng... thỉnh thoảng được mẹ khen xinh một lần cũng thấy thích. Mà mẹ cũng đừng lo cho con. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi” – mình trấn an mẹ. Mặc dù trong lòng đang nóng như lửa đốt. Mình không thể khiến cho mẹ hoang mang hơn với câu *Mẹ ơi, ông chủ của con đang tính sai người thủ tiêu đứa con gái thứ hai của mẹ... chỉ vì sự bất cần của con* – “Mẹ nhớ gọi điện cho Lulu ngay khi có tin về Frida mẹ nhé!”.

“Được rồi” – mẹ ngần ngừ một lát sau đó mới nói – “Mẹ yêu con, Emm ạ. Nếu con còn băn

khoản về điều đó. Cho dù trông con có như thế nào. Hay con có ăn mặc ra sao”.

Câu nói vừa rồi của mẹ khiến mình ứa nước mắt. Bởi vì mình không xứng đáng với điều đó.

“Cám ơn mẹ” – mình nói – “Con cũng vậy”.

Mình cúp máy và trả lại điện thoại cho chị Jerri.

“Ôi mẹ!” – mình đảo tròn hai mắt, cố để không òa lên khóc.

“Mẹ chị cũng thế thôi” – chị Jerri cất điện thoại vào túi – “Bà hút một bao Camel Light một ngày. Chị có khuyên nổi bà đừng hút thuốc nữa không? Chịu! Nhắm mắt nào đi cưng, để chị xịt lên mặt nào”.

45 phút sau – một kỷ lục mới về tốc độ xịt phấn của chị Jerri – mình sẵn sàng để lên sân khấu: tóc – xong, trang điểm – xong, áo lót kim cương – xong. Cánh thiên thần – xong. Nhìn mình trong gương không khác gì... đứa con gái mặc bikini kim cương.

Hy vọng mẹ sẽ không xem chương trình tối nay.

Mình lênh khênh trên đôi giày cao gót 20 phân đi ra xếp hàng phía sau cánh gà, trong khi chị Jerri hối hả chạy theo thoa nốt ít son bóng lên môi cho mình.

“Em đây rồi” – chị Rebecca từ đâu nhảy bổ ra trước mặt mình, trên người vẫn mặc nguyên bộ váy dạ hội đen khi nãy – “Nghe nói em tới muộn hả? Chị đã cảnh báo em như thế nào? Chị đã nói không được đến trễ cơ mà? Đã ăn gì chưa? Xương hông của em nhô ra thế kia chứng tỏ chưa hề ăn gì đúng không? Nếu em ngất ra trên đó, Nikki, chị thề có Chúa...”

“Em không ngất đâu mà lo” – mình gạt phắt đi – “Brandon có đến đây cùng chị không? Em đang có việc cần tìm anh ta đây”.

“Có đấy” – Chị Rebecca miễn cưỡng trả lời – “Nhưng em nên biết bọn chị giờ đã là một đôi rồi. OK, chị biết giữa hai người có chút cách biệt về tuổi tác, nhưng nói thật nhá, người như Brandon cần có một phụ nữ trưởng thành ở bên cạnh giúp đỡ. Xin lỗi em, Nikki, nhưng... em không phải là người có sức ảnh hưởng tốt và ổn định đối với Brandon. Cậu ấy cần một sự ổn định”.

“Em không quan tâm về điều đấy” – mình nhún vai bất cần – “Chị có toàn quyền sở hữu anh ta. Hơn nữa chuyện em cần bàn với anh ta không liên quan gì tới chuyện này, mà liên quan tới

bố anh ta cơ”.

“Bố cậu ấy á?” – chị Rebecca cười khẩy – “Không phải là chủ đề yêu thích của Brandon! Nhưng tùy em thôi” – chị ta rút con Blackberry từ trong túi xách hiệu Channel ra và hí hoáy nhắn tin – “Em chắc là muốn nói chuyện với Brandon ngay bây giờ không? Ngay trước buổi trình diễn? Không đợi được à? Năm phút nữa tới lượt em rồi. À mà đừng nói chuyện với Ryan đấy nhé. Cậu ấy đang cáu nặng hết cả lên vì bị hết cô này khác lao tới làm phiền”.

Mình quay đầu nhìn ra đằng sau. Đâu đâu cũng thấy mấy cô người mẫu trong bộ đồ lót hiệu Stark, trên vai đeo cánh thiên thần. Mình nhìn thấy Kelley, cô bạn mới quen ở buổi tổng duyệt, đang giơ điện thoại vẫy mình. Cô ấy đang để nhạc chuông là bài *Dragon battle Cry* trong game *Journeyquest*. Kelly cười rất tươi, giơ hai ngón tay cái lên với mình khen ngợi. Mình mỉm cười gật đầu cảm ơn.

“Được rồi, chị yên tâm” – mình vỗ vai chị Rebecca.

Không hiểu lão Robert Stark giờ đang làm gì nhỉ? Không phải đang lên kế hoạch thủ tiêu em gái mình đấy chứ?

Còn Christopher nữa? Lulu và Nikki đã đưa cho cậu ấy cái điện thoại của mình chưa? Mình thấy thật thừa thãi khi phải đứng ở đây mà không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mình không phải là người duy nhất. Anh Grabiell từ trong phòng trang điểm bước ra, quần áo chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Anh ấy đang đứng cùng với các thành viên của ban nhạc – ai nấy trông cũng đều điển trai và thân thiện dễ gần. Hèn gì vừa nhìn thấy họ, các cô gái trong phòng lập tức rít títt mù, cho ngay Ryan Seacrest vào quên lãng.

Anh Gabriel mặt tỉnh bơ, không mấy may bị sự hâm mộ quá khích kia làm cho lay động.

“Các cậu cứ ra trước đi, mình ra ngay” – anh quay sang nói với mọi người trong nhóm trước khi bước tới thì thào với mình – “Sao? Em có tin gì chưa?”.

Mình lắc đầu: “Chưa. Anh?”.

Anh ý cũng lắc đầu: “Anh tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”.

“Hoặc là...” – mình nghi hoặc nói – “hai chúng ta sẽ lên sân khấu và bùm, bùm... Xong đời anh em mình! Robert Stark thắng”.

“Anh thấy chúng ta cứ suy nghĩ theo hướng tích cực đi thì hơn” – anh Gabriel giờ tay chỉnh lại cái cổ áo.

“Brandon sẽ gặp em s buổi biểu diễn” – chị Rebecca đọc tin nhắn vừa đến cho mình nghe.

“Nhưng em rất cần nói chuyện với anh ta bây giờ” – mình thở thốt kêu lên.

“Ô hay, thế em muốn chị làm gì bây giờ? Brandon nói đang rất bận. Nguyên văn tin nhắn này: “Sẽ gặp em ở quán bar Stak Sky”. Sâm-panh đã được chuẩn bị sẵn sàng cho chúng ta ăn mừng năm mới rồi. Từ đây chúng ta lại còn có thể tham gia đếm ngược với mọi người ở Quảng trường Thời đại. Không còn vị trí nào đẹp hơn trên đó đâu...”

“Vào vị trí!” – anh Alessandro vỗ hai tay giục giã – “Tất cả! Sau sân khấu, NGAY! Sao cứ lơ ngơ như thế hả? Muốn chọc cho tôi tức chết đấy à? Buổi biểu diễn bắt đầu rồi! Trực tiếp! Không ai được phép nói chuyện sau khi bước qua cánh cửa cách âm kia! Đi! Đi!”

Mình vô thức nắm lấy tay anh Gabriel. Tay mình lạnh như đá. Còn tay anh Gabriel lại rất ấm... giống như ánh mắt anh ấy nhìn mình.

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi” – anh ấy mỉm cười – “Em đã làm đúng”.

“Phải không?” – mình hỏi lại. Ước gì anh ấy nói đúng. Về lý thuyết thì mình cũng tin là mình đúng.

Nhưng còn Frida? Em gái ruột của mình! Sao mình có thể hành động hồ đồ như thế?

“Ôi Chúa ơi!” – chị Rebecca nhận thấy cái nắm tay vừa rồi của bọn mình – “Chuyện gì thế này? Hai đứa là một đôi rồi đấy à? Quá tốt! Chị công bố với báo chí được không? Cậu có biết tin này sẽ tác động tới doanh số bán đĩa của cậu thế nào không, Gabriel? Giờ lượng đĩa tiêu thụ của cậu đã đang ở tầng bình lưu rồi, nhưng với cái tin này không chừng nó sẽ được đẩy lên tận sao Hỏa ý chứ!

“Suyttt” – nhóm quay phim và chỉ đạo chương trình quay sang ra hiệu với chị Rebecca.

Nhưng chị ấy cứ lơ đi như không, tiếp tục rít lên vào tai mình: “Em không thể giấu được chị chuyện gì đâu, Nikki! Em không thể trốn chạy! Chị biết tất cả mọi bí mật của em!”

Nếu chị ta biết được sự thật...

Sau cánh gà, bọn mình lũ lượt đứng xếp hàng, chuẩn bị lên sân khấu. Trong này mọi thứ yên lặng là thế nhưng bên ngoài sân khấu kia lại là một thế giới khác hẳn.Ồn ào khủng khiếp! Sân khấu như vỡ òa bởi tiếng reo hò cổ vũ của khán giả trước sự xuất hiện của MC Ryan và lượt người mẫu đầu tiên trong những bộ đồ lót màu sắc vô cùng bắt mắt.

Tiếp đó là anh Gabriel và ban nhạc, với ca khúc nổi tiếng “Nikki”, sẽ được bắt đầu ngay sau 5 phút quảng cáo.

Trong lúc đợi tới lượt, mình phát hiện ra bà Verona, người coi mình như cái gai trong mắt – vì tưởng mình đã lén nhắn tin cho bạn trai của chị ta, Justin, trong khi người nhắn tin là Nikki thật – đang đứng ngay trước mặt mình. Chị ta lơ lớ lơ mình đi, cứ như người vô hình không bằng.

“Chào chị” – mình vỗ vai chị ta bắt chuyện – “Tôi hỏi chút, vụ tin nhắn kia đã chấm dứt chưa?”.

Chị Veronia giật mình ngoái đầu lại nhìn, mắt tròn xoe nhận ra mình.

“Chúng ta... chúng ta không được phép nói chuyện” – Chị ta lập bập.

“Tôi biết” – mình gật đầu – “Nhưng vụ kia thế nào?”

“Rồi” – chị ta quay mặt hướng về phía sân khấu.

Biết mà. Nikki dạo này có nhiều việc hay ho hơn để làm. Ví dụ như hành hạ anh Gabriel Luna chẳng hạn.

Chừng nửa phút sau đến lượt chị ta đi ra sân khấu. Và rồi mình nghe thấy...

“Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi”.

Đến lượt mình rồi

Tim mình thất lại. Mình nghĩ mình sắp nôn đến nơi mất. Mình đang làm gì ở đây thế này? Mình là ai? Không lẽ mình, Emm Watts – người đến việc tắm chung cùng với các bạn nữ khác trong giờ thể dục còn không dám – sắp bước ra ngoài kia, trên người không mặc gì ngoài bộ đồ lót đính kim cương và đôi cánh thiên thần trước sự chứng kiến của hàng triệu – thậm chí hàng tỷ – người xem truyền hình. Đây là còn chưa kể tới hàng trăm khán giả đang có mặt ở dưới kia.

“Anh yêu em... không phải bước chân của em... hay nụ cười của em... hay gương mặt của em...”

Nếu mọi chuyện diễn ra theo đúng dự tính ban đầu, và Christopher làm được điều mà cậu ấy nói thì... mình sẽ là người khiến cho Robert Stark – người đàn ông giàu thứ tư thế giới – và đế chế của ông ta sụp đổ hoàn toàn. Những gì đã xảy ra với mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ lặp lại với một người nào khác.

Và theo đó, cũng hy vọng rằng trong tương lai mình sẽ không còn phải xuất hiện tại một show Thiên thần của Stark nào nữa.

Mẹ mà nghe được tin này chắc mừng phải biết.

“Anh yêu em ở cái cách em khiến anh cảm động... cái cách khiến em phải thốt ra lời Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi”.

“Nikki” – tiếng anh Alessandro thì thào trong bóng tối cất lên giục giã – “ĐI ĐI!”.

Mình bước ra cái sân khấu đang sáng chói ánh đèn. Cố gắng lắc hông sao cho đúng với giai điệu của bài hát, đồng thời vẫn phải bám theo đường kẻ sẵn trên sân khấu để không xô phải MC Ryan Seacrest.

Sự phản chiếu của ánh đèn lên chiếc áo đính kim cương của mình đúng là khiến mình muốn phát điên. Mình gần như không nhìn thấy hướng đường phải đi. Giờ mà trên trần nhà có rơi cái gì vào đầu thì mình cũng chịu chết, chẳng biết đường nào mà tránh. Tóm lại, mình gần như mù hoàn toàn.

Ngoài đời thực có ai dỏ hơi đi mặc thứ áo lót dỏ hơi bất tiện này không nhỉ? Nếu có thì ?

“Nikki, ôi Nikki... Sự thật là... dù cho có chuyện gì xảy ra... anh nghĩ rằng anh đã yêu em mất rồi...”.

Ít ra mình còn có tiếng hát của anh Gabriel dẫn đường. Thật là lạ, nghe giọng anh ấy lúc này sao mà chân thành và nhiều cảm xúc đến thế!

Có lẽ nghề của ca sỹ là phải vậy. Cũng giống như người mẫu và diễn viên, họ được trả tiền để khiến cho người khác tin vào những điều họ nói.

Trừ phi... anh ấy thực sự đã yêu Nikki. Không phải mình. Mà là Nikki thật ý!

Chả ai đoán trước được điều gì. Chỉ mới mấy hôm trước thôi còn thấy họ chí chöhe ỏm tỏi với nhau thế mà hôm nay đã thấy như không thể sống thiếu nhau rồi. Đúng là không cỏi nhau không thành... người yêu!

Giống như mình và Christopher! Bọn mình cứ nói với nhau được hết câu thứ nhất, đến câu thứ hai là y như rằng đã thành cỏi nhau rồi. Lần nào cũng thế!

Hy vọng rằng cậu ấy thực lòng yêu mình. Mình có thể cảm nhận được tình yêu của Christopher dành cho mình qua cuộc nói chuyện trên điện thoại khi nấy. Mình tin rằng lần tới gặp nhau... chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cậu ấy mình cũng có thể đoán được cậu ấy có yêu mình hay không. Mình dám chắc về điều đó! Có thể tình yêu này đến với bọn mình không hề dễ dàng nhưng mình biết nó sẽ là mãi mãi.

Nhưng nếu đúng là Nikki và anh Gabriel yêu nhau thật thì... Frida, em gái mình, sẽ chết mất.

Ôi Chúa ơi. Frida. Mình lại nghĩ về Frida rồi!

“Anh yêu em... không phải vì bước chân của em... hay nụ cười của em.. hay gương mặt của em...”

“Và bây giờ, thưa quý ông, quý bà, mọi người hãy nhìn xem...” – tiếng MC Ryan Seacrest – “Siêu mẫu số một thế giới, Nikki Howard, siêu mẫu độc quyền của tập đoàn Stark. Cô đang khoác trên mình bộ đồ trị giá hơn 1 triệu đô-la kim cương, thưa quý ông, quý bà. Cá nhân tôi chưa bao giờ được chiêm ngư thứ gì tuyệt vời hơn. Ngoại trừ mức lãi suất rất rất thấp khi sử dụng thẻ tín dụng của tập đoàn tài chính Stark. Các quý vị hãy nhanh chân đăng ký để được hưởng các ưu đãi đặc biệt và hấp dẫn chỉ dành cho thành viên có thẻ, cùng rất nhiều phần quà có giá trị...”

Mình nhìn xuống phía dưới đám đông khán giả đang reo hò, vỗ tay nhiệt liệt, không ngừng gọi tên mình. Và mình nhìn thấy lão ta. Robert Stark. Đang khoanh tay ngồi ngay hàng ghế VIP, ngược mặt lên sân khấu...

... mỉm cười ngạo nghễ. Điệu cười chỉ dành cho người đã biết trước là mình sẽ chiến thắng.

Tại sao lão ta lại cười như thế?

Lão ta nghĩ đã thoát được tội mưu sát chẳng?

Không sớm như thế đâu.

Chừng nào mình còn sống.

Frida, mình thầm cầu nguyện hàng trăm hàng ngàn lần, *xin hãy để cho Frida được bình yên.*

Ơn Chúa, mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đêm nay mà không một lần vấp ngã hay tuột dây áo, tuột giày... Trong khi tim mình gần như đã ngừng đập, đầu mình như muốn nổ tung.

Và không ai có thể tương tượng nổi áp lực mà mình đã phải chịu khi bước ra ngoài đó.

Nhưng mình đã làm được.

Bởi giờ mình đã là dân chuyên nghiệp.

Mình là Nikki Howard.

Và phải tới khi mình lên tới quán bar Stark Sky khoảng hơn một tiếng rưỡi sau – sau khi trao trả nguyên vẹn bộ đồ lót đính kim cương cho nhân viên an ninh được giao riêng trọng trách bảo vệ cho món đồ đắt tiền này, và khoác lại lên người bộ quần áo bình thường hằng ngày – thì mọi chuyện mới bung bét hết cả ra.

HAI MƯƠI MỐT

Quán bar Star Sky thực chất là một nhà hàng rất rộng, hình tròn chiếm trọn tầng trên cùng của tòa nhà Stark. Toàn bộ tường bao quanh làm bằng kính từ trên xuống dưới, cho phép thực khách tới đây thưởng thức được toàn cảnh thành phố bên dưới, đặc biệt là quang cảnh sôi động và nhộn nhịp tại Quảng trường Thời Đại tại thời khắc giao thời. MC Ryan Seacrest cũng đang thưởng thức chút rượu sâm-panh Dom Perignon, cùng với quản lý và trợ lý riêng. Mình còn đang lia mắt đi tìm anh Gabriel thì đập ngay vào mắt mình là hình ảnh bà Rebecca đang dính chặt lấy Brandon như hình với bóng. Thấy ghê!

Mình nhìn đâu cũng ra người quen, toàn các khuôn mặt cũ tại buổi tiệc lúc tối ở nhà Robert Stark, kể cả mấy ông bà cổ đông lớn mà mình đã gặp.

Những người đã thản nhiên đấu giá “cơ thể hiến tặng” để ghép não của bản thân vào. Tất nhiên, họ không hay biết gì về chuyện mình đã quay lại toàn bộ cuộc đấu giá đó và mang nó ra khỏi phòng an toàn và hiện lúc này đây, có hai thiên tài máy tính đang xử lý thông tin đó nhằm dò lại công bằng cho những người vô tội thấp cổ bé họng như bọn mình.

Không hiểu họ đã là làm được đến đâu rồi?

“Chào em” – anh Gabriel bước tới chỗ mình, trên tay là ly sâm-panh vẫn còn nguyên. Mắt mình sáng rõ lên khi nhìn thấy anh ấy. Nãy giờ liên tục bị mấy vị cổ đông già kia quây lại làm phiền với hàng loạt câu hỏi và lời hỏi thăm.

Tất nhiên mình biết thừa mục đích thực sự của họ là gì. Họ muốn trò chuyện với một sản phẩm nguyên mẫu của Dự án Phụng Hoàng – một cá thể được ghép não còn sống và thở bình thường. Họ không nói thẳng ra điều đó nhưng cứ nhìn ánh mắt tò mò, háo hức của họ là hiểu. Họ muốn biết cảm giác chết đi và sống lại trong thân xác của một người khác trẻ khỏe, xinh đẹp hơn là như thế nào.

Nếu họ cứ hỏi thẳng có lẽ mình sẽ nói cho họ biết cảm giác đấy không khác gì địa ngục! Và thiên đường. Cùng một lúc.

Mình có sẵn sàng trải qua lại điều đó không ư?

Thà chết còn hơn.

“Thật may chúng ta không phải ở dưới đó” – anh Gabriel hất đầu chỉ về phía hàng chục màn hình phẳng đang treo lơ lửng trên trần nhà, đang phát sóng trực tiếp chương trình đếm ngược của phóng viên Anderson Cooper trên Quảng trường Thời đại. Bên ngoài bầu trời đang rất rất lạnh.

“Công nhận” – mình gật đầu đồng tình.

“Em nghe tin gì chưa?” – anh Gabriel hỏi. Mình biết anh ấy muốn ám chỉ về điều gì.

“Em làm gì có điện thoại” – mình xòe hai tay ra.

“À, ờ nhỉ” – anh Gabriel nhăn mặt – “Xin lỗi, anh quên mất. Anh cũng chưa nhận được tin gì” – nói rồi anh liếc mắt nhìn về phía Robert Stark đang trò chuyện rôm rả với phát thanh viên nổi tiếng Rush Limbaugh.

“Nikki!” – vừa nhìn thấy mình, lão Robert Stark lập tức vẫy tay gọi lại, miệng cười tươi cứ làm như thân quen lắm không bằng.

“Ồi, không!” – mình nhăn nhó quay sang nhìn anh Gabriel cầu cứu và nhận được cái vỗ vai đầy thông cảm.

“Cô ấy đây rồi, ngôi sao của đêm nay!” – lão Robert Stark dang rộng hai tay chào đón mình – “Nikki Howard, thưa quý ông quý bà! Đêm nay cô ấy thật lộng lẫy... trong chiếc áo đính kim cương đó, đúng không mọi người?”.

Không còn sự lựa chọn nào khác, mình đành gượng cười bước tới chỗ lão ta đang đứng cùng đám người bợ đỡ nhà giàu kia. Mình biết đó là điều mình cần phải làm.

Mình cần phải đóng cho tốt màn kịch này... ít nhất là cho tới khi biết Frida đã về nhà an toàn. Robert Stark đang muốn khoe khoang mình với mọi người. Xét cho cùng, mình chính là sản phẩm hoàn hảo nhất từ trước tới nay của Stark.

Một phiên bản Phượng Hoàng gốc.

“Đây là một cô gái tuyệt vời” – lão ta vòng tay qua vai mình – “Chúng tôi thật may mắn khi có được cô ấy trong đại gia đình Stark này”.

Mình vẫn giữ nguyên nụ cười giả tạo trên môi. Đèn flash máy ảnh nháy lên lia lịa. Các phóng viên và thợ ảnh chuyên nghiệp không ngừng hô to: “Tuyệt vời! Đẹp lắm. Nikki, ngài Stark, đừng này! Rồi, quá đẹp! Ngài Stark, làm ơn hơi đưa cằm lên một chút. Xuống một chút. Nikki, hãy nhìn về phía này. Tuyệt vời. Đẹp lắm. Hai người đừng là ăn ý với nhau thật đấy. Cảm ơn nhiều”.

Sự phù phiếm giả tạo đó khiến cho mình càng cảm thấy buồn nôn hơn với đám trọc phú này.

Phải đến khi ánh đèn flash tắt hẳn, mình mới giật mình nhận ra những vị khách vừa bước vào trong phòng. Gương mặt và dáng hình của họ trông quen tới nỗi mình phải đưa tay dụi mắt mấy lần để chắc chắn không phải đang mơ...

Lulu, trong chiếc váy dạ hội dài thướt tha đang tiến tới chỗ quầy bar gọi một ly cốc-tai, đi kế bên cạnh là anh Steven Howard – đúng vậy, anh Steven Howard chứ không phải ai khác.

Sau lưng anh Steven là cô em gái, Nikki, mặt mũi cứ gọi là vênh ngược lên trần nhà.

Và cuối cùng là Christopher – Christopher của mình – đi cùng một cô gái mặt rất trẻ với mái tóc xoắn tít. Cô bé ấy gần như không ngậm miệng lại nổi vì quá phấn khích và bất ngờ trước những gì đang diễn ra...

Frida. Em gái mình, Frida.

Tim mình thất nghiệm lại. Frida? Họ đưa Frida tới đây là sao? Có điên không vậy? Không lẽ mọi người không hiểu được lời mình khi nói rằng Robert Stark đe dọa sẽ giết chết Frida sao?

“Ừm...” – mình khẽ cựa người khéo léo thoát ra khỏi vòng tay của lão Robert Stark – “Xin phép ngài một chút”.

“Tất nhiên rồi” – mặc dù hơi bất ngờ trước hành động của mình nhưng lão ta vẫn vui vẻ cho mình đi.

Mình phi như bay tới chỗ Frida chộp lấy tay con bé, xoay người nó lại đối diện với mình – Frida đang dí mũi vào cửa kính nhìn xuống Quảng trường Thời đại ngắm mọi người qua lại.

“Frida” – mình hốt hoảng kêu lên – “Em không sao chứ?”

“Vâng, em không sao” – Frida chớp chớp mắt nhìn mình. – “Chị nhìn em thì biết! Các anh chị ấy đã tới đón em đến đây. Emm, có chuyện gì thế? Chẳng ai chịu nói với em điều gì hết. Mọi chuyện vẫn ổn chứ? À mà chuyện gì đã xảy ra với chị Nikki thế? Giờ trông chị siêu quyến rũ ý!”

Còn nữa, chị có thấy cái cách anh Gabriel nhìn chị ta không? Thật không công bằng, em gặp anh ấy trước mà...”.

Mình ôm chầm lấy Frida.

“Đừng quan tâm tới anh Gabriel làm gì” – mình thì thầm an ủi – “Dù sao anh ấy cũng quá già so với em”.

“Gì chứ?” – Frida phụng phịu ôm lấy mình – “Anh ấy chỉ già hơn em có 8 tuổi thôi mà. Đó không phải là vấn đề”.

“Nghe chị nói này” – mình buông Frida ra, cúi xuống nhìn vào mắt con bé, hai mắt rưng rưng gần lệ – “Sẽ còn rất nhiều chàng trai tuyệt vời hơn để cho em lựa chọn. Vì thế... em hãy thôi ngay cái trò mè nheo này đi”.

Christopher tay cầm hai ly soda từ từ tiến lại: “Có vấn đề gì à, hai tiểu thư?”.

“Không có gì” – mình quay ra bối rối nhìn Christopher – “Chuyện kia...”

“À” – cậu ấy đưa một ly cho Frida – “Xong xuôi hết rồi. Cậu nhìn lên đi”.

“Nhìn lên á?” – mình ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu Christopher đang nói về cái gì. Tất cả những gì mình nhìn thấy là một dãy TV màn hình phẳng treo lủng lẳng trên đầu.

“Đúng thế” – Christopher nói – “ừ xem đi. À mà này, đã có ai nói chuyện với Brandon chưa?”.

“Brandon á?” – mình nhấp một ngụm soda từ cái ly Christopher vừa đưa cho. Ly của mình chẳng hiểu để chỗ nào rồi không biết – “Tại sao?”.

“Bởi vì anh ta cần phải chuẩn bị tinh thần để...”.

Christopher còn chưa nói hết lời thì đồng loạt tất cả các màn hình vô tuyến trong phòng chuyển sang hình ảnh quả bóng trên Quảng trường Thời đại bắt đầu rơi. Và mọi người lập tức ùa ra phía cửa sổ để nhìn xuống đường.

“Mười” – mọi người bắt đầu hô vang – “Chín...”

Tất cả, trừ Nikki – Nikki thật. Cô ta bước thẳng tới chỗ Robert Stark đang đứng và nở một nụ cười rất tươi.

“Lại gặp ngài rồi” – Nikki mỉm cười chào.

Lão Robert Stark có vẻ hơi giật mình khi bị người khác làm gián đoạn màn đếm ngược đón năm mới đang diễn ra. Nhưng thái độ lão ta không hề tỏ ra khó chịu hay bức mình gì cả, trái lại còn cười tươi như hoa gặt đầu chào Nikki: “Chào cô! Cô... ừm... Prince phải không?”.

“Đúng rồi” – Nikki nói – “Ông có trí nhớ tốt thật đấy. Nhưng đó không phải là tên thật của tôi”.

Nói rồi cô ta giờ cái điều khiển vừa lấy được chỗ quầy bar và bật to hết cỡ tiếng của TV lên.

“Năm” – tiếng hô vang của mọi người trong phòng và dưới phố càng lúc càng to – “Bốn...”

“Không phải sao?” – lão Robert Stark chỉ hỏi lại cho đúng phép lịch sự thôi chứ mình biết thừa lão ấy có bao giờ thêm quan tâm để ý đến tới ai – “Vậy thì là gì?”.

“Nikki Howard” – Nikki nhếch miệng cười – “Robert, đáng ra ông nên trả tiền cho xong” – sau đó cô ta dí sát mặt nhìn thẳng vào mắt lão ta – “À mà không, tôi nghĩ lại rồi... đáng ra ngay từ đầu tôi nên t cáo ông với cảnh sát mới phải”.

“Chúc mừng năm mới!” – mọi người trong phòng ồ lên quay sang chúc tụng nhau.

Phía quầy bar, mình thấy Lulu choàng tay ôm chầm lấy cổ anh Steven và hai người họ hôn nhau đắm đuối. Cách đó không xa, chị Rebecca và Brandon cũng đang trong hoàn cảnh tương tự, nếu không muốn nói là còn cuồng nhiệt hơn. Ngay đến cả Nikki cũng quay lưng bỏ mặc lão Robert đang đứng sững giữa phòng trước thông tin vừa nghe được, đi tới chỗ anh Gabriel Luna – đang quàng vai bá cổ với các thành viên trong ban nhạc hát vang bài ca chúc mừng năm mới – tách anh ấy ra khỏi nhóm và kiễng chân đặt lên môi anh một nụ hôn cháy bỏng... khiến cho mặt Frida đang hớn hở bỗng nhiên ỉu xiu như bánh bao nhúng nước.

Bên cạnh mình, Christopher cũng đang mỉm cười nhìn mình đầy triu mến. Trước những gì mình vừa được chứng kiến trong 5 phút vừa qua, mình lập tức cảnh giác bước lùi lại một bước.

“Này” – mình giờ hai tay lên chặn cậu ấy lại – “ Không...”

Nhưng đã quá muộn. Christopher đã chộp được lấy eo mình và kéo giật về phía người cậu ấy. Toàn thân mình mềm nhũn ra ngay khi môi cậu ấy chạm vào môi mình. Lần nào cũng vậy, mình hoàn toàn mất khả năng kiểm soát khi Christopher hôn mình. Không lẽ mối quan hệ của

bọn mình lúc nào cũng sẽ như thế: Cãi nhau, hôn nhau và làm hòa?

Christopher vòng tay ôm chặt lấy mình, không có vẻ gì là muốn ngừng lại. Đây còn hơn là một nụ hôn đầu năm mới! Tất nhiên là mình không có ý kiến gì rồi.

Không biết bọn mình sẽ còn đứng đó hôn nhau bao lâu nữa (ngay trước mặt Frida tội nghiệp!) nếu màn hình vô tuyến không đồng loạt chuyển sang mục tin tức với dòng chữ màu vàng: *BẢN TIN ĐẶC BIỆT*: “Chúng tôi xin gián đoạn buổi tường thuật trực tiếp lễ đón năm mới để mang đến cho quý vị và các bạn một bản tin đặc biệt liên quan tới Robert Stark, nhà sáng lập của tập đoàn Stark Enterprises, người được cả thế giới biết đến với thành công trong kinh doanh hàng chuỗi các siêu thị và trung tâm mua sắm giá rẻ”.

Tất cả mọi người đang có mặt trong quán Stark Sky lập tức ồ lên hưởng ứng khi nghe thấy đoạn thông báo trên. Và phải tới khi đó chị Rebecca và Brandon mới chịu rời nhau ra để ngược mắt nhìn lên mà Các cổ đông của Stark ngơ ngác quay sang nhìn nhau.

Còn lão Robert Stark thì đứng im như phỗng giữa phòng, nhìn trân trối lên màn hình.

Mình nắm lấy tay Christopher và Frida. Frida thì thào quay sang hỏi mình: “Chị Emm, chuyện gì thế?”.

“Cứ xem đi” – mình thì thào trả lời. Sẽ là nói dối nếu mình nói tim mình vẫn đập bình thường.

“Tối hôm nay” – phát thanh viên nói tiếp – “đài truyền hình CNN đã nhận được một đoạn băng đặc biệt – mà chúng tôi đã kiểm định lại và khẳng định là băng gốc – chứng minh rằng các cổ đông của tập đoàn Stark, bao gồm cả Robert Stark, đã cố tình tham gia vào chương trình phẫu thuật, vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm, gọi là cấy ghép cơ thể người...”.

Có tiếng một phụ nữ trong phòng hét lên và làm rơi cái ly xuống sàn vỡ tan tành.

“... trong một phòng thí nghiệm bí mật tại Manhattan được gọi là Khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh của bệnh viện Stark. Có mặt tại đây với chúng tôi ngày hôm nay là tiến sỹ y khoa Sanjay Gupta, một chuyên gia đầu ngành về phẫu thuật cấy ghép nội tạng ở nước ta. Ông sẽ nói rõ hơn về phương pháp hiện vẫn còn đang gây tranh cãi – chưa kể là bất hợp pháp – này”.

“Cám ơn anh Wofl” – một giọng đàn ông khác cất lên – “Trong kỹ thuật cấy ghép cơ thể người, não của bệnh nhân sẽ được lấy ra và đặt vào trong một cơ thể mới, thường là ở những người đã được kết luận là chết não. Tuy nhiên, trong dự án mà tập đoàn Stark đặt tên là Dự án Phượng Hoàng này, những cơ thể hiến tặng này lại được lựa chọn từ...”

“Cái gì thế này?” – lão Robert Stark gầm lên, quắc mắt nhìn bọn mình như muốn ăn tươi nuốt sống – “Cái gì thế này? Tắt ngay đi. Có nghe không? Tắt ngay đi!”.

Không một ai nhúc nhích hay có tí ý định nào đi tắt TV, mặc dù mình dám cá là mấy người phục vụ chỗ quầy bar có đầy điều khiển dự trữ. Thay vào đó, mình thấy Nikki giơ điều khiển lên vận tiếng to lên hết cỡ.

“...trong đoạn băng dc quyền này, các đại diện của tập đoàn tài chính lớn bị tố cáo là đã tham gia vào một cuộc đấu giá mà tại đó, hàng chục sơ yếu lý lịch của rất nhiều thanh niên được đưa ra cho mọi người lựa chọn và sẽ thuộc về những người trả giá cao nhất. Não của họ sẽ được cấy ghép vào những cơ thể khỏe mạnh này...”

Đoạn băng mình quay được tại buổi đấu giá bắt đầu được phát trên màn hình TV. Phải công nhận điện thoại hiệu Stark quay nét ra phết. Hình ảnh chị Kim Su cùng tiếng người thuyết trình và cách thức các cổ đông của Stark tham gia đấu giá hiện rõ mồn một. Mặc dù không thể nhìn thấy mặt từng người nhưng chỉ cần xem qua là ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Âm thanh trong như pha lê, mặc dù sau đó mình đã phải nhét vào áo ngực để giấu rồi đẩy nhá.

“Cô” – lão Robert Stark gầm lên, hàm hè nhìn mình ngay khi nghe thấy cái giọng trầm đục của chính mình phát ra từ đoạn băng ghi âm, *Họ sẽ sống cuộc sống của chính họ, trong cơ thể mới... thà như thế còn hơn là phải thức dậy hằng sáng với các khớp xương đau nhức và nốc vào bụng hơn 9 loại thuốc trợ tim khác nhau. Tin tôi đi, với những gì họ nhận được, số tiền họ bỏ ra là vô cùng thỏa đáng.*

Mình hơi lùi lại ra đằng sau mấy bước. Trông mặt lão ta bây giờ dám sẽ lao tới túm lấy mình và xô mình ra ngoài cửa kính bất cứ lúc nào, giống cái cách họ vẫn thường làm trong phim Die Hard ý. Đảm bảo mình cũng có tránh cũng sẽ tránh không kịp.

Và mình không phải là người duy nhất nhận ra điều đó. Christopher nhanh chóng đứng lên phía trước bảo vệ cho mình, phòng trường hợp lão ty phú điên khùng kia định làm gì xằng bậy.

Nếu đó không phải là tình yêu thì mình cũng chẳng biết phải gọi là gì nữa.

“Cô” – lão Robert Stark lại gầm lên – “*Chính* cô đã làm chuyện này! Ta đã đích thân đập nát cái điện thoại đó rồi cơ mà! Làm sao có chuyện đó được?”

Trên màn hình TV, tiếng của lão ta và mình vẫn tiếp tục vang lên đều đều, CNN thậm chí còn

kip làm cả phụ đề cho đoạn hội thoại đó để khán giả có thể theo dõi được rõ hơn.">

“Sớm muộn gì ông cũng sẽ bị tóm thôi. Đây là tội mưu sát. Ông không thể giữ cái bí mật này cả đời đâu”.

Là giọng mình sao?

Không, tất nhiên là không rồi.

Đây là giọng Nikki.

“Sao không? Giữ được hết. Cô nghĩ tôi kinh doanh mặt hàng này bao nhiêu lâu rồi? Chúng tôi đã làm việc này từ nhiều năm nay rồi. Nhiều năm. Với công nghệ tiên tiến hiện nay, chúng tôi đã có thể cung cấp cho khách hàng nhiều sự lựa chọn phong phú và đa dạng hơn trong khi vẫn tiếp tục thu lợi nhuận mỗi lúc một tăng”.

Lợi nhuận – đó là mối quan tâm duy nhất của Robert Stark.

Và cũng chính là thứ sẽ tiêu diệt ông ta.

“Ông đúng là đã đập nát cái iPhone của tôi thật” – mình bình tĩnh giải thích với Robert Stark, Christopher vẫn đang đứng trước mắt che chắn bảo vệ cho mình – “Nhưng ông không hề lục tìm cái điện thoại khác của tôi mang nhãn hiệu Stark”.

“Chiếc điện thoại mà ông đã cài phần mềm theo dõi bao lâu nay” – Christopher thêm vào – “Toàn bộ đoạn băng và âm thanh vừa rồi đều được tự động tải lên hệ thống máy chủ của ông. Bọn tôi chỉ việc chuyển nó cho đài CNN thôi. Phát thanh viên Wolf Blitzer hiện đang có toàn bộ đoạn băng này trong tay. Và sau ngày hôm nay, cả thế giới cũng sẽ có thể xem được nó”.

Lão Robert Stark nhìn bọn mình như thể bọn mình vừa thông báo cho lão ta biết rằng nữ ca sĩ Mariah Carey thực chất là một người đàn ông.

“Stark!” – một lão cổ đông già gào lên phẫn nộ – “Ông cam đoan với chúng tôi rằng chuyện này sẽ không bao giờ có ai biết được! Ông đã thề thề rồi cơ mà!”.

“... hai hacker trẻ tuổi ở thành phố New York đã phát hiện ra sự thật về chiếc máy tính Stark Quark: Trong đó có chứa phần mềm theo dõi cho phép tập đoàn Stark lấy trộm được toàn bộ thông tin của người sử dụng và lưu lại trong hệ thống máy chủ của mình” – phát thanh viên Wolf Blitzer nói tiếp – “và họ gửi cho chúng tôi đoạn băng giữa Robert Stark và siêu mẫu Nikki Howard tại buổi đấu giá Dự án Phượng Hoàng tối hôm nay...”

Các cổ đông của Stark lục đục tiến ra cửa chính rời khỏi Stark Sky, mặt mũi ai nấy đều tái nhợt và hoảng hốt.

Nhưng đâu có dễ thế...

Ngay khi cánh cửa chính được mở ra, hàng chục cảnh sát New York mặc đồng phục xanh đen, trên ngực đeo phù hiệu sáng bóng đã chờ sẵn bên ngoài.

“Tất cả mọi người ở yên vị trí” – một người nói đồng dục vào loa – “Không ai được rời khỏi đây”.

“Tôi cần phải uống thuốc huyết áp” – một người gào ầm lên.

“Chúng tôi sẽ cho người chuẩn bị sẵn cho ông” – viên cảnh sát nói – “tại đồn cảnh sát”.

“Chuyện này thực sự đang xảy ra sao?” – Nikki bước tới hỏi mình.

“Mình nghĩ thế” – có lẽ Nikki cũng như mình, vẫn chưa dám tin vào những gì đang xảy ra.

Bên quầy bar, Brandon hiểu rằng đây chính là cơ hội lớn anh ta vẫn mong đợi bao lâu nay, lập tức chạy lại chỗ đám phóng viên – những người vừa chụp ảnh cho mình và bố anh ta ban nãy.

“Trước những phát hiện vừa được công bố về bố mình” – Brandon đồng dục tuyên bố, giọng anh ta tỉnh táo và bình thường như thể chưa hề uống một giọt rượu nào cả tối hôm nay – “người mà lâu nay tôi luôn không có mối quan hệ tốt, tôi chỉ muốn thông báo với mọi người rằng trong thời gian này tôi sẽ đứng ra tiếp quản Stark Enterprises để đảm bảo cho công việc kinh doanh vẫn tiếp tục được vận hành bình thường. Tôi sẽ làm tất cả để biến Stark trở thành một tập đoàn trong sạch và thân thiện hơn với môi trường. Tôi sẽ quan tâm nhiều hơn tới chất lượng cuộc sống của nhân viên trong công ty, những người từ lâu đã bị vắt kiệt sức mà không nhận được chăm sóc y tế đầy đủ, cũng như không được tham gia vào bất cứ hoạt động đoàn thể nào. Tôi sẽ làm hết sức mình để thay đổi điều đó, cũng như ấn tượng lâu nay của người dân với tập đoàn Stark khi cho rằng chúng tôi không hề quan tâm tới các hộ kinh doanh nhỏ lẻ...”

Anh ta cứ nói và nói trong khi chẳng có tay phóng viên nào thèm nghe. Họ còn đang mãi theo dõi những gì đang diễn ra ở giữa phòng.

“Ông Robert Stark?” – đội trưởng đội cảnh sát bước tới chìa thẻ ra – “Chúng tôi có một số câu hỏi cần hỏi ông tại sở cảnh sát, nếu ông không phiền”.

“Tao sẽ không nói gì hết nếu không có luật sư” – mặt lão Robert Stark đang lại.

“Tất nhiên” – viên cảnh sát kia lịch sự đáp lại...

... trước khi còng tay lão Robert Stark lại và giải đi.

HAI MƯƠI HAI

Phải mất vài tháng sau mọi chuyện mới được giải quyết ổn thỏa.

Ngay cả khi ấy mình vẫn không thể đi đâu mà không bị ai đó chĩa mic vào mặt hỏi thăm về nhưng chuyện đã xảy ra.

Tuy nhiên, mình không được phép nói gì về chuyện này bởi vì mình sẽ đứng ra làm chứng trước tòa chống lại Robert Stark – và toàn thể đám cố đông đã tham gia vào buổi tối đấu giá Dự án Phượng Hoàng, cùng bác sỹ Holcombe và bác sỹ Higgins.

Tất nhiên, mình không phải là nhân chứng duy nhất. Bởi vì sau buổi tối hôm đó, bác sỹ Fong đã không còn phải sống ẩn nấp nữa và đồng ý ra tòa làm chứng để đổi lại không bị đưa ra xét xử.

Tuy rằng một số phẫu thuật họ tiến hành là nhằm mục đích cứu sống bệnh nhân thật nhưng còn lại chiếm đa phần là không phải.

Gia đình của một số người hiến xác cũng đồng ý ra tòa làm chứng. Theo lời của một số chuyên gia về luật mình thỉnh thoảng xem trên vô tuyến, phen này Robert Stark có bỏ tiền tấn ra cũng không thể thoát được tội danh giết người và cố ý giết người.

Robert Stark, người từng được coi là một trong những người quyền lực nhất thế giới chắc chắn sẽ phải ngồi bóc lịch dài dài.

Nếu không muốn nói là hết đời.

Bác sỹ Fong không phải là người duy nhất được an toàn kể từ nay. Nikki, anh Steven và bác Howard cũng đã quay trở lại với cuộc sống bình thường.

Mặc dù với một số người chuyện đó không hề đơn giản.

Bác Howard đặc biệt vui mừng khi được quay trở lại Gasper tiếp tục công việc nuôi chó cảnh yêu thích của mình.

Mình rất buồn khi phải chia tay với bác ý. Mình thực sự đã coi bác ý như người mẹ thứ hai của mình rồi.

Nhưng Gasper là nơi bác Howard đã sống cả đời ở đó, với rất nhiều bạn thân và người quen. Hai chú nhóc Harry và Winston cũng không hề thích khi bị tù túng trong bốn bức tường ở New York. Chúng thích chạy nhảy ngoài sân hơn.

Mình đã tiễn bác ý ra tận sân bay. Có lẽ đây là cách tốt nhất, cho tất cả mọi người. Đặc biệt là bác Howard. Ở bên cạnh cô con gái ghê gớm Nikki quá lâu khiến cho bác ý đâm ra mắc chứng đau nửa đầu mãn tính...

Hơn nữa anh Steven cũng phải quay trở lại hải quân, không thể ở bên cạnh giúp bác giải quyết Nikki mãi được. Nhất là khi anh ấy đã tìm lại được mẹ và em gái – lý do duy nhất khiến họ đồng ý cho anh nghỉ phép lên bờ trong thời gian dài đến như vậy.

Người đau khổ nhất phải nói là Lulu. Suốt một tuần liền ngày nào mình cũng phải gọi món bánh chuối cho nàng ý để dỗ dành.

“Ít ra thì” – Lulu thở dài – “anh ấy sẽ không thể lừa dối mình. Trên tàu không có con gái”.

Lulu nói trong thời gian này sẽ dùng công việc để xua đi nỗi nhớ người yêu. Cô nàng đã hạ quyết tâm sẽ hoàn thành album thật nhanh. Nghe nói ca khúc chủ đề đã được cậu ấy sáng tác dựa trên những bức thư điện tử liên lạc (hằng ngày) của hai người, có tên là “Tình yêu dưới đáy biển”.

Mình nghe thử rồi, cũng hay ra phết. Không phải vì mình là bạn thân của cậu ấy mà nói vậy đâu. Cậu ấy là nghệ sỹ đầu tiên được hãng đĩa Stark ký hợp đồng phát hành album sau khi Brandon chính thức ngồi vào ghế CEO (Giám đốc điều hành).

Thực sự thì anh ta cũng đã gánh vác công việc một cách khá tốt từ khi bố anh ta đi tù (mà không được bảo lãnh). Tất nhiên, bên cạnh Brandon có cả một đội ngũ chuyên nghiệp giúp đỡ (trong số đó dĩ nhiên không thể thiếu chị Rebecca, người luôn dính như hình với bóng anh ta. Chị ấy đã nghỉ hẳn công việc quản lý người mẫu để tập trung trợ giúp cho Brandon. Mình thấy như thế đâm lại hay, quá hay là đằng khác. Mình thích cảm giác mỗi sáng thức dậy không còn phải nhìn thấy khuôn mặt mà mình không hề mong đợi)

Một trong những việc làm đầu tiên Brandon làm sau khi đảm trách Stark Enterprises là thuê Felix và Christopher để tạo ra một chương trình miễn phí cho tất cả những ai từng mua máy tính Stark Quark có thể download nhằm khắc phục mọi sự cố do phần mềm theo dõi trước đây

gây ra. Đây phải nói là một giải pháp có tính chiến lược hơn rất nhiều so với việc thu hồi toàn bộ số laptop đã bán ra (theo lời khuyên của rất nhiều người), cũng như tạo được một bước tiến dài trong nỗ lực dành lại lòng tin của khách hàng đối với sản phẩm của Stark, sau những gì bố anh ta đã gây ra cho công ty. Chính nhờ chương trình download miễn phí này và sự quan tâm của dư luận đối với vụ bê bối vừa qua của Stark, máy tính Stark Quark trở thành nhãn hiệu máy tính có lượng tiêu thụ mạnh nhất trong lịch sử.

Điều đó chứng tỏ: Đôi khi dư luận xấu cũng không phải là một điều xấu hoàn toàn.

Felix và Christopher đã nhanh chóng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ xây dựng phần mềm download miễn phí kia (chưa kể họ cũng là người có công đầu trong công cuộc hạ bệ chức CEO của Robert Stark) khiến Brandon tin tưởng bổ nhiệm họ vào chiếc ghế trưởng phòng IT của tập đoàn Stark. Người phụ trách lúc trước đã làm tệ đến nỗi mấy đứa trẻ ranh thôi cũng có thể xâm nhập vào và phá hoại hệ thống một cách ngon lành

Giờ đây hệ thống mã hóa của Stark đã là bất khả xâm nhập, còn phòng IT thì có hai tiếng rảnh rang mỗi ngày để chơi game Journeyquest.

Felix sau khi được gỡ bỏ hình phạt “quản thúc tại nhà” đã bắt đầu tắm rửa và mặc vest đi làm mỗi ngày. Trông cậu ta cũng khá bảnh bao...

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta được phép mời em gái mình tới buổi vũ hội cuối cấp sắp tới.

“Đấy không phải là một buổi vũ hội thật đâu!” – Frida ra sức thanh minh khi thấy mình làm ầm lên về vụ này, hôm hai chị em mua sắm ở Betsey Johnson – “Bọn em cũng có phải đang hẹn hò gì đâu”.

“Nói gì thì nói đó cũng là một buổi vũ hội” – mình nói – “và cậu ta vẫn là Felix. Đảm bảo cậu ta sẽ tìm cách hôn em cho mà xem. Có khi còn hơn thế ỹ”.

“Và đó là một chuyện xấu sao?” – Frida vênh mặt lên hỏi lại.

“Em định sẽ để yên cho cậu ta hôn em đấy à?” – mình há hốc mồm ra hỏi – “Cậu ta là em họ của Christopher mà”.

“Chị cũng hôn anh Christopher đấy còn gì” – Frida vừa nói vừa lật đống váy hở vai ra xem – “Phải nói là suốt ngày ỹ. Cứ gặp hai người ở đâu là thấy đang quẩn quýt lấy nhau rồi. Kể cả khi ở trường”.

“Cái đấy làm sao mà giống” – mình gất lên.

Thì chẳng thế là gì. Mình và Christopher đã quen biết nhau bao lâu nay, chúng mình sinh ra là để dành cho nhau rồi, bọn mình chính là nửa còn lại của người kia.

Tất nhiên cũng có lúc cãi vã, nhưng làm gì có ai yêu nhau mà không một lần tranh cãi? Nhất là hai đứa mình lại còn là bạn thân bao năm trời trước khi yêu nhau, nên quá hiểu nhau rồi, chỉ cần nhìn vào mắt nhau bọn mình cũng biết người kia đang nghĩ gì.

Giống như vừa mới hôm nọ, trong giờ Thuyết trình trước Công chúng, lúc WhitneyRobertson vỗ vai mình bảo: “Này, có đúng là cậu được ghép não như trên báo đài vẫn nói không? Và thật ra cậu là...ừm, Emm Watts?”

Cậu ta gọi mình cứ như thể là từ gì kinh khủng lắm ý.

Nhìn mặt cậu ta khi ấy cũng đoán được có chết Whitney cũng không bao giờ tin đấy là sự thật. Làm sao có chuyện một Nikki Howard thanh thoát yếu điệu như mình lại có liên quan với một đứa dị hợm, thô kệch như Emerson Watts cơ chứ?

Từ trên bàn trên, Christopher lập tức quay đầu xuống khích thêm: “Biết sao không Whitney, đúng thế đấy! Và bởi vì trước đây cậu đã đối xử chẳng ra sao với Emm, thế nên đừng bao giờ mơ tưởng có ngày được gặp Heidi Klum và Seal ở các buổi trình diễn thời trang nhé! Emm nhỉ?”.

Whitney và Lindsey há hốc mồm quay ra nhìn mình mặt đầy vẻ hối lỗi. Không cần đoán cũng biết hai cô nàng này đang nghĩ gì trong đầu: *Cầu giờ đây không phải là sự thật!*

Mình nhún vai thừa nhận “Cậu ấy nói đúng đấy. Mình là Emm Watts. Còn giờ Nikki Howard chỉ là nghệ danh trên sân khấu thôi. Và nói thật nhá, mình không hề có ý định trở thành bạn-thân-nhất-đời với mấy cậu đâu. Trừ phi các cậu thôi ngay trò cổ tình ném bóng chuyền vào đầu người khác hay công khai chế giễu vòng 3 của họ ngay giữa sân trường. Chắc các cậu cũng chưa quên đã từng đối xử với mình như thế chứ, Whitney?”.

Whitney vội thanh minh: “Nhưng mà... mình... mình chỉ đùa thôi mà...”

“Cậu có bao giờ để ý rằng mình chưa một lần cười hùa theo những trò đùa vô duyên của cậu không? Đừng nhìn vào vẻ ngoài của người khác mà đánh giá. Đối xử tốt với người khác một chút cho dù ngoại hình người ta có ra sao thì có mất gì đâu? Nhất là khi cậu chẳng thể nào biết trước được tương lai sau này họ sẽ thành người như thế nào”.

Whitney lí nhí đáp: “Mình... mình rất xin lỗi”.

Mình cũng tin là cô ta hối lỗi thật sự.

Điều tuyệt nhất khi sự thật về mình được tiết lộ – và mọi người biết mình thực sự là ai chính là toàn bộ điểm số lúc trước của mình được gộp vào cùng với điểm số mới, giúp cho điểm trung bình của mình tăng đáng kể. Mình từ một đứa học hành lẹt đẹt bỗng chốc nhảy vọt lên nhóm học sinh khá giỏi. Đành rằng dù có cố thế nào mình cũng không thể quay về thời kỳ điểm A tuyệt đối như ngày xưa.

Nhưng sau những gì mình đã phải trải qua, cộng với việc bỏ lỡ không biết bao nhiêu buổi học thì kết quả thế này cũng là tốt lắm rồi. Chỉ cần cố gắng một chút mình sẽ vẫn duy trì được điểm số như hiện nay trong khi vẫn có thể đi làm. Tất cả là nhờ vào năng lực quản lý và sắp xếp công việc của Nikki.

Nikki, một nhân chứng khác trong phiên tòa xét xử Robert Stark, đã quyết định không quay lại Gasper mà bám trụ lại ở New York để... làm đại diện và quản lý mới cho mình.

Sao lại không nhỉ? Cô ta biết tất cả mọi thứ về nghề người mẫu này – đặc biệt những vấn đề liên quan đến Nikki Howard – và sự nhạy bén trong kinh doanh (trừ khoản đi tổng tiền người ta thì cô ấy đã phải thề danh dự là sẽ không bao giờ tái phạm)

Hóa ra Nikki đã nghiêm túc khi nói về chuyện đi học lại chuyên ngành kinh doanh. Nghe theo lời khuyên của mẹ, cô ta đã ghi danh vào khoa quản trị kinh doanh, khiến cho không biết bao nhiêu giáo sư phải than giời vì cái tính lanh chang đành hanh của mình.

Quả thực không ai có thể nói là Nikki Howard không hống hách và không biết cách đòi cho bằng được những gì cô ta muốn... cho khách hàng của mình (tất nhiên tại thời điểm này thì Nikki mới chỉ có mỗi mình là khách hàng thôi nhưng tương lai chắc sẽ còn nhiều hơn).

Mình thấy cũng hoàn toàn hợp lý khi cắt một phần thu nhập đưa cho Nikki vì dẫu sao sự nghiệp của mình cũng nhờ cô ấy mà có cả. Bọn mình đã thống nhất là cô ấy sẽ được chia một phần từ tất cả các khoản thu nhập về sau của mình, cộng với số tiền có sẵn trong tài khoản trước khi mình chính thức trở thành Nikki Howard.

Sau khi được Lulu tân trang toàn bộ. Nikki đã nhanh chóng tìm lại được sức quyến rũ với đàn ông. Cô ta cũng quên tiết luân vụ hoán đổi lại não (tất nhiên cũng chẳng ai cho bọn mình làm vậy dù có muốn đi chẳng nữa. Giờ đã có hản quy định của nhà nước về việc nghiên cấm mọi cá nhân, tổ chức thực hiện loại phẫu thuật này, trừ trường hợp đe dọa tính mạng

Nikki thích ứng khá nhanh với cuộc sống mới trong thân phận là Goth “Diana Prince”, cái tên cô ta tự đặt, và tìm được tình yêu với chàng ca sĩ diễn trai Gabriel Luna.

Và mình biết chắc một điều: Cô ấy không hề có ý định bán nhà. Cô ấy hiện đang vô cùng thoải mái với chỗ ở hiện tại, nhà của anh Gabriel. Tất nhiên, đôi khi khiến anh ấy phát khùng lên vì chuyện lấn chiếm hết tủ quần áo của anh ý và buông lời sỉ nhục các thành viên trong ban nhạc...

... nhưng ngược lại chính những điều đó cũng là nguồn cảm hứng sáng tác bất tận cho anh Gabriel. Anh ấy liên tục ra một lèo ba album mới – tất cả đều nói về cô nàng đồng đánh sống cùng nhà – chỉ trong vòng bốn tháng.

Thay vào đó, mình trả phần tiền nhà của Nikki, chia đôi cùng với Lulu.

Việc mình sẽ sống ở đâu cũng là một chủ đề bàn luận khá gay gắt giữa mình với bố mẹ – người vẫn cứ đinh ninh là mình sẽ chuyển về nhà sau khi danh tính thực sự của mình được tiết lộ.

Nhưng với mình, thật kỳ lạ, căn hộ mình đang sống với Lulu giờ mới thực sự là nhà của mình. Làm sao mình nỡ bỏ Lulu, người không có người thân nào ngoài mình và anh Steven mà anh Steven lại còn đang lênh đênh ngoài biển?

“Có thể sau khi anh ấy trở lại” – mình giải thích trong bữa tối tại nhà bố mẹ, giờ mình có thể đi đi về về thỏa thích mà không sợ bị theo dõi – “lúc Lulu và anh ấy kết hôn...”

“Hừ, vậy sao?” – Frida cười khẩy.

“Ý em là sao?” – mình vặc lại.

“Chị sẽ chẳng bao giờ về sống ở đây đâu, kể cả khi chị Lulu đi lấy chồng. Chị thích cuộc sống một mình tự do tự tại cơ” – Frida nói như đúng rồi – “Bố mẹ nên chấp nhận sự thật đi. Chị ấy chỉ muốn ở đó để có thể mời anh Christopher...”

“Không phải!” – mình phần nộ kêu lên, mặc dù Frida nói cũng đúng một phần – “Không phải vì con không yu bố mẹ. Chỉ vì lịch làm việc của con rất bận, vừa đi học, vừa đi làm và...”.

“Thôi xin chị” – Frida đảo mắt một vòng.

“Chị con giờ quen sống một mình rồi” – mẹ nói giọng kiêu rất ngoại giao – “và muốn tiếp tục cuộc sống như vậy. Bố mẹ có thể hiểu”.

Bố trông không có vẻ gì là đã hiểu nhưng cũng không hề có ý kiến phản đối gì. Rõ ràng một mình bố làm sao nói lại ba cái mồm. Nhà toàn con gái là thế đây!

“Em sao cũng được” – Frida nhún vai – “miễn là thỉnh thoảng chị chịu mời em tới mấy bữa tiệc của chị là được...”

“Đơn giản!” – mình gạt đầu cái rụp. Con nhóc này càng ngày càng ra vẻ người lớn, cư xử cũng chín chắn hơn.

“... và em có thể mang theo Felix”.

“Ôi Chúa ơi, không! Em nói thật đấy à?”

“Felix đã cứu mạng em” – Frida dẩu môi lên cãi – “Và cả chị nữa. Sao chị có thể ti tiện với cậu ấy thế nhỉ?”.

“Felix không hề cứu mạng em” – mình nói – “mà là chị, Felix và Christopher chỉ giúp đỡ thôi. Một chút chút”.

“Không phải. Felix kể với em hết rồi...”

“Hai đứa” – mẹ xen vào – “Thôi nào. Cả hai chị em đều thông minh, học giỏi, xinh đẹp và có hai cậu bạn trai tài năng, đẹp trai và tốt bụng. Được chưa? Giờ thì đừng có cãi nhau nữa, đứng dậy vào bếp rửa bát đi nào. Để bố mẹ có chút thời gian yên tĩnh với”.

Thời gian một mình bên nhau là rất quan trọng nếu bạn muốn xây dựng một mối quan hệ lãng mạn ổn định và chắc chắn. Christopher và mình luôn tranh thủ tối đa thời gian ở bên nhau. Địa điểm hẹn hò yêu thích của hai đứa mình là ở quán Balthazar...

... với đầy đủ món khai vị, món chính và món tráng miệng, mặc dù Lulu từng phán rằng học sinh trung học không thể có đủ tiền đưa bạn gái tới đó ăn tối. Nhưng điều đó là hoàn toàn có thể nếu họ làm việc bán thời gian cho phòng công nghệ thông tin của một tập đoàn tài chính lớn và thỉnh thoảng bạn gái của họ nhất quyết giành trả tiền cho hai người. Dù gì mình cũng đã đi làm và thật là cổ hủ khi cho rằng trong tất cả mọi bữa ăn người con trai luôn phải là người trả tiền.

Một buổi tối nọ ở quán Balthazar, lúc mình đang thưởng thức món sa-lát và pho-mát dê cùng Christopher, đột nhiên có một bé gái tiến tới bàn mình, trên tay cầm một cây bút và tờ giấy trắng.

“Xin lỗi” – cô bé thẽ thọt nói – “Chị có phải là Nikki Howard không ạ?”.

Mình trở mắt ngạc nhiên nhìn cô bé giỏi lắm chỉ độ 7-8 tuổi là cùng. Ở phía bên bàn đối diện, bố mẹ cô bé đang mỉm cười khích lệ cô con gái.

Mình không biết phải nói sao. Mình là Nikki Howard... nếu xét trên một khía cạnh nào đó.

Nhưng đồng thời mình cũng không phải là Nikki Howard.

Có điều mình thật không nỡ làm ánh mắt háo hức kia phải thất vọng.

Mình không thể nói *Không, rất tiếc. Chị không phải, cô bé ạ. Chị là Emm Watts.*

“Ừ” – thay vào đó mình gật đầu – “đúng rồi em”.

Vừa nghe thấy vậy lập tức mặt cô bé bừng sáng, nhoẻn miệng cười rất tươi, để lộ hai cái răng cửa bị sún.

“Em có thể xin chữ ký chị được không ạ?” – cô bé dè dặt hỏi.

“Tất nhiên rồi” – mình vui vẻ nhận lời, không quên liếc mắt nhìn sang Christopher, người này giờ vẫn tủm tỉm cười và dán mắt vào đĩa sa-lát – “Tên em là gì?”

“Emily ạ” – cô bé hồ hởi nói.

Mình xem chút nữa thì bật ra rằng: Tên chị cũng là Emm đấy nhưng kịp kiềm chế lại. Sau đó mình viết: *Thân tặng Emily, chúc em những điều tốt đẹp nhất. Nikki Howard.*

“Của em đây” – mình trả lại cho cô bé cây bút và tờ giấy vừa ký tên.

“Em cảm ơn chị nhiều” –nói xong Emily sung sướng tung tăng chạy về bàn.

“Cậu thật tốt” – Christopher ngẩng lên khen mình.

“Chứ mình biết làm sao?” – mình cười – “Không lẽ dội cho cô bé một gáo nước lạnh?”

“Ý mình là khi cậu nhận mình là Nikki Howard” – Christopher giải thích.

“Mình là Nikki Howard mà” – mình nói – “Chừng nào mình vẫn còn mang khuôn mặt này thì mình vẫn sẽ là Nikki Howard”.

“Ờ” – Christopher cười – “Và nó cũng không đến nỗi quá tệ đúng không? Sống trong thân xác của Nikki Howard đôi khi cũng có nhiều cái lợi đấy chứ?”.

“Cũng có” – mình gật đầu công nhận – “Nhưng cũng không ít cái bất lợi đâu. Cậu cũng có thể thấy chính Nikki Howard thật giờ cũng chẳng thiết tha gì muốn làm Nikki Howard”.

“Có thể cái này sẽ khiến cậu thấy vui hơn này...” – Christopher rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhung dài hình chữ nhật và đẩy sang chỗ mình.

“Cái gì thế?” – mình ngạc nhiên nhìn Christopher. Bởi vì hai đứa bọn mình không phải tếp hay tặng quà cho nhau. Với Christopher và mình, chỉ cần hai đứa được ở bên nhau là đủ lắm rồi.

“Cậu mở ra xem đi” – hai mắt Christopher rạng ngời hạnh phúc.

Cậu ấy đúng là khiến mình đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác.

Một chiếc dây chuyền bạch kim xinh xắn với dòng chữ *Emm Watts* được kết lại bằng những viên kim cương nhỏ xíu sáng lấp lánh. Ngoài hai chữ HOÀN HẢO ra mình không biết phải nói sao về món quà đầy ý nghĩa này.

“Mình mong rằng chỉ cần đeo nó, cho dù mặt cậu trong gương trông có thể nào đi chăng nữa thì cậu cũng vẫn không bao giờ quên được cậu thực sự là ai” – Christopher dịu dàng nói.

Hai mắt mình rưng rưng vì xúc động. Mình chìa tay ra nắm lấy tay Christopher và nghẹn ngào nói: “Làm sao mình có thể quên được khi mà bên cạnh mình luôn có cậu nhắc nhở về điều đó”.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>